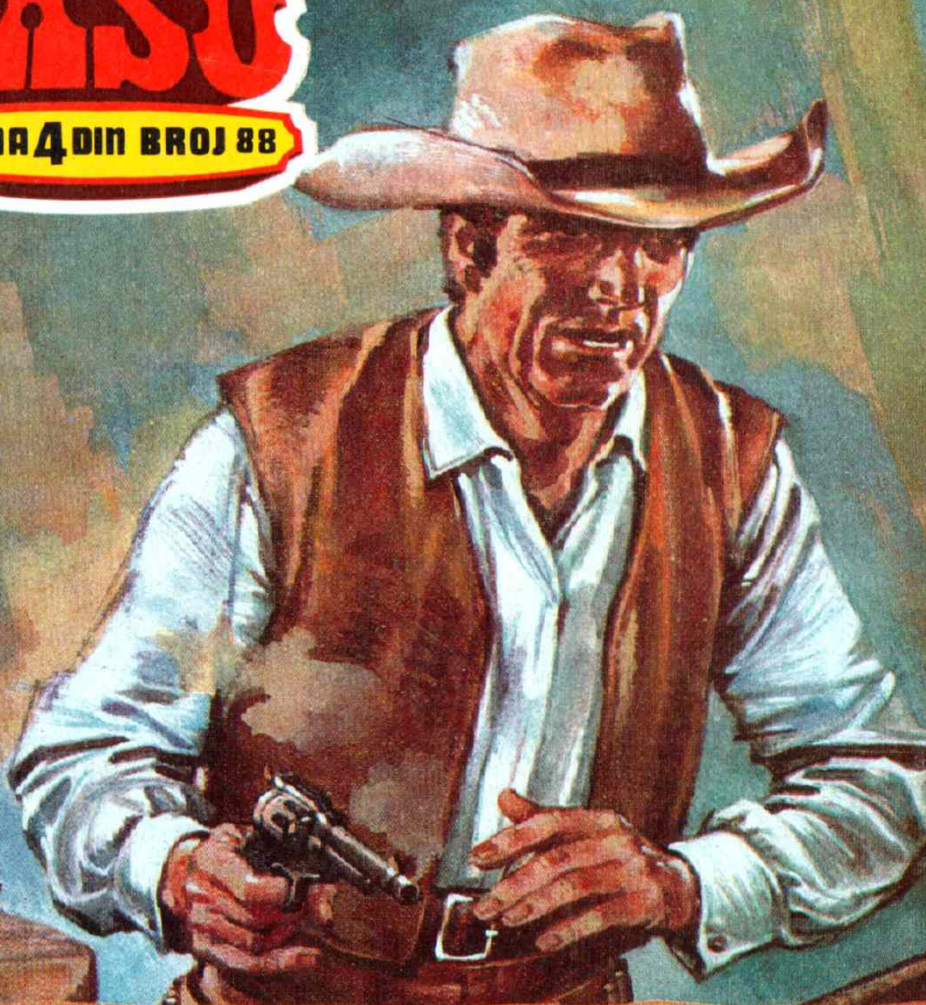

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 4 DIN BROJ 88

Namami vukove u zamku

JIM SHERIDAN

**NAMAMI VUKOVE
U ZAMKU**

»Laso« Nova serija 1975.

Jim Sheridan: NAMAMI VUKOVE U ZAMKU

Naslov originala: LOCK DIE WÖLFE IN DIE FALLE

(Copyright: Erich Pabel Verlag, Rastatt)

Recenzija: Zlatko Crnković, književni prevodilac

Prijevod: Jasna Manolić

Redaktura: Višnja Beki

»Laso« — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković — Tisak: OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1975.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Cijena 4 d. Za inozemstvo: DM 1,60; ASCH 8; SFRS 1; HFL 1,30

Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/2 — 1975. od 26. XI 1975.

I

Hammond je bio žilav čovjek koji se mogao održati i u pustinji, ali ovdje ga puta kao da su ga doista izdale snage i nada da će živ dospjeti do slijedećeg grada. Gradić se zvao Laplada, bio je udaljen gotovo četrdeset milja. Sastojao se samo od nekoliko drvenjara i bijednog izvora vode, ali Hammondu više i nije bilo potrebno.

Rennie je bio siguran da Hammond nikada neće stići u Lapladu. Međutim, on nije znao da sredinom Llanosa prolazi nova željeznička pruga. Rennieve su karte bile zastarjele; kobna greška za nekog tko se osmijelio na put kroz pustinju.

Do željezničke pruge bilo je otprilike dvadeset milja. Dvadeset pustih, prokletih, paklenskih milja. Ali, Hammond će ih prijeći. Bez kapljice vode, bez oružja.

Za dva sata sunce će zaći. U zoru će ovdje proći poštanski vlak iz Amarilla za Pecos, kroz taj dio Llano Estacada. Ili kroz Staked Plains, kako se pustinja zove otkako je Teksas član Sjedinjenih Američkih Država. Prije, u Novom Meksiku, pridržavali su se starih naziva.

...

Začuvši prodomni zvižduk lokomotive u daljini, umalo nije klonuo od razočaranja. Sunce mu je bacalo u leđa svoje zrake preko oštro nazupčanih

grebena Palinvewa. Hammond je polako slijedio vlastitu, dugu sjenu.

Neće stići poštanski vlak. Nije ga vidio. Lokomotiva je puzala iza brežuljaka, udaljena dvije bijedne milje, ali je to za ispunjena čovjeka bilo dalje i od Mjeseca, što mu je za vrijeme osamljena pješaćenja pokazivao put.

Hammond se bacio na pijesak. Još je bilo prohladno. Tu je bio neki kamen. Polizao je rosu prije nego je sunce isisalo svu vodu iz pustinje.

Sada je jasno čuo čak i udaranje kotača o tračnice. Lokomotiva je ponovo istisnula prodorni zvižduk u prohladno jutro, kao da je htjela preplašiti nekoliko² pustinjaških skočimiša i pješćanih buha.

Hammond se vukao dalje. Lupa kotača zamirala je u daljini. Sunce se popelo iznad planina. Nekoliko minuta poslije zrak je treperio od žega. Hammond ga je udisao kroz osušeno grlo. Htio je stići do željezničke pruge i tamo leći na tračnice. Dok naiđe vlak iz suprotnog smjera, bit će ionako bez svijesti.

Kad stiže vlak iz Pecos? Hammond se nije mogao sjetiti. U neko doba poslijepodne? Mozak kao da mu je bio ispunjen pilovinom.

Samo, kada? Vlak je kretao iz Roswella rano ujutro, netom se u vlak iz Amarilla ukrca svježja voda. Voda! Hammond bi sada pio čak i mašinsko ulje. Dovoljno mu treba barem pet sati... pet paklenski mučnih sati.

Na tračnicama, blistavim od sunca, vidio je šljunak. Tračnice su dolazile iz beskrajne daljine i nestajale u drugom beskraju. Hammond je stao između obje čelične pruge i gledao prema jugu, kao da bi htio dočarati vlak.

Stavio je svoje krupne ruke na glavu. Njegova tanka, svijetla kosa jedva mu je štitila četvrtastu lubanju. Ovdje će se živ ispržiti.

Okrenuo se i gledao prema sjeveru. Ista, jednolična slika: pijesak i treperav zrak, stijenje i u daljini nešto crno.

Nešto crno!

Nagonski krene. Čizme su mu bile izlizane i osjećao je oštri šljunak kroz tanke donove, ali nije imao snage skrenuti s tračnica i nastaviti uz njih, po mekom pijesku.

Crni je obris postajao veći, ali još nije zadobio obrise. Hammondova su pluća crpla zrak poput mijeha. Disanje mu je oduzimalo posljednju vlagu iz osušena tijela. Slavljaio je nogu pred nogu a da još nije mogao raspoznati put. Pogled mu je neprekidno bio uperen u ono crno što nije pristajalo ovamo gdje je sve moralo biti bijelo i izgoreno.

Posrnuo je i pao na pijesak. Zaboga mora se još jednom pridici. Samo još jedan jedini put.

Uspio je!

Opreznije produži dalje. Novi pad mogao bi značiti kraj. A orlovi lešinari i opet kruže iznad njega.

Kad je napustio nasip posrtao je preko željezničkih tračnica. Najzad je ono crno dobilo određene obrise. Bilo je to drvo. Daske oronule drvenjare što je služila željezničkim radnicima kao sklonište, ili spremište oruđa, ili zaštita od sunca. Hammond se spustio na koljena. Uvukao je glavu i kroz uski se otvor uvukao u malu šupljinu što se stvorila ispod srušenih zidova.

Unutra je već bilo vruće, ali više ga neće paliti sunce i crpsti posljednju snagu iz njegova izmučena tijela.

Ovdje je mogao ostati. Naslonio se gornjim dijelom tijela o ostatke nekog kolca i osjeti kako se u njemu ponovo budi volja za životom. Živio je i osjećao se dovoljno jakim da priušti sebi jedan sat sna. Jedan jedini sat.

...

Probudila ga je mukla huka što je poput nekog pritiska ispunila njegovo usko prebivalište. Potrajalo je nekoliko trenutaka dok se njegov omamljeni mozak vratio u stvarnost, a onda brzo otpuže van.

Ubojita vrućina pogodi ga poput udarca. Tutnjava i ritmičko udaranje kotača postalo je glasnije. Hammond je puzao prema željezničkim tračnicama i vikao. Izbacivao je zrak kroz promuklo grlo i urlao, kako bi zaustavio vlak. Najzad, tračnice. Stavio je ruku na njih i povukao se na šljunak. Metal je bio usijan, ali on to nije osjećao. Vlak je dolazio, morao se zaustaviti i povesti ga sa sobom. Parna zviždaljka je ispuštala upozoravajuće signale. Hammond se zgrčio. Gornji dio njegova tijela ležao je na tračnicama.

Pisak parne zviždaljke nije se prekidao. Kočnice su škripile, metal je cvilio, kvačila vagona kloperala. Kotači su blokirali lokomotivu, ali vagoni su je nezadrživo gurali prema Hammond.

Strojovođa doviknu nešto ložaču. Visok momak pogleda niz prugu i u hipu shvati što se događa.

Skočio je s lokomotive kad je ona još brzinom od osamnaest milja klizila prema čovjeku na tračnicama.

Mladić je jurio kao nikada u životu. Vlak je vozio polaganije, ali je bilo nedvojbeno da će se zaustaviti tek iza mjesta na kojem je ležao čovjek. Vlakovođa je visio postrance i promuklim povicima hrabrio svoga drugu. Mladić je sada trčao istom brzinom kao lokomotiva, koja je u međuvremenu i dalje usporavala. Pretekao ju je za dva koraka... pa tri, četiri... Nije se ogledavao. Samo još nekoliko jardi, nekoliko dugih skokova. Već je zamjećivao krvave masnice ispod poderane košulje čovjeka na željezničkoj pruzi.

Mladić je pograbio Hammondove noge i povukao ga preko oštra šljunka. Glava onesviještenoga lupi o tračnice a onda bespomoćno padne na kamenje.

Frkćući i izbacujući vrelu paru, lokomotiva kliznu dalje. Vlak što se zaustavio bacio je blagodatnu sjenu na Hammond. Vlakovođa je skočio dolje i potrčao prema onesviještenom čovje-

ku. U ruci je nosio bocu s vodom. Još u trku, odvrnuo je zatvarač. I pratilac vlaka je iskočio iz svojeg odjeljka i oprezno se približavao. Bio je naoružan ali vidjevši kako tijelo knupnog muškarca bespomoćno leži na pijesku, makne ruku s drška revolvera.

Vlakovođa s nekoliko kapi vode poskropi neznaničeve usne. Hammond je pomicao jezik, ali nije gutao. Momak s lokomotive poskropio je zatim Hammondova prsa i protrijao ih. Masirao je kožu, a tada još jednom pokušao navesti neznanca da pije.

— Smjestit ćemo ga u poštanski odjeljak — predložio je pratitelj vlaka. — Gubimo previše vremena.

Podigli su Hammonda, odnijeli u jedan vagon i plegli na prazne vreće. Jedva se micao.

...

Kad je vlak prošao malu pomoćnu stanicu Canyon, Hammond je bio pre slab da bi mogao ma o čemu misliti ili odlučivati. Uspio je sjesti tek kad je vlak malo prije ponoći stigao u Amarillo. Oslonjen o zid vagona što se tresao, jeo je tvrdo kuhano jaje koje mu je dao vlakovođa.

— Ovo je posljednja stanica, gospodine — obavijestio ga je ridokosi. — Ne brinite zbog karte — dodao je smiješeći se. — Čini se da biste pri novou?

— Sasvim točno — odgovorio je Hammond krištavim glasom.

Bile su to prve riječi što ih je nakon dugog vremena uspio izustiti. Mladi ložac odgunnuo je vrata vagona i znatiželjno pogledao unutra.

— Zahvalite Rudyju — rekao je vlakovođa. — On vas je u posljednji trenutak povukao s tračnica.

Hammond ustane. Čvrsto je stegnuo mladičevu ruku, a zatim skoči iz vagona.

Kolodvor je bio pola milje udaljen od grada. Hammond je vidio svjetla iznad Glavne ulice. Nije znao što bi poduzeo da pronađe neki krevet. Nije imao ni džepu ni jednog jedinog centa, niti bilo kakav vrijedan predmet koji bi mogao založiti.

— Kamo ćete? — odjednom se začuje Rudyjev glas.

— U Coldwater, a zatim dalje prema Beaveru u Coloradu.

— Na vašem biih mjestu prespavao u jednom od praznih vagona, tamo prije-ko. — Mladić rukom pokaže sjeverni završetak željezničke pruge gdje se nazirao obris velikog korafa.

Korali su bili prazni. Tek će u jesen početi posao sa stokom. Sada je bilo prevruće za stoku iz sušnih stepa.

Kad je Hammond kimnuo u znak suglasnosti, Rudy doda:

— Donijet ću vam nešto da popijete i hladnog mesa, ali ne odmah.

— Mogu čekati — kratko odgovori Hammond.

Nespretno je koračao preko tračnica do udaljenih stočnih vagona. Rudy mu mora još pomoći. Morat će mu reći koji vlak sutra rano ujutro kreće u Coldwater. Odande će se potruditi da nekako prijeđe planine. Bio je strpljiv. Znao je da će se Rennie i ostali prije ili kasnije, pojaviti u Beaveru. A on će biti tamo da ih dočeka.

...

Pokraj rječice Baver razvio se istoimeni rudarski logor. Još prije četiri godine pokušavali su ljudi, puni nade, ispirati zlato na njezinim obalama, ali su se gorko razočarali. Sada je postojalo... gore, u planinama... tek nekoliko rudnika srebra koji su bili opskrbljeni suvremenim strojevima. Tragači za zlatom otišli su dalje, a ostali su rančeri i lovci koji su zimovali u planinama. Kratki san o zlatu bio odsanjan.

Hammond se voljko osjećao dok je tog vedrog jutra jahao neravnom Glavnom ulicom. Nikada još nije bio i u ovom dijelu zemlje, ali je znao sve o Beaveru. Rennie je ovdje nekog poznavao i jednog će se dana tu pojaviti sa svojim ortacima.

Zauzdao je mrsavog ponija, kojeg je putem jeftino kupio od nekog lovca. U Coldwateru mu je uspjelo zaraditi nekoliko dolara. Mogao je dobiti i više, da se obratio šerifu. Napokon, trebalo je da primi i čitavu mjesečnu plaću kad je kao maršal Lubock, u Teksasu, prilično se pre naglavši napustio svoje mjesto. Učinio je to da bi pošao u potjeru i uhvatio Renniea i ostale koji su malom Kiowi živom zderali kožu s tijela zato što je iz gluposti napustio rezervat.

Ali, Hammond nije htio ostaviti ni najmanji trag. Radije je tu i tamo odigrano neku partiju karata, ili čak nekoliko dana radio. Rennie nije smio biti upozoren.

Nekoliko je ljudi gledalo za visokim kočatim muškarcem koji je mirno jahao. Hammond je još uvijek bio nenaoružan, odjeća mu je bila prljava, a lice natečeno.

Ispred drvene dvokatnice sjahao je. Veliki natpis označavao je zdanje kao hotel, a čini se da je bio jedini na na trgu. On bi više volio da je imao veći izbor, a najradije bi otišao u hotel kojim upravlja neka žena. Bilo mu je, naime, prijeko potrebna pozajmica, a znao je kako djeluje na žene. Oronuo ili ne, mogao se u to pouzdati.

Popeo se stubama do ulaza i otvorio vrata. Malo je predvorje bilo ukusno uređeno. Naslonjači s crvenim kožnim jastucima, stube od uglačanog mahagonija, a na stropu je visio svijećnjak s najmanje dvadeset svijeća. Sve je bilo čisto.

Hammond pritisnu zvonce. Zvonjava je domamila grbavog čovječuljka koji se vinuo na stolicu iza prijemnog pulta prije nego je i pogledao Hammonda. Kad su njegove mutne oči ugledale pridošlicu, trgnuo se.

— Što tražite ovdje? — upitao je pis-kutavim glasom.

Hammond uzdahnu. Evo, teškoća, ogorčeno pomisli.

— Želim sobu, što bih drugo?

— Nemate prtljage.

— Ne, ali imam konja. Možete ga dobiti.

— Mi ne trgujemo konjima. Osim toga, nemamo nijedne slobodne sobe. Odlazite!

Hammond je osjetio kako mu je krv navrla u lice zgrčio je pesnice.

— Platit ću za jednu noć unaprijed — rekao je, s mukom se svladavajući.

— Rekoh: nemamo slobodne. Odlazite! — viknuo je grbavac.

Posljednjih se dana u Hammondu kupio bijes zbog postupka kojem je bio izložen zahvaljujući Rennieu i sada je dospio do ruba samosvladavanja. Lupo je pesnicom po pultu. Drvo se zbog udarca streslo, tintarnica poskočila. Crna tinta poskropi bijelu čovječuljkovu košulju.

Otvorio je usta i ispuštao piskutave krikove.

— Umuknite! — zaurla Hammond. — Začepite tu prokletu njušku!

Grbavac se i dalje derao. Kliznuo je sa stolice i htio udaljiti kad se iza njega pojavio neki lik. Čovječuljak se sudario s osobom i uplašeno zašutio.

Bila je to neka žena. Hammond se pristojno nasmiješi i reče:

— Ne ljutite se na njega. Kad bih se vidio u zrcalu i ja bih samoga sebe izbacio.

Žena pride bliže. Kritičkim je očima promatrala Hammonda, a on mirno uzvratilo pogled. Bio je neobrijan, upali su mu obrazi bili podliveni krvlju i prljavi. Samo njegovu kratkom, snažnom vratu i mišićima na rukama nisu naponi posljednjih dana mogli nauditi. Košulju je nekako zakrpa, ali činjenica da čovjek u planinama nije imao kaputa, niti je nosio opasač, nije baš govorila u njegovu korist. Hammond je to znao i mogao se samo nadati da će promatranje, usprkos tome, završiti dobro po njega.

Suprotno od toga bio je pravi užitak gledati ženu. Dugoljasto lice bijele puti bilo je okruženo gustom crnom kovrčastom kosom. Na jednoj su joj se strani kovrče spuštale sve do okruglog ramena. Usne su joj bile pune i crvene, nos malen i pravilan. Hammond je očima opipao njezin stas. Bila je odjevena u zelenu pletenu haljinu koja je naglašavala oblike, umjesto da ih skriva, kao što je bila moda u Teksasu.

Otvorila je usta. Hammond na dječlić sekunde ugleda ružičasti vrh jezika što je munjevitom brzinom oylažao usne i još se jače nasmiješi. Ali, ženi-ne su ga riječi pogodile poput hladnog tuša.

— Možete spavati u staji, ako vam je prijeko potrebno prenoćište. — Glas joj je bio taman, dubok i potpuno ravnodušan. — Pokaži mu put, Collinse. — Okrenula se i nestala u sjeni prolaza.

— Da, gospodo McKee! — žustro kliknu Collins. Ljutito je pogledao Hammonda. — Dodite već jednom!

Slijedeći grbavca, smiješak se na Hammondovu licu sledio. Collins ga je vodio uskim prolazom na dvorište na stražnjem dijelu kojega je otvorena

staja pružala mjesta za desetak konja. Tu su bili svežnjevi svežeg sijena i suhe slame. Bio bi zadovoljan da se žena nije onako uvredljivo ponašala.

Na Hammondovim je usnama gorjelo jedno pitanje, ali nije htio s Collinsom razmijeniti nijedne suviše riječi. O ženi poput gospođe McKee zacijelo se govori posvuda u gradu.

— Ovo je pojjilica — rekao je Collins.

Usred dvorišta je stajalo pojilo za konje. Hammond, ukočena lica, kimnu.

— Smjestite se na desnoj strani, pa ćete imati više mira ako stigne još konja — dodao je čovječuljak prije nego se okrenuo i otišao.

Hammond skine s ponija istrošeno sedlo i svežnjem slame istrlja životinju. Prije nego je napojio konja, umio se u pojjilicu, a onda se obrijao tupim nožem što je stajao na rubu valova. Svukao je košulju i pustio da mu jutamje sunce grije leđa. Njegove mu zrake nisu više izazivale drhtaj straha u tijelu.

Iza jednog od prozora na prvom katu ugleda bijelo lice. Žena ga je promatrala. Hammondovo je lice ostalo bezizražajno dok je pregledavao brazgotine na koži što su ih izazvali lasosi. Dobro su zacjeljivale. Protegnuo je široka ramena tako da su zglobovi zapucketali i protrljao stegna, koja su ga boljela zbog duga jahanja. Tada navuče košulju i izađe iz dvorišta. Oči iza prozora slijedile su ga sve dok nije stigao do prolaza.

II

Beaver je imao šest stotina stanovnika. Većina ih je živjela od trgovine s rudarima, rančerima i lovcima. Postojala je i pilana u kojoj su se debla preradivala u trupce i daske.

Poštanska stanica izazvala je Hammondovu radoznalost. Pokraj vrata ureda bio je izložen plan vožnje. Dva puta dnevno prolazila je kroz grad linija Meade Canadian. Uz stanicu je bio i brzopjavni ured.

Najviše su ga zanimali šaluni. Tamo će najlakše saznati ono što ga zanima. — ime osobe koju Frank Rennie pozna-

je u Beaveru, i to tako dobro da ga po svaku cijenu privlači ovamo.

Najveći salun MUSIC HALL Hammond je izbjegao... Ovo je bio lokal za strance, izgladnjele rudare i kauboje koji tjednima nisu čak ni vidjeli ženu... On potraži mirniji u koji zalaze i mještani.

Salun Silver Dollar je ulijevao povjerenje. Bio je udaljen samo nekoliko kuća od hotela i poštanske stanice, stajao je koso nasuprot šerifovom uredu. Hammond je prošao kraj kuće. Bilo je prerano da bi već sreo zanimljive ljude, sa posljednjim dolarima mora oprezno postupati.

Promatrao je kovača kako mijenja kotač na kolima. kola su mu imala sjedala presvučena kožom i umjetnički iskovanu ručicu kočnice.

Kovač nije ni podigao pogled kad ga je nagovorio.

— Imate i staju za iznajmljivanje, zar ne? — upitao Hammond i odmah nastavi: — Zasad mi ne treba moj poni. Hoćete li ga kupiti?

Kovač odloži čekić i pogleda Hammonda. Bio je ćelav, ogromnih ručeti na. Skupio je vjeh.

— Ne vidim nikakva ponija — rekao je, otkrivši pri tome duge žute zube.

— Mogu ga dovesti. Stoji ispred hotela. I sedlo?

— Jasno. — Kovač se ponovo posveti poslu.

Pet minuta kasnije Hammond je imao u rukama deset dolara. Bilo je to pravo poniženje. On je dao lovcu trideset dolara, gotovo sve što je zaradio pri dugoj, zamarajućoj igri pokera u Coldwateru. Deset dolara! Pa... Slegnuo je ramenima i strpao novac u džep.

Neka je djevojka prelazila cestu i njegov se pogled zaustavio na njoj. Na glavi je imala krznom postavljenu kapu, a preko ramena prebačen smeđi ogrtač od dabrova krzna. Duga kožna suknja viorila se oko njenih nogu obuvenih u čizme od meke, tanke kože. Čak i za pojmove u zemlji lovaca na krzna njezina odjeća i obuća vrijedile su čitav imetak. Ispod ruku je nosila dva paketa koji kao da su bili prilično teški.

Uputio se prema kolima ispred kovačnice. Nije joj ponudio pomoć, jer

je izgledao poput skitnice i ona bi mogla povjerovati da želi zaraditi nekoliko centi. Stajao je i promatrao djevojku.

Njezino je usko lice bilo tako zarumenjeno. Ispod kape virio je uvojak svijetle kose. Svijetle oči djevojke kliznule su preko Hammonda, kratko za treptale i tada se zaustavile na kovaču.

— Jamese — u glasu joj se osjećalo lako predbacivanje — kako će dugo još trajati?

Kovač podigne pogled i nasmiješi se.

— Još nekoliko minuta, Phyllis. Činim sve što mogu.

— Dobro.

Stavila je oba paketa na kola i tada ponovo prešla cestu. Hammondov ju je pogled slijedio sve dok nije nestala u šerifovom uredu.

— Zar imate ženskog šerifa? — upitao je kovača.

Ne, ali uskoro ćemo imati oženjenog šerifa. Ili nikakvog... ako mu stari Lennon ponudi bolje plaćeni posao.

Šteta što djevojka nije slobodna pomisli Hammond.

Kovač se podrugljivo osmijehnu.

— Naš se šerif strahovito razljuti ako netko čak iz daljine pogleda njegov dragulj.

— Tada se uopće ne prestaje ljutiti!

— Ne zbijajte šalu, stranče. — Kovačeve su se oči, smračile. — Dave Adams nema smisla za šalu...

Hammond se okrenuo. Nije mario za ono što bi mu bilo tko mogao reći o onom što je smio činiti ili ne.

Polako je pio prvi viski nakon dva dana. Primio je čašu usnama, otpio mali gutljaj i dugo ga zadržao u ustima prije nego ga je progutao. Alkohol mu je gorio u želucu.

Vjetar koji je puhao s planina tresao je vrata saluna. Silver Dollar. Kroz poluotvorene prozore vidjelo se kako se na cesti podižu oblaci prašine.

Osluškiavao je miran razgovor ljudi za barom. Među njima je bio i krupan muškarac u zelenoj vesti i sa zelenim štitnikom za oči. Zustro je popio piće i dao ponovo napuniti čašu. Zatim je ispričao sadržaj brzojava što ga je primio.

Dolje u Dalhartu, u Teksasu, četiri su razbojnika opljačkala banku i pobijegla sa sedamdeset tisuća dolara. Hammond je neprimjetno prisluškivao. Promatrao je u širokom ogledalu iznad bara lice upravitelja male pošte. Postojao je samo nepotpun opis bandita, ali Hammond više nije sumnjao da su pljačku izveli Rennie i njegovi ortaci. To je, dakle, razlog zašto su krenuli preko pustinje. Ostavili su za sobom krvavi trag. U Dalhartu su poginula dva čovjeka.

Vijest je rutinski bila poslana svim šerifima u krugu od dvije stotine milja, iako nijedan šerif u Oklahomi nije imao pravo uhapsiti zločinca ako ih prepozna. Vijest je služila samo kao upozorenje i ništa drugo.

Hammond iskapi piće. Čovjek iz pošte je otišao, a gosti su razgovarali o vijesti bez posebnog zanimanja. Dalhart je bio udaljen stotinu trideset milja. Samo je Hammond znao da je ta udaljenost sitnica čovjeku kao što je Rennie.

Naručio je još jedan viski, kako bi mogao bolje razmišljati. Bilo mu je potrebno oružje. I novac. I nešto da pojedje. Želudac mu je žestoko krulio. Ogledao se unaokolo. Postojala su ukupno četiri stola za kartanje, ali samo za jednim su se okupili igrači. Ljudi koji kao da su se dobro poznavali, igrali su za male iznose. Zapravo, baš ono pravo za početak neraspoloženosti je pomislio. Kad bi počeo igru, slabo je umio blefirati i ponašati se kao da ima džepove pune novaca.

— Još jedan viski, gospodine?

Hammond je kimnuo, iako nije namjeravao više piti. Ali, prebrzo je ispio drugo piće i morao je naručiti novo, ako želi ostati ovdje.

Ušlo je nekoliko novih gosti koji su oslovili točitelja imenom. Znači, ljudi iz grada. Kraj Hammonda je stajao neki kauboj i on ga upita:

— Nije li ovo vlasnik dućana General Store? — Pokazao je na muškarca gustih obrva.

Kauboj je slijedio Hammondov pogled i tada odmahnuo glavom.

Ne, to je gradski sudac. — Znatiželjno je pogledao sugovornika. — Odakle si došao?

Hammond prstom pokaže iza sebe, u smjeru planina.

— Iz Teksasa? — zapita kauboj s dosadom u glasu.

— Da i iz Teksasa.

Kauboj zašuti, kao da ga je pridošlica uopće prestao zanimati.

Hammond uzdahne. Bio mu je potreban razgovorljiviji sugovornik.

Poslužitelj je upravo palio svjetiljke kad su se vrata naglo otvorila i u salun utrčao visoki, vitak muškarac. Načas je zastao i onda dugim koracima prišao tezgi. Imao je glatko, bezizražajno lice i prodorne oči. Duge ruke su mu se njihale blizu revolvera što su pri hodu udarali o njegove vitke bokove. Bio je odjeven u uske platnene hlače i baršunasti kaput podignuta okovratnika. Na lijevom prsnom džepu blistala je izglaćana šerifska zvijezda.

Serif se progurao između Hammond-a i kauboja i svojim uskim rukama pljesnuo o tezgju. Točitelj mu je odmah donio čašu i do vrha je napunio. Serif u jednom gutljaju iskapi piće i odmakne čašu. Poslužitelj, koji je još uvijek držao bocu u ruci, ponovo napuni čašu i tek je tada začepi. Sve je ovo djelovalo poput obreda.

Tada se šerif okrene Hammondu. Lice mu je bilo potpuno bezizražajno kad je upitao:

— Čujem da se zimate za gospodicu Lennon?

Hammond je uspio prikriti iznenađenje; zar se već pročulo za njegovo bezazleno pitanje o djevojci.

— Gospodica Lennon? — Uopće je ne poznam.

Serif je bio mlad, mogao je imati najviše dvadeset osam godina. Dršci njegovih revolvera djelovali su istrošeno, ali taj se dojam... ako se oružje i nije često upotrebljavalo... mogao postići umjetnim načinom — s pomoću smirkova papira i voska za mazanje poda. Hammond je poznao desetke momaka koji su na taj način željeli izazvati strahopoštovanje. Međutim, nije pogriješio i potcijenio šerifa i birao je riječi kojima će mu odgovoriti.

Serif nestopljivo odmahnu rukom.

— Mlada djevojka pokraj kola — rekao je.

Usprkos dobrim namjerama, Hammond uzvratil:

— Oh, mislite, Phyllis? — Vidio je kako su šerifove oči zablistale i da ne bi izazvao još veću gužvu doda: — Kovač je spomenuo samo njezino ime. Zgodna djevojka. Cestitam, šerife. Zovete se Adams? Dave Adams? Ja sam Hammond. Nicolas Tolston Hammond.

— Ne približujte se gospodici Lennon!

— Oh, jasno, šerife.

Hammond je prinio čašu usnama. I opet jedan pametnjaković koji mu je htio propisivati što smije i što ne smije učiniti. Pomislio je na Rennlea, koji je sa sedamdeset tisuća dolara na putu za Beaver. S malo sreće mogao bi zaraditi prilično veliku nagradu. Mora samo šutjeti. To će mu i uspjeti ako ga šerif ostavi na miru.

Neki su ih gosti već promatrali. Njihovo zurenje trebalo je da bude upozorenje. Čak ih je i gradski sudac radozljivo gledao.

— Bit će bolje da napustite grad — reče šerif. — Sutra rano ujutro?

Hammond odloži čašu koju je još uvijek držao u ruci i s podnožjem čaše protkrlja malu vodenu mrlju na drvetu bara.

— Sutra ujutro mi još ne odgovara, Adamse — polagano je izgovorio.

— Sutra je isto tako dobar dan kao i svaki drugi. Nije nam stalo do skitnica poput vas.

Hammond je polagano uvukao zrak u pluća. Okrenuo se i pogledao šerifa u oči.

— Ne vjerujem da se čovjek poput vas sakriva iza zvijezde?

Dave Adams zanijeće glavom. Svi su to mogli vidjeti.

Hammond zamahne i udari ga pesnicom po nosu.

Adamsova se ruka spusti prema boku, no Hammond je očekivao taj pokret. Tresnuo je šerifovu podlakticu i žestoko ga gurnuo natrag, a drugom ga je rukom čvrsto uhvatio za pojas. Gornji dio Adamsova tijela svinuo se unatrag, a Hammond mu sa dva pokreta, brzo poput strijele, izvadi oba revolvera iz opasača. Tada ga pusti.

Adamsovo je lice smrtno priblijedilo. Spustio je glavu i navalio. Bio je

brz, djelovao je poput iskusha borca i Hammond je postao oprezan.

Uprkos tome nije izbjegao prvom zamahu dugačke ruke. Dva su mu pogotka istisnula zrak iz pluća i otvorio je usta.

Kad je šerif ponovo prešao u napad, Hammond podmetne ruke ispod njegove glave i naglo je povuče nadolje, a onda strelovito podigne desnu nogu trvis. Koljenom je pogodio šerifovu glavu. Adams muklo kriknu od boli i, Hammond ga tada pusti.

Mladić je prekrpio rukama lice, boreći se da dođe do zraka. Između njegovih prsti tekla je krv. Onda spusti ruke.

Ali, šerif je bio žilaviji nego je Hammond pretpostavljao. Bacio se na protivnika, no ovaj je odbio napad točno odmjerenim udarcima. Nije htio potpuno udesiti mladića, ali Adams drugačije nije htio. Zestoko je podigao koljeno između protivnikovih nogu. Hammond u se na trenutak zacrnilo pred očima i zatezurao je.

Adams je nemilosredno nasrtao. Snažan udarac pogodio je protivnika u želudac, drugi u rama. Hammond u se zamaglilo.

A onda je šerif postao lakomislen. Hammond ga odgurne od bara kako bi imao više mjesta, a Adams spusti glavu. U tom trenutku Hammond ga dobro odmjerenim udarcem tresne postrance po vratu i odskoči natrag.

Mladić je teško disao, gušio se, oči su mu iskočile. Hammond pričekao da šerif iz čijega je lica nestalo i posljednje kapi krvi, dođe k sebi. Da ne bi pao, Adams se pridržavao težege.

Hammond nije uživao u pobjedi. Ako bude primoran napustiti grad, ovo nije bila pobjeda. Adams je trljao vrat, boja mu se polagano vraćala u lice. Oči su mu odražavale beskraju mržnju. Hammond je uzeo oba revolvera, što su ležala na baru i nemarno mu ih dobacio. Šerif ih je jedva ulovio i zatakao za opasač. Tada je izašao iz saluna.

Prišutio je sebi još jedan viski. Okrajkom oka je vidio kako se kauboji drže daleko od njega. Gosti su, oklijevajući, nastavili razgovor.

Muškarac gustih obrva uzme svoju čašu i pride mu.

— Ja sam Henry Davies — predstavio se. — Gradski sudac.

Hammond kimnu u znak pozdrava, pa upita:

— Želite me istjerati iz grada?

— Ne, ne vidim razloga za to.

— Ni sada?

— Zato što ste premlatili šerifa? — Sudac se hladno nasmiješi. — Ovoj zagrijanoj glavi bila je jednom potrebna pouka. Ali, on vam to neće oprostiti. Ovaj gospodin tamo — Davies glavom pokaže starijeg muškarca u crvenkastom brokatnom odijelu s kojim je prije toga stajao — jest William Lennon.

— Adamsov budući punac. Razumijem.

— Budite, dakle, oprezni.

— Zašto mi to kažete?

— Nitko ne želi da vam se u našem gradu nešto dogodi.

— Osim Adamsa.

— Točno. Gospodin Lennon bi htio razgovarati s vama.

— Onda neka dođe ovamo — razdraženo odgovori Hammond. Sada mu je bilo previše. Ni Daviesa nije samo prijateljski osjećaj ponukao na razgovor s njime.

— Ne ovdje. Postoje određeni razlozi zbog kojih gospodin Lennon ne bi želio da ga vide s vama.

— Nisam skitnica.

— Ne zbog toga. — Davies je značajno zašutio.

— Treba li, možda, da ubijem Adamsa?

— Ta mu je zajedljiva primjedba promakla, ali kako je Davies griskao donju usnu, i očito zbunjen šutio, doda:

— Pogodio sam?

— Razgovarajte s gospodinom Lennonom — rekao je Davies umjesto odgovora.

Hammond iskapi ostatak viskija.

— Neću — odlučno je izjavio, odložio čašu i naglo se okrenuo. Jednostavno je ostavio suca da stoji. Nije bio plaćeni ubojica.

Prešao je na suprotnu stranu prostorijske, do stolova za igru i zastao pokraj jednog igrača. Osjetio je kako je atmosfera oko njega postala ledena. Nitko ga nije ni pogledao, a znao je da

ga nitko svojevolumno neće pozvati da sudjeluje i igri.

Hammondu je bio potreban novac, a bio je i tvrdoglav.

— Može li se još ući u igru? — prijateljski je upitao.

Kartaši su se sporazumijevali brzim pogledima a onda jedan od njih zaniče glavom.

Hammond, gurne ruke u džepove i izađe iz saluna.

Bio je već mrak i samo je ispred poštanske stanice gorjela svjetiljka, na ručici potporne grede. Ako ga šerif ustrijeli, nikoga neće zbog toga zaboljeti glava. Ovdje ga smatraju skitnikom koja izaziva nemir. A već se zamjerio i Lennonu. A Lennona smatrao je najvažnijim čovjekom u gradu.

Zadržtao je od hladnoće, pa požuri prema hotelu. Nekoliko je prozora bilo rasvijetljeno. Hammond je kliznuo u uski prolaz i prešao dvorište. Sada se u prozorcima nalazilo četiri ili pet konja. Nanjušivši ga, jedan je zarzao. Snop svjetla padao je kroz prozor i rasvijetljivao dvorište. Hammond je morao prijeći ispred svjetla. Bacio se na hrpu slame i navukao na se prijavikonjski prekič.

Trgnuo se začuvši korake... tihe i oprezne. Sjeo je. Neki se lik, na trenutak osvijetljen, odmah stopio s tamom no Hammond je prepoznao osobu. Gospođa McKee.

Zastala je dva koraka ispred njega. Hammond je mogao raspoznati njezine obrise i mirno je mjerhati pogledom.

— Gospodine Hammonde? — tiho je zazvala.

Nazvala ga je gospodinom! Obradovao se, ali nije odgovorio.

— Gospodine Hammonde! — U glasu se naziralo nestrpljenje. — Znam da ste ovdje!

— Što je? Zar biste već naplatili prenoćenje?

Prišla je bliže.

— Ne brbljajte gluposti! Dođite u kuću. — Okrenula se i posla natrag.

Hammond je znao da neće ponoviti poziv, pa je skočio i potrčao za njom. Ušla je u kuću kroz stražnji ulaz i tada prošla pokraj otvorenih kuhinjskih vrata. Hammond je ugledao debe-

lu kuharicu i požudno udahnuo miris pržene slanine.

Gospođa McKee je otvorila neka vrata i ušla u prostoriju iza njih. Hammond ju je slijedio i zatvorio vrata.

Prostorija je bila obložena drvetom. U otvorenom je kaminu gorjela vatra, šireći toplinu. Na velikom pisaćem stolu stajala je upaljena karbidaska svjetiljka.

Žena sjedne za pisaći stol i pokaže na kožom presvućeni naslonjač. Hammond sjedne i zagleda se u nju. Izražaj njezinih tamnih očiju bio je nedokučiv. U zjenicama joj je titrao odsjaj svjetiljke.

— Dati ću vam sobu — počela je. — Pretpostavljam da ste gladni. Poslat ću vam jelo u sobu...

— Čemu mogu zahvaliti tu iznenađnu čast? Ugledao je kutiju s duhanom pa upita: — Smijem li? — Kad je potvrdno kimnula, počeo je savijati cigaretu.

— Žena ima pravo promijeniti mišljenje — odgovorila je dubokim glasom, a njezine su se pune usne razvukle u podrugljiv smijesak.

Hammond je pripalio cigaretu i duboko udahnuo dim.

— U tom, slučaju, hvala vam, gospođo. Laku noć!

Podigla je ruku. Lice joj je odjednom djelovalo ukočeno.

— Ne tako brzo.

Dakle, ipak nešto želi, pomisli Hammond. Sutio je i čekao.

— Čini se da za sobom imate teška vremena — počela je. — Spremna sam vam dati opremu.

— Kakvu?

— Konja, sedlo, revolver i pušku. Potrebna vam je i odjeća — dodala je nakon što je pogledala njegovu istrošenu i zakrpanu košulju.

— A što bih za to morao učiniti?

— To ću vam reći u određeno vrijeme.

— Bilo bi to lijepo, gospođo, ali radije ću spavati s konjima.

— Namjeravao je ustati, ali ga njen oštar glas zaustavi:

— Pričekajte! Nemojte biti tako tvrdoglavi. Uostalom, i ne možete birati

— Kako ne mogu? Imam i drugih ponuda. Otkako sam pretukao Adamsa, kao da je moja vrijednost porasla. — Promatrao je ženu, ali blijeđo je lice ostalo nepokretno. — Je li to točno? Jesam li time i vama postao privlačan za određene zadatke?

— Možda. Iako je riječ još o nekim načinima igre.

— Ali vi ne znate umijem li pucati. Odmah ću vam reći, nisam plaćeni ubojica.

— To nije i važno. Tražim promišljenog čovjeka koji u prvom trenutku umije uraditi ono što treba.

— Od koga ste dobili ponudu?

— Ne govorim o svojim klijentima.

— William Lennon?

— Kako ste došli na njega? Ima li on nekih problema?

— Ima jedan: svoju kćerku. Ja imam drugi problem.

— Olakšajte svoje srce. — Nagnuo se naprijed:

— Ne mogu — rekla je tiho i neočekivano blago. — Još ne. Ne znam smijem li u vas imati povjerenja. Dajte mi vremena.

— Koliko vremena imate?

— Ne mnogo — priznala je.

— Da li bih morao nekoga ubiti?

Jezikom je ovlažila donju usnu.

— Vjerojatno ne, barem se nadam.

— Ali sve ukazuje na to? — tvrdo glavo je nastavio.

Gospođa McKee izmučeno kimnu. Hammond je promatrao ženu koja je sada oborila pogled.

— Već sam vam rekao da nisam plaćeni ubojica. Gdje je, zapravo, gospodin McKee?

— Mrtav je. Poginuo je, nesretnim slučajem, u rudniku. Bio je rudarski inženjer... — Glas joj je zamro.

Voljela ga je, ustanovio je Hammond. Bila je žena koja je izgledala kao da joj čini zadovoljstvo ono što muškarci, žele od žena... Promatrao ju je s novim zanimanjem. Odjednom je djelovala ranjivo i malo bespomoćno. Opirao se osjećaju što se probudio u njemu: da je zaštititi.

Otvoreno ga je pogledala. U njezinim je očima vidio želju, čežnju za muškarcem. Hammond je poznavao taj pogled. Djelovao je tako neobično gladno. Zavió je još jednu cigaretu.

— Jesmo li se dogovorili? — tiho je upitala.

Hammond nevoljko slegnu ramenima.

— Sutra ćemo ponovo razgovarati o tome. Napokon, jednom mi morate reći što hoćete. — Ustao je.

— Donijet ću vam gore večeru. Otidi-te u sobu u prvom katu, desno, na kraju hodnika.

Najprije je zapalio vatru u peći, a onda se temeljito oprao. Nakon toga je stao uz prozor i zagledao se van u tamu. Žena ga je pustila čekati. Prošla su dva sata. Odjednom je ugledao šerifa. Prošao je, poput razdražena tigra, pokraj hotela.

Po prigušenoj buci u kući čuo je kako su posljednji gosti potražili svoje sobe i tada shvati da su vrata dolje bila zaključana. Okrenuo se i navukao zastore prije nego je upalio petrolejsku svjetiljku sa zelenim staklenim cilindrom.

Tada je u sobu ušla žena. Nosila je pladanj s različitim, pokrivenim zdjela-ma, punom bocom viskija i dvije čaše.

— Lijepo vam je toplo ovdje — tiho je rekla i zatvorila vrata.

— Da, toplo je. Hoćete li mi malo praviti društvo?

Kimnula je i nasmiješila se.

III

Kad se probudio, Hammondova je ruka ležala na toplom bijelom struku. Okrenuo je glavu. Duga crna kosa prosula se po jastuku. Oči su bile čvrsto zatvorene. Trepavice su bile stopljene u posve tanku crtu. Muškarčeva ruka kliznu preko mekih grudi, a onda povuče pokrivač. U sobi je bilo hladno.

Vani se daniilo. Ona ga sada mora napustiti, to mu je rekla prije nego su zaspali. Nitko ne smije doznati za njihovu vezu. Blago ju je prodrmao za ramena.

Probudila se poput mačke, velike i lijepe mačke. Tamne su se oči otvorile, jezikom je prešla preko usana. Koliko joj je godina? Nije više bila sasvim mlada. Zrela žena koja je mogla dati muškarcu sve što on poželji.

Naslonila se o njega i sakrila glavu u njegova prsa.

— Lijepo je ovako ležati — nejasno je prošaputala.

— Da. Mogao bih to dugo izdržati.

— Hammonde...

— Nije ga nazvala imenom. Nicholas Tolston bilo je predugo, a njemu je ovako bilo draže.

— Moraš znati, da to nisam učinila zato...

... što nešto hoćeš od mene — nadopunjuju je.

— Da. Vjeruješ li mi?

— Vjerujem.

— Usprkos tome ne možemo... uvijek biti ovako zajedno, razumiješ?

— Ne, to ne razumijem. Nije mi osobito stalo do ženidbe, ali žena poput tebe može činiti što hoće.

Odmakla se od njega i ozbiljno ga pogledala.

— Ne mogu činiti što hoću. To ti mora biti dovoljno.

— Ima li to veze s onim što bih morao učiniti za tebe?

— Ti si razuman čovjek. Hammonde.

— To bi bilo jasno i svakoj budali — zbunjeno je odgovorio.

— Doznat ćeš to, ali ne sada.

Odgurnula je pokrivač. U njemu se ponovo javila želja. Ali, nije je sada htio, jer je osjećao da bi mu se podala samo zbog onog što za nju treba učiniti.

Smiješeci se, odmahnuo je glavom.

— Ne, ne sada... i ne tako.

Ostala je ležati, naga kakva je bila. — Tebe se ne može kupiti, znala sam, to odmah čim sam čula kako razgovaraš s Collinsom. Zнала sam.

— Vrlo si pametna djevojka. Prstom je prešao preko njezina trbuha i vidio kako je nokat ostavio tanak crveni trag. — Hladno ti je. Ustani i obuči se prije nego upropastiš glas svojeg hotela.

Venice McKee se nije micala.

— Koliko si star?

— Prestar sam.

— Za što?

— Na primjer, za ženidbu. — Ozbiljno dodao: — a premlad da umrem.

Čovjek poput tebe ne umire prerano.

Skočila je iz kreveta, brzo se odjenula i kliznula iz prostorije.

Nakon doručka, kojim ga je Venice poslužila isto onako krađom kao i večerom, Hammond je otišao u dućan. Ispod posude s kavom našao je pedeset dolara, koje je stavio u džep bez imalo grižnje savjesti. Uskoro će se pojaviti Frank Rennie i tada će ako mu posao ne bude odgovarao, vratiti novac.

Kupio je rabljeni revolver kalibra 44, jer trgovac nije imao na skladištu nijedan noviji. Hammond je volio ovo oružje s dugačkom cijevi zbog njegove sigurnosti pri gađanju. Nije mario za uvriježeni način borbe da napuni protivnika mecima u nadi da će ga jedan usmrtiti.

Uz remington bio je uglačani opasak s redenikom. Odmah ga je pripasao i zataknuo oružje. Glatka koža nije pružala metalu revolvera nikakav otpor.

— Vidi se da se razumijete u oružje — priznao je krupan šezdesetogodišnjak lica kao u sove. — Ovaj revolver ima svoju povijest — nastavio je. — Pripadao je...

— Zadržite to za sebe — prekine ga Hammond, a onda da ne bi ostavio neljubezan dojam doda: — Draže mi je da ne znam koliko je ljudi njime ubijeno. — Pokucao je u držak i tada uzeo paket s ostalim stvarima pod ruku.

— Naš šerif nije za svog boravka u Beaveru ustrijelio nijednog čovjeka — izjavio je vlasnik dućana, udahnuvši malo zraka.

— Šerif? Adams?

— Ne Adams. — Ovo je zvučalo malo prezirno. — Kad kažem »naš šerif«, mislim na Dona Dickersona. On je poginuo prije godinu dana, za pucnjave s Lennonovim ljudima.

— Ovo je bilo zanimljivo i Hammond koji je već krenuo prema izlazu ponovo se okrenuo.

— Znači, ovaj je revolver pripadao bivšem šerifu?

— To sam vam već rekao! Don je mrzio nasilje, pa je zato poginuo. Loše za Beaver.

— Zato što je Adams postao šerif? — upitao je Hammond vrebajući.

Trgovčevo je lice postalo neproniciljivo.

— Adams nije loš, a Beaver je miran grad. Ali Adams je već ustrijelio dva čovjeka, jednog kauboja i jednog čovjeka iz rudnika srebra.

— Inženjera? — Hammond se sjetio muža Venice McKee.

Starac zanijeće glavom.

— Radnika koji se malo preglasno bunio. Budite oprezniji pred njim — na kraju je upozorio.

Hammond je ušao u hotel kroz stražnji ulaz a da ga nitko nije vidio. U svojoj se sobi presvukao. Nije još imao konja, sedlo ni pušku. Venice će doći i ponuditi mu još novaca.

Dok je silazio u prizemlje, na donjem odmoru stubišta susreo je Collinsa. Ugledavši ga, čovječuljak razrogači oči, no Hammond je prošao pokraj njega.

Vrata za blagovaonicu bila su otvorena. Za jednim stolom sjedila je Venice i razgovarala s nekim muškarcem. Hammond zastane. Zenin sugovornik bio je William Lennon, a način na koji su razgovarali pokazivao je da su vrlo bliski.

Venice je sjedila leđima okrenuta njemu, ali Lennon ga je ugledao i ustao. Dok je krupnim koracima prilazio Hammond, žena se okrenula. Lice joj nije odavalo je li se obradovala ugledavši Hammonda ili nije.

Lennon je iz blizine djelovao mlađe nego jučer, u salunu. Mogao je imati jedva pedeset godina. Bio je opet elegantno odjeven i Hammond ga je smatrao poslovnim čovjekom, trgovcem stoke ili preprodavačem nekretnina. Lennon je imao bujne zaliske, a široki nos bio mu je malo crven.

— Gospodine Hammonde! — uskliknuo je Lennon i pružio ruku. Njegov je stisak bio čvrst.

— Sinoć ste me izbjegli, no danas me morate saslušati. Dodite!

Povukao je sugovornika u praznu blagovaonicu. Bio je vrlo živahan i Hammond je i protiv svoje volje morao priznati da nije antipatičan.

Ispred Venice je zastao.

— Vjerujem da poznate gospodina Hammonda — rekao je. — Gospodine Hammonde, ovo je gospođica McKee, moja zaručnica.

U Hammondovim ušima zašumi krv, pred očima mu zatitra crvena magla.

Iskrivljena lica, ugleda kako se Venice smiješi. Kimnula mu je i ustala.

— Bolje da vas ostavim same. Čeka me posao.

Hammond se spustio na stolicu. Collins je brzo prišao stolu, stavio čistu šalicu i ulio vruću kavu za Hammonda. Lennon je pričekao da Collins izađe a onda progovori.

— Mogu shvatiti vaše ponašanje. Pogriješio sam zamolivši Henryja neka razgovara s vama. Oprostite, molim vas. — Izvadio je iz džepa kožnu kutiju za cigare i ponudio sugovorniku.

Hammond zahvali i odbije.

Lennon je odgrizao vršak cigare i pripalio je.

— Ne želim ništa nečasno od vas, gospodine Hammonde. Htio sam vas samo pitati biste li željeli postati šerif Beavera.

Od iznenađenja Hammond je gotovo izgubio dar govora. Ili je Lennon bio podli varalica koji je munjevitom brzinom mijenjao svoje planove, ili naprosto građanin koji se brine o sudbini svojega grada.

— Kakvu vi ulogu igrate u Beaveru? — upitao je.

— Ja sam najveći rančer sjeverno od poloka Beaver. Osim toga, dioničar sam u različitim poduzećima u gradu i izvan njega.

— Želite li novog šerifa zato što će se Adams priženiti u vašu obitelj? — Još dok je govorio primijeti nervozno oklijevanje svojeg sugovornika.

Lennon je neko vrijeme šutke pušio, a onda pogleda Hammonda u oči i odgovori:

— Nisam baš siguran da će Adams pripasti mojoj obitelji.

— Kad me sudac sinoć zamolio da razgovaram s vama, učinilo mi se da bih na neki način morao nastupiti protiv Adamsa.

— Zaboga, ne! — zgrnuo se rančer.

Pretvaraš se, pomisli Hammond. Ako ne uspiješ ovako, pokušat ćeš drugačije. Glasno je rekao:

— Šerifa biraju građani. Kad su izbori?

— Redovito svake treće godine, ali Adams će se povući.

— Primorat ćete ga?

Teški kapci prekrše sugovornikove oči.

— Moji planovi još nisu stigli dotle — oklijevajući je priznao.

— No, želite ga se riješiti. Zašto?

— Adams nije dorastao zahtjevima tog poziva. Vi biste bili bolji. Već ste to dokazali. — Lennon je povukao dim. — Mogli bismo ga smijeniti. Skup građana ima pravo na to.

Hammond se podrugljivo nasmiješi.

— A kada više ne bude nosio zvijezdu, vaša će ga kćerka ostaviti... to vjerujete zar ne?

Rančer je zamišljeno promatrao sugovornika kroz oblak dima. Napokon je kimnuo.

— Iskren sam, gospodine Hammonde. Nadam se da to umijete cijeniti. Prevario sam se u vama. Doista sam mislio da bih vas mogao nagovoriti da se upustite s Adamsom u pucjavu, ili u još nešto gore. Ali, vi niste tip za to. Vi ste pošten čovjek, a moram se sjetiti da sam i ja takav. Zbog toga sam odlučio sve izvesti zakonitim putem. Bolje da ponovo biramo šerifa.

— Neću sudjelovati u igri. Ne ostajem u Beaveru. Oputovat će već idućih dana.

Lennonovi obrazi kao da su omlitavjeli, odjednom je djelovao nekoliko godina starije. Hammond nije mogao vjerovati da se Venice želi udati za njega. Ili, ipak? Možda želi od njega ono isto što i od Lennona? Možda se htjela poslužiti svojim čarima kao mamcem da on ubije šerifa?

Gotovo nesvjesno odmahnu glavom. Nije vjerovao u to. »Moj je problem drugačiji«, rekla je, a on joj je vjerovao.

— To je lijepa prilika, čovječe! Beaver je živ grad i bogat. Možemo vam ponuditi stotinu dolara mjesečno prve godine i municiju. Uz to i besplatan stan.

Ovo je bila poštena ponuda u Lubbocku je morao biti zadovoljan s polovicom i s izgledima da svakog trenutka dobije metak u leđa. Ipak je zanijskao glavom.

— Zao mi je, gospodine Lennone, imam drugačije planove. — Pomislio je na Venice McKee koja će se udati za rančera i znao je da njemu ovdje nema mjesta.

Ustao je i izašao.

Pošanska kočija iz Canadiana kotrljala se po izvoženim tragovima kotača preko Glavne ulice. Canadian je bio u Teksasu... Hammon zastane. Možda će biti novosti o Franku Rennieu i pljački banke u Dalhartu.

Ljuljajući se, kočija se zaustavila. Kočijaš i suvozač skočili su sa sjedala. Međutim, prije nego su stigli otvoriti vrata, ona su se naglo otvorila.

Čim je ugledao dvojicu muškaraca koji su izašli iz kočije, Hammond je znao da će biti neprilika. I to proketo krvavih neprilika.

Jednog od njih prepoznao je odmah. Njegova se slika kočoperila na potjernici što je još uvijek visjela na najvidnijem mjestu iznad vrata njegova ureda u Lubbocku.

Ptičica se zvala Scott Jennings, a to znači da drugi mora biti Jack Stevenson; fotografije posljednjeg istina, nije bilo na potjernici nego samo približan opis.

Jennings i Stevenson bijahu najšugavije ubojice što ih je Zapad ikada vidio, a Hammond je slutio što ovdje traže. Ili, bolje rečeno, koga traže.

Franka Renniea i njegovih sedamdeset tisuća dolara.

Hammond je znao da su prije nekoliko godina Jennings, Stevenson i Rennie pripadali istoj družbi. Uz njih je bio i momak po imenu Roy Raymond, sve dok se grupa, nakon neke pljačke, nije zauvijek razila. Voda im je bio Jennings.

Hammond je promatrao te zlikovce kako kreću prema hotelu. Znači, i oni znaju da nešto Renniea privlači u Beaver. Možda to znaju čak bolje od njega; on je samo našao odlomke razgovora kad je Rennie uvjeravao jednog od trojice svojih drugova da svakako želi otići u Beaver.

Prošli su ne obraćajući pažnju na Hammonda. U Oklahomi su se osjećali sigurni. Oklahoma je bila samostalna država, nije još pripadala Savezu.

Scott Jennings, visok i mršav, hodao je lagano pognut. Lijevi očni kapak mu je malo visio, što mu je davalo donekle pospan izgled. Bio je odjeven u otrcani kožni kaput, baršunaste hlače i visoke čizme. Na lijevom boku, klatio mu se velikokalibaraki kolt.

Jack Stevenson je jedva sljedio svog ortaka. Bio je mnogo nižeg rasta i mučio se noseći veliki kovčeg. Na glavi je imao bezoblični šešir, koji je zasjenjivao njegovo široko, okruglo lice. Oči su mu bile daleko razmaknute.

Hammond je gledao za njima sve dok se hotelska vrata nisu zatvorila, a zatim je otišao kovaču.

Celavac je sam radio u radionici. Prepoznavši Hammonda, brzo se nagnuo nad posao.

— Možete li mi posuditi konja?

Kovač odmahnu glavom:

— Nemam konja.

Hammond je osjećao kako ga obuzima bijes. Kovač je držao staju za iznajmljivanje, a sinoć je u pregracima bilo najmanje osam dobro njegovanih konja.

— Zašto? — zapita naizgled mirno.

— Posuđujem konje samo stanovnicima grada.

Hammond mu je već htio oštro uzvratiti, ali je u tom trenutku ugledao šerifa kako prelazi cestu.

Adams je zastao pred njim. Na njegovu se licu vidjelo nekoliko čvoruga, a otekline iznad gornje usne bila je podlivena krvlju.

— Što još radite u gradu? — nerazgovjetno je upitao.

Hammond se polagano okrenuo. Promatrao je šerifa.

— Ne brbljajte gluposti. Ako mi se još jednom ispriječite na putu, loše ćete se provesti.

Serifova donja usna žestoko zadršće. Pogled mu je poletio prema kovaču, koji se ponašao kao da ga uopće nije primijetio, a tada se vrati na sugovornika. Hammonдове su ruke labavo visjele, jer je osjećao da se Adams neće usuditi nešto poduzeti.

— Naredit ću vam to pismeno — zaskitao je šerif i odjurio.

Hammond se obratio kovaču.

— Sada će pokušati od suca iznuditi rješenje. — Tiho se nasmijao. — Kako će se razočarati!

Otišao je u salun na viski, kako bi mu vrijeme do ručka brže prošlo. Nadao se da će tada moći u miru razgovarati s Venice. Naslonio se o bar i gledao van.

Ugledao je šerifa kako namrštena lica žuri prema svojem uredu i u sebi se podrugljivo smiješio. Pred vratima je Adams na trenutak zastao i pogledao iznad kuće Glavne ulice.

A onda je Hammond točno vidio kako se mladić lecnuo, brzo otvorio vrata i ušao u zgradu.

Što je posrijedi? Hammond ode do vrata i izađe na nogostup. Ispred hotela su stajali Jennings i Stevenson. Nikog drugog nije vidio.

Vratio se do bara i naručio još jedan viski, kako bi bolje razmišljao. No, misli što su navirale nisu mu se sviđale.

Za vrijeme ručka u blagovaonici hotela Hammond je nekoliko puta vidio Venice, ali nije uspio sresti njezin pogled. Zbog toga je pričekao dok je i posljednji gost otišao, a tada naprosto otišao u njezinu radnu sobu.

Nije bila iznenađena. Sjedila je za svojim писаćim stolom, ništa nije radila, baš kao da ga je očekivala. Hammond je zastao na vratima.

— Što se dogodilo? — upitao je.

Odgovorila je protupitanjem.

— Što ti tražiš u Beaveru? Nemaš novaca, a odbio si posao koji ti je Lennon ponudio. Mogu shvatiti da nisi oduševljeno prihvatio moj prijedlog, ali ne razumijem zašto si odbio i njegov.

— Zaista ne razumiješ?

— Ne. Nisi više mladić, niti si sentimentalna. Sam si rekao da ti nije do ženidbe, a ja sam ti napomenula da se naša veza i onako ne može nastaviti. Zašto onda...?

— Ne spavam sa ženama koje pripadaju drugim muškarcima — grubo je presiječe.

Njezini se obrazi zarumenješe.

— Nisam njegova žena.

— Zaručena si s njime. U odnosu na nas to je svejedno.

— Bi li spavao sa mnom da si to prije znao? — tiho je upitala, promatrajući ga tamnim očima.

Oklijevao je, a onda prošapće:

— Ne znam.

— Ipak barem si pošten. Ali, nisam njegova žena... mislim, nisam s njime spavala.

— Zašto ćeš se udati za njega? To nije ljubav.

— Ne, Hammonde, ljubav nije, ali naklonost. Iako...

— Iako?

— Hotel pripada njemu. To nisi znao. Ako želi, može me baciti na ulicu.

— Dakle, ucjena! — Drugačije je ocijenio rančera.

— Ne smiješ tako gledati na to.

— Ali ja tako gledam, a i ti. Zašto bismo tražili blaži izraz?

Venice je skočila. Oči su joj svjetlucale.

— Ne moram se opravdavati. Ne tebi, Hammonde. Imam trideset šest godina, a ništa nemam i sama sam nitko i ništa. Možeš li se brinuti o meni?

Nije odgovorio.

— No, dakle. — Ponovo je sjela.

Sada je Hammond sjeo. Savio je cigaretu i pripalio je.

— Što tražiš u Beaveru? — ponovo ga je upitala.

Hammond je duboko uvlačio dim.

— Ne mogu još o tome govoriti.

— Nemaš povjerenja u mene, a ja bih tebe morala uputiti u sve.

— Moji se problemi tebe ne tiču. U tebe je suprotno — uzvratio je, iako je osjećao da njegovo opravdanje nije uvjerljivo.

— Imam razloga zašto želim čekati do posljednjeg trenutka. — To nije usmjereno protiv tebe, ali možda će se sve taškati.

— Ima li to veze s tvojim odnosom prema Lennonu?

Venice kimnu.

— Želim se udati za njega i ništa me u tome neće spriječiti.

— Ni ja?

— Ni ti. — U njezinu glasu bilo je žaljenje i tuge. — Razumiješ li? — Tužno se nasmiješila.

Shvatio je, Venice traži sigurnost i zaštitu. Tko joj može osporiti to pravo?

IV

Hammond se poput gladna vuka skitao po gradu. Netom je zanoćilo, izbjegavao je krugove svjetiljki ispred

kuća. Odsuljao se u prolaz pokraj kovačnice i promatrao šerifovu kuću.

Iza oba prozora s rešetkama gorjelo je svjetlo ali zastori su bili navučeni. Hammond je vidio Jenningsa i Stevensona kako su ušli u Music Hall.

Kao da je ovo bio znak, pojavio se i Adams. Činilo se kao da je i on vrebao negdje u mraku. Kradom je prešao cestu i ušao u salun Silver Dollar.

Hammond ga je polagano slijedio. Bar je bio pretnpan gostima. Hammond je upravo vidio kako je točitelj ulio šerifu po drugi put i začepio bocu.

Glasovi su na trenutak utihnuli i Adams se okrenuo. Kad je ugledao Hammonda, lice mu se namrštilo; brzo je odvratio pogled.

Gradski sudac, Lennon i još nekoliko poslovnih ljudi stajali su na kraju bara. Rančer mu je prijateljski mahnuo, a Hammond neraspoloženo kimnuo. Kako za barom nije bilo više mjesta, stao je blizu najuglednijih ljudi grada. Sudac mu naruči viski. Očito, uglednici još nisu odustali od zamisli da ga predobiju za sebe. Hammond je primijetio šerifove skrivene poglede dok je s ostalima pio viski.

Sada je bio siguran da je Adams čovjek kojeg je Rennie poznao u Beaveru i kojem je namjeravao doći. Dave Adams mora da je Roy Raymond, četvrti član Jenningsove zločinačke bande. Adams-Raymond se krio u Beaveru.

— Od kada je Adams u gradu? — upitao je suca.

— Mislite li općenito? Oh, mora da je prošla godina dana. Došao je s juga, a William... Lennon mu je dao posao. Radio je za njega kao kauboj.

— I onda je izabran za šerifa?

Davies kimnu.

— Je li to bila njegova zamisao, ili ga je gospodin Lennon progurao?

Hammond se uopće nije trudio da govori tiho. Lennon je čuo svoje ime i okrenuo se.

— Pitajte njega osobno — rekao je sudac.

Rančer, u koga se probudilo zanimanje, progurao se bliže i Hammond ga zapita.

— Je li Adams bio vaš čovjek kad se kandidirao?

— Nisam imao ništa protiv njega.

Hammond se podrugljivo nasmija.

— Sve dok se vaša kćerka nije zaljubila u njega.

— Tako nekako — Lennove su oči ostale bezizražajne. — Jeste li još jednom razmislili o mojoj ponudi?

— Sa mnom ne računajte. Međutim, mogu vam odati da ćete u svakom slučaju biti primorani potražiti novog šerifa.

Riječi odjeknuše poput bombe. Sudac samo što se nije zagrenuo, a rančer je žurno popio malo viskija. Bio je vrlo uzrujan.

Netom se Lennon malo sabrao, upita:

— Kako to mislite?

Hammond nije bio posve siguran da će Rennie dovesti sa sobom čitavu svoju grupu. Rennie nije bio glup. Znao je da će mu momci, prije ili kasnije, praviti teškoće i zacijelo je namjeravao s Adamsovom pomoći početi nov život. Hammond se potajno nadao da će Rennie ostaviti svoje saučesnike na cjedilu.

Bilo kako bilo, imat će posla i s Adamsom. Promatrao je znatiželjno svjetlucanje u Lennonovim očima. Da je bio revolveraš, dao bi se sada nahušcati od rančera i ustrijelio bi šerifa. Ali, neće to učiniti... ne na taj način.

— Pitajte ga želi li još uvijek da odem iz grada. — zamoli Hammond suca.

Lennon se obradovano nasmiješi i poviče:

— Dave!

Šerif pogleda prijeko.

— Da, gospodine Lennone?

— Što mislite, treba li gospodin Hammond napustiti grad?

Adams je ovlažio usne. Upitno je promatrao rančera. Nije shvatio smisla pitanja i nije htio pogriješiti. Sudac se podrugljivo smiješio, a Hammondovo mu je ravnodušno ponašanje pokazivalo u kojem grmu leži zec.

— Gospodin Hammond ionako namjerava odjahati dalje — oklijevajući je počeo. — Ako se bude ponašao mirno, nemam ništa protiv njegove prisutnosti u Beaveru.

Gosti za barom bez daha su slušali u mrtvoj tišini. Hammond je zabacio

glavu i glasno se nasmijao. Zvučalo je to gorko. Podli ubojica glumi predstavnika zakona i dopušta mu da ostane.

Odjednom se naglo okrenuo i otvoreno pogledao Adamsa. Ljudi između njih uzmaknuše. Šerif se odmakao od bara, a ostali su se naglo razdvojili. Hammond se sjećao kako se pričalo da je Roy Raymond dobar stijelac. I on se odmakao od bara. Stajao je opušteno.

— Kad budem ovdje gotov — glasno je rekao — otjerat ću vas preko granice u Teksas, poput tvrdoglava bika.

Adamsovo je lice porumenjelo.

— Što to treba da znači, Hammond-e?

— Vi to već slutite. Raspisana je nagrada od dvije tisuće dolara za stanovitog Roya Raymonda.

Sada mora pucati, pomisli Hammond, ako se ne želi dokraja osramotiti. I to prije nego iznesem pojedinosti.

Dugačka ruka Davea Adamsa njihalo se blizu velikog revolvera. Odjednom Hammond spozna da šerif neće pucati. Gotovo se razočarao. Morao se pridržavati zakona Teksasa i Sjedinjenih Američkih Država a ne zakona Oklahome i nije imao pravo silom odvesti Adamsa u Teksas. Svaki bi ga sudac prijeko morao ponovo pustiti da ode. A to je znao i Raymond.

— Previše otvarate usta, Hammonde — s mržnjom je zasiktao šerif. — Netko će vam zatvoriti usta, u to budite sigurni! — Brižljivo je pazio da mu ruke ne dospiju blizu izlaznih drški revolvera. — Pričajte laži onome tko želi slušati. Ja neću.

Okrenuo se i izašao iz saluna.

Točitelj natoči Hammond u piće koje ovaj iskapi jednim gutljajem. Umalo što nije ustrijelio čovjeka, a to mu ništa ne bi značilo. Nije se osjećao kao sudac i istodobno krvnik... ta mu uloga nije odgovarala... ali bilo mu je mrsko što je kukavički ubojica poput Raymonda nesmetano živio u ovoj lijepoj zemlji.

— Iskreno rečeno, ništa nisam shvatio — primjeti sudac, a rančer kimnu u znak da ga zanimaju pojedinosti.

Hammond je polako savijao cigaretu i pokušao na brzinu srediti misli. Nije posjedovao dokaz da je Adams Raymond. Da je šerif posegnuo za

oružjem, slučaj bi bio jasan. Ovako su ostale sumnje. Hammond je pripalio cigaretu i polako rekao:

— Možda sam ga zamijenio.

Zamislilo se i time izbjegao daljnja pitanja. Ostao je stajati pokraj bara i popio još jedan viski, kako bi potisnuo osjećaj nesigurnosti što ga je mučio.

Ako je šerif uistinu Raymond, čeka ga vani, u mraku, kako bi mu satjerao metak među rebra.

Kazaljke sata micale su se beskrajno polako. Davies i Lennon nisu ga više pokušavali uvući u razgovor.

Njihova su imena bila poznata: Frank Rennie, Jack Stevenson i Roy Raymond. No opisi te trojice bili su prilično neodređeni.

Za Raya Raymonda je pisalo da je u dobi od oko dvadeset četiri godine i da ga karakterizira gusta plava kosa. Bilo je to malo, ali točno.

— Adams je imao dvadeset sedam ili dvadeset osam godina — primijeti sudac. — Jedno je i nedvojbeno: vi ne dolazite u obzir. — Nasmiješio se. — Naime, i vi ste mogli biti taj Roy Raymond.

Hammond nije uzvratilo smijeh.

— Kažite onoj gomili vani da ste našli dokaze da je Adams bio zločinac. Ništa više, a prije svega nemojte reći kakve ste dokaze našli. Tada možete, ako želite objaviti da ću do izbora novog šerifa ja obavljati tu dužnost. I saopćite ljudima da ću za to vrijeme pronaći ubojicu.

Davies spontano pruži sugovorniku ruku, a Hammond je prihvati.

V

Venice se tiho smijala. Hammond je lagano pritisnuo njezino golo rame.

— Čemu se smiješ?

Bilo je kasno, vrlo kasno, ali osjećao se opušteno, jer je bio s njom. Vatra iz peći širila je ugodnu toplinu.

Venice podigne glavu.

— Najprije sam povjerovala da si učinio Lennonu uslugu...

— Time što sam ubio Adamsa? Nije mnogo manjkalo da ga ustrijelim, ali ne zbog Lennona.

— Vjerujem ti. Ali, tko je to učinio? I ti to želiš otkriti? Kako namjera-vaš početi?

— Vidjet ćemo. Ubojica je ostavio tragove.

— Što ćeš učiniti ako je to bio netko od Lennonovih ljudi?

— Uhapsit ću ga jer mi je to posao. Ali smiri se, Lennon nema s time veze.

— Kako možeš biti tako siguran?

— A zašto ti smatraš svojeg budućeg ubojicom?

— Lennon ostvaruje svaku svoju zamisao. Često je imao zbog toga teškoća. Najviše S Dononom Dickersonom. Don mu nije popuštao i zato je...

— Što? — ponuka je Hammond kad je ušutjela.

— Don mora umijeti — prošaputala je jedva čujno.

— Misiš da ga je Lennon dao ubiti?

— Nisam sigurna, ali ponekad sam uvjerena u to. — Lice joj je zadobilo izmučen izraz. — Izbila je tučnjava, odjednom je ispaljeno nekoliko metaka i Don je ležao na podu. Mrtav. Nikada se nije moglo ustanoviti tko je ispalio smrtonosni metak, ali bijase neprijeporno da je i Adams pucao.

— Što?! Adams?

Odjednom je shvatio. Lennon je imao Adamsa u rukama, ili je znao sve o njemu i zato je šerif morao biti potajno smijenjen. Sada je znao i zašto rančer nije htio da mu se kćerka uda za toga mladića.

Lennon je smatrao samoga sebe poštenim čovjekom, Adamsa, nasuprot tome, nije.

— Što je s Davisom? — zapitao je.

— Sudac je Lennonov prijatelj, ali samo do određene granice.

— Ali u povodu Dickersonove smrti nije poduzeo ništa protiv Lennona? Nije ni spriječio da Adams bude izabran?

— Nije mogao. Službeno je to bilo prikazano kao nesretan slučaj. A kako bez Lennonove potpore ili pristanka nitko ne može postati šerif u Beaveru...

Hammond je ustao da stavi još drva u peć. Razgorena je vatra drhtavila

plamenom bojala crveno njegovo golo tijelo sve dok nije ponovo zatvorio vratašca peći.

Vani je bilo mirno. Zavio je još jednu cigaretu. Sada je bio šerif Beavera i ozbiljno je shvaćao taj zadatak.

Jennings i Stevenson moraju platiti zbog ubojstva Adamsa. Namjeravao je ostati dve doka o bi dokaza

Jennings i Stevenson moraju platiti zbog ubojstva Adamsa. Namjeravao je poduzeti sve kako bi dokazao zločin. Beaver mora ostati miran gradić. Kad stigne Rennie, upriličit će suočenje. Na neki način čak se radovao pri pomisli na zapanjeno Rennievo lice kad spozna tko je sada ovdje šerif.

Ponovo se zavukao u krevet k Venice. Zena se tijesno priljubila uz njega.

Hammond nije više mislio na Williama Lennona, kojem će ona uskoro pripadati.

Kad je ujutro izašao na ulicu zvijezda na njegovu kaputu blistala je pod sunčevim zrakama.

Ispred Loganove stolarske radionice stajala su mrtvačka kola. Dva su konja već bila upregnuta. Hammond primijeti i laku kočiju Phyllis Lennon, koja je stajala prazna uz rub ceste.

Pričekao je dok se oblikovala pogrēbna povorka... Bili su tu Phyllis i još desetak građana i dok je krenula prema bijeloj ožbukanoj drvenoj crkvi na kraju grada.

I Jennings i Stevenson su gledali za mrtvačkim kolima. Stajali su ispred poštanske stanice. Hammond je koso preko ceste prilazio svojem novom uredu. Kad je skočio na nogostup, obojica su se okrenula i znatiželjno ga pogledala. Kao i uvijek, Jenningsov se pogled doimao pospano, ali Hammond nije izbjegao izražaj napola sklopljenih očiju.

Stevensovo okruglo debelo lice se cerekalo.

— Zdravo, šerife! — doviknuo je.

Hammond je kimnuo i htio proći pokraj njega, ali Stevenson ispružio ruku i uhvati ga za podlakticu.

Hammond zastane. Hladno je pogledao muškarca niska rasta i odsječeno rekao:

— Maknite ruku!

— Hoću, šerife! — Stevensonov je glas bio pun poruge. — Jeste li već pronašli ubojicu svog prethodnika? Znam jednu priču: o jarcu kojeg su pretvorili u vrtlara. — Podrugljivo se nasmijao i pogledao svog druga očekujući odobravanje.

Jenningsonovo zubom vremeno istrošeno lice ostalo je ozbiljno; štoviše, odražavalo je zabrinutost.

— Ostavi šerifa na miru — lijeno je rekao. — Zacijelo ima briga.

— Briga! — Stevenson se piskutavo nasmije. — Imao bih i ja da mojim gradom slobodno šeće ubojica šerifa.

Hammond je nastojao svladati bijes što ga je sve jače obuzima. Stisnuo je usne i krenuo dalje. Oba zlikovca su pošla u brzojavni ured.

Prije podne Hammond je čistio ćeliju u kojoj je ubijen Adams, a nakon toga je sradio papire, uredio pisaci stol i brižljivo spremio sve Adamsove stvari.

Oko podne otišao je u Silver Dollar. Jennings i Stevenson, jedini gosti stajali su uz bar.

Poslužitelj stavi čašu pred Hammond i napuni je. Čekao je s otvorenom boćom.

— Čemu to? — nevoljko upita Hammond.

— Zar ne želite piće?

— Jasno da želimo, ali naručit ću ga i platiti, a ako zaželim još jedno, reći ću.

— Kako želite! — Točitelj začepi bocu i vrati je na policu.

Hammond iskapi piće i odloži čašu.

— Još jedan molim.

Dok je ulijevao piće, točitelj je zakolutao očima, ali nije prozborio ni riječ.

Jennings i Stevenson stajali su daleko od Hammonda. Sutjeli su i pijuckali malim gutljajima. Hammond je osjećao da »nešto« lebdi u zraku i umorio ga je neodređeni unutrašnji nemir, koji je postajao sve mučniji.

Nije više mogao izdržati u salunu pa je otišao u hotel na suprotnoj strani ulice i smjestio se uz prozor koji je gledao na cestu. U blagavonici je bilo malo gostiju. Dok je čekao jelo, ugledao je malu žalobnu povorku kako se vraća s groblja. Malo poslije svi su sjedili za velikim blagovaoničkim stolom.

Oči Phyllis Lennon bile su crvene od plača, lice ukočeno. Otac joj je nešto tiho govorio.

Davies je prišao Hammondovu stolu i upitao:

— Dopuštate li? — Kad mu je šerif kimnuo sad sjedne.

Vani, Jennings i Stevenson su lunjali oko poštanske stanice. Dokotrljala su se neka teretna kola i zaustavila pred dućanom.

Oba zlikovca kao da su nešto čekala. Brzovaj ili poštansku kočiju iz Canadiana? Hammond odlučio da kratko ali ozbiljno porazgovara sa službenikom brzovajnog ureda.

Sutke je objedovao, a sudac je povremeno nešto rekao.

— Phyllis je iskreno očajna — primijetio je sažaljivo — Morali biste s njome razgovarati. — Hammond je nešto nerazgovjetno progundao, a Davies nastavi: — Znam vaše gledište, ali ona bi morala doznati istinu.

— Još ne?

— Kada? Možda Rennie uopće ne stigne. Banka je opljačkana prije tri dana, i već bi morao biti ovdje, da jaše i na magarcu.

Hammond je gurnuo velik zalogaj mesa u usta i pažljivo ga žvakao.

Sučevo lice pocrveni.

— Morate nešto poduzeti, čovče!

— A što? — zapita šerif punih usta.

— A što? — oponašao ga je sudac. — Vi ste šerif. Ako ste bili maršal grada Luboocka, morali biste imati iskustva.

— Ništa ne mogu poduzeti protiv njih. Želite ih zatvoriti zbog skitnje? Recite i naći će se u ćeliji.

— Dobro znate da ja to ne mogu. Ne smijem povrijediti zakon.

— Ni ja. — Moramo pričekati.

— Ali, oni su ubojice! — Davies se nagnuo preko stola. — Ili to, možda nije točno? Uspostavit ću vezu s guvernerom. Možda se on suglasi da ih uhapsimo?

— Ne možemo im čak ni dokazati da su ubojice za kojima se traga. — Hammond odgurao stolicu i ustane. — Upišali su se, naime, u knjigu gostiju pod lažnim imenima. A slika na potjernici prilično je nejasna.

Dok je izlazio iz blagavonice, osjećao je kako ga slijede pogledi prisutnih.

Kad je ušao u poštanski ured, mršavko za staklom pogine pogled. Lice mu se odmah smrklo. Hammond je znao da mu građani Beavera nisu skloni, iako se za njega zauzimao utjecajan čovjek.

Pogledao je natpis s imenom i upitao:

— Vi ste Ralph Giles?

Mršavko kimnu.

— Što mogu učiniti za vas? — U glasu se osjećala zatomljena odbojnost.

— Ako stigne brzovaj upućen Adam-su ili šerifu, odmah mi ga donesite.

— Hoću, šerife.

— A povrijedite li brzovajnu tajnu, pobrinut ću se da izgubite mjesto.

Službenik približi.

— Sam odgovaram za to kako obavljam posao! — ljutito je uzvratio. — Ne pričam o službenim tajnama.

— Prekjučer ste to učinili.

— Što sam učinio?!

— U salonu ste javno ispričali sadržaj brzovaj upućena šerifu.

— To je nešto drugo — branio se Giles. — Ta se vijest ticala sviju.

— O tome će ubuduće odlučivati šerif ili onaj kome je brzovaj namijenjen. Jesmo li se razumjeli?

— Da, šerife.

— Lijepo onda ćemo se dobro slagati. A sada mi recite što su jutros ona dva stranca htjela od vas.

Ralp Giles se podrugljivo nasmija.

— Poslovna tajna, šerife. Brzo učim!

Hammond ljutito zgrči pesnice, ali shvati da je sam kriv zbog Gilesova odbojna ponašanja. Morao je naći priateljskije riječi.

— Kako želite — hladno je uzvratio.

— Hoće li kočija iz Canadiana točno stići?

— Uvijek dolazi točno.

Kad je izašao, Jennings i Stevenson nisu više stajali pred poštanskom stanicom. Hammondov nejasni osjećaj neugodnosti pretovrio se u uznemirenost, koja ga je sve jače mučila. Pogledao je prema jugu, gdje se prašna cesta uzdizala prema brežuljcima. Isprekidana crta planinskog lanca oštro se ocrtavala na vedrom obzorju. Samo su zeleno zasjenjeni obronci treperili na toplom zraku.

Skupio je vjeđe i u daljini ugledao dvije tamne točke, koje su se primicala prijevoju.

Dva jahača.

Hammond potrči prijeko, kovaču. Čelavko je stajao pokraj ognja i miješom raspirivao vatru. Iskre su frecale.

— Jeste li posudili dva konja?

Kovač nevoljko kimnu.

— Strancima?

Ponovno kimanje.

Hammond je u sebi drhtao od bijesa. A njemu nije htio unajmiti konja!

— Dajte mi konja! — zahtijevao je.

Kovač pokaže rukom iza sebe.

— Uzmite ridana. Ali odmah vam kažem, ne vrijedi mnogo.

Hammond je osedlao životinju, košćatog ridana i izveo ga na cestu. Ispred dućana ga je zavezao i ušao unutra.

Tri žene su pogledavale zamotuljke tkanina što ih je vlasnik jutros dobio pošljikom. Zaspale su ga tisućama čudnih pitanja. Hammonda je zasvrbjela koža od nestrpljenja. Naposljetku dobaci iznad glava žena:

— Dajte mi jednu vinčesterku i kutiju metaka.

Trgovac ga pogleda očima kao u sove. Hammond je primijetio njegovo oklijevanje i umalo ga je opet svladao bijes. I žene su sada zurile u njega, a i njihovi su pogledi održavali odvratnost.

Vlasnik dućana se napokon okrenuo prema naslonu za puške i polagano izvadio oružje. Oklijevajući gurne pušku preko tezge a zatim i dvije kutije municije.

Hammond sve zgrabi.

— Platit ću kasnije! — donacio je vlasniku, brzo se okrenuo i izjurio van.

Tragovi jahača nisu se mogli razaznati na tvrdom tlu, ali Hammond je jahao cestom prema jugu. Štedio je ridana. Životinja je već nakon prve milje teško disala, a uskoro zatim gubica joj se počela puniti pjenom. Konj se očito premalo kretao.

Vjerojatno je da zna što smjeraju ona dvojica: žele sresti kočiju prije grada i tamo izvesti što su naumili. Pretpostavljao je da su podmitili Ral-

pha Gileasa kao i to da je stigao Renniev brzojav upućen Adamsu.

Neprekidno je hajao uzbrdo. Vrhunci su stršili poput oštih zuba u jasno, modro nebo. Zelenilo visokih borova postalo je tamnije, a zrak je mirisao. Mogao je raspoznati uski klanac i znao je da je s ceste vidljiv milje daleko. Ali, bio je siguran da zlikovci neće pucati u njega sve dotle dok ne budu uhvatili Renniesa.

Podbode ridana. Kočija bi za pola sata morala proći kroz klanac, a prokleta kljusina jedva se micala.

Odjednom se u zraku pojavio visok oblak prašine... kočija je izašla iz klanca. Hammond je jahao još pola milje u susret, a zatim zauzda konja. Zavio je cigaretu i čekao.

Kočijaš je uz glasne povike zaustavio kola ispred njega. Konji, prekriveni prašinom, nemirno su se trzali.

— Ej, šerife! — doviknu jedan od dvojice na kočijaškom sjedahu.

Hammond dojaše do kočije i podigne ruku na pozdrav. Zavirio je u kočiju. Unutra je sjedio samo jedan muškarac.

— Je li netko izišao u klanac? — upita.

— Ne, šerife, ali dva su se momka pinašala kao da su nekog očekivali.

Dakle, tako je to!

— Što se dogodilo? — htio je znati suvozač.

— Ništa, sve je u redu.

Kočijaš pucnu jezikom i otpusti kočnicu. Hammond potjera konja dalje prema klanac. Bio je razočaran. Sljedeća kočija stiže tek sutra. Međutim, sada je bio siguran da su se Jennings i Stevenson domogli Rennieva brzojavanja Adamsu.

Sunce je stajalo već duboko na zapadu kad se približio liticama. Hammond je pitao samoga sebe što ovdje traži, ali već i sama činjenica da se seoba zločinca nije ponovo ovdje pojavila, pobudila je u njemu radoznalost.

Odjednom jedan mu od njih prepriječi put. Njegove su razroke oči zlobno blistale. Imao je revolver, ali po njegovu ponašanju Hammond prosudi da ga neće upotrijebiti.

— Uhodite nas! — rekao je.

Hammond se ogleda. Visoke stijene bijahu vrlo pogodne za zaklon. Iza jed-

ne sigurno vreba Jennings s puškom spremnom da opali. No, Hammond ga nije mogao otkriti.

— Zašto? — zapita Stevenson kad na prvu izjavu nije dobio odgovor.

Hammond se podupre o jabučicu sedla.

— Mislim da vas se to baš ništa ne tiče — tiho je rekao.

Stevensovo okruglo lice porumeni.

— Ovdje, vani vi niste šerif! — kriknuo je. — U gradu se možete praviti važni, ali ovdje ne!

Hammond se jedva primjetno nasmiješi. Nije se namjeravao nadmudrivati sa zločincem kakav je Stevenson. Njegovu je strpljenje bilo na kraju.

— Začepi tu prokletu njušku! — izgovorio je glasno i razgovjetno, pa podbo konja. Životinja, očito nenavikla na takav postupak, oštro zarže i propne se. Stevenson uplašeno odskoči. Hammond se zadovoljno nasmijsao, iako se nije osjećao sigurnim kao što se doimalo. Sada se pokajao što se bezrazložno izložio opasnosti.

Ridan je nespretno poskakivao kad je iza stijene skočio Jennings. U ruci je držao pušku. Hammondov konj ponovo zarže i opet se propne. Cijev je puške kao slučajno bila uperena u šerifa.

Hammond prigušeno opsuje. Sada mu je onaj drugi bio iza leđa.

Jennings je, raskrečenih nogu, stao pred šerifa i rekao:

— Uvrijedili ste mogeg prijatelja!

Malo je podigao otežali očni kapak i Hammond je u njegovim očima ugledao silnu želju za ubojstvom. Stavio je uzde ispred sebe na sedlo, a desnom se rukom odupro o bok.

— Što želite? — upita. — Dajem vam pola. minute.

— Suviše pričate.

— Baš kao i vas dvojica. Kladio bih se da svaki od vas sam ništa ne vrijedi.

— Sjaji, šerife, ako se osjećaš toliko siguran! — naruga mu se Jennings.

Hammond nije oklijevao. Skočio je lijevo od konja i sad je ridan bio između njegovih leđa i Stevensona.

Jennings podigne pušku, ali Hammond je bio brži. Rukom posegnu prema boku, jedan trzaj i revolver mu je već bio u ruci. Palcem je kliznuo pre-

ko obarača, tiho kljocnuvši. Oružje je bilo otkočeno.

Jennings razrogači oči.

— Makni pucaljku — hladno zapovijedi šerif. — A tvoj drug neka polako dođe ovamo.

Jennings stavi pušku pred svoje noge.

— I revolver.

Zlikovac otkopča opasač. Hammond je začuo korake pokraj sebe, ali mi čas nije ispuštao Jenningsa iz vida.

— Stani uza svog druga! — naredi.

Stevenson se pokrio. Jennings ga je ljutito pogledao, ali nije ništa rekao.

— Odloži oružje! — zapovijedi Hammond. Kad je revolver bio na tlu, doda: — Okrenite se!

Poslušali su. Hammond podigne njihovo oružje i upita:

— Gdje su vam konji?

Ni jedan nije odgovorio, pa ih šerif potjera ispred sebe. Iza jedne stijene naiđu na konje. Bisage na Stevensonu konju bile su prazne.

— Po oružje dodite sutra u moj ured.

— To je protuzakonito! — zauriao je Stevenson. Okrenuo se, a Jennings, koji je slijedio njegov primjer, doda:

— To ne smijete učiniti!

— Ovdje vani ne vrijedi nikakav zakon — mirno je odgovorio Hammond. — Ako još bilo što kažete vratit ćete se u Beaver pješice.

Stavio je oružje zlikovaca na svog konja i vinuo se u sedlo.

— Do viđenja — rekao je prije nego je podbo ridana.

* * *

Bila je već noć kad je stigao u Beaver. Zavezao je ridana ispred hotela ušao unutra da se opere i preodjene. Do pasa gol stajao je ispred umivaonika, kad je Venice tiho ušla u osbu.

Prišao joj je da je zagrli, no ona se izmakla.

— Ne sada, Hammonde — glas joj je zvučao ozbiljno.

Navukao je košulju, a pri tome je kradom promatrao.

— Zabrinuta si — ustanovio je.

Potvrdno je kimnula.

— Hammonde... ne znam što više da učinim.

— Riječ je o Lennonu?

— I o njemu, ali... Oh, to je tako teško. Ne znam da li bi mi još bilo stalo ako bi... .

— ... doznao?

— Nisam više sigurna u sebe. A tome si ti kriv. Reci, kakvi su tvoji planovi.

Sjeo je na krevet, uhvatio njezinu ruku i blago je privukao sebi.

— Ni ja ne znam — priznao je.

Uistinu nije znao. Lubbock je bio tako stahovito daleko. Beaver je bio stvarnost — i žena pokraj njega. Neki silovit osjećaj mu je govorio da je želi posjedovati zauvijek. Bio je to za njega nepoznat osjećaj, nikada ga nije prije doživio.

— Ostani u Beaveru — tiho reče Venice.

— I onda? — Vidjet ću te i zamišljati kako ležiš u Lennonovu krevetu.

— Ako ostaneš ovdje, neće biti tako.

— Još jučer si drugačije govorila.

— Bio je zbunjen.

Venice ga je pogledala. U mračnoj sobi mogao je raspoznati njezino lice samo kao svijetli oval, ali vjerovao je da vidi kako u tamnim očima blistaju suze. Nevoljko ga je gurnula.

— Zar ne shvaćaš? Hammonde, zar me ne razumiješ?

— Da, razumijem te — nesigurno je uzvratilo.

— I? Što kažeš? Reci mi sada! — uporno je zahtijevala. — Moram znati! Sada!

Blago je prešao rukom preko guste, tamne kose. Teško, poput kamenja, kotrljale su se riječi iz njegovih usta.

— Beaver mi se sviđa. Volim ga. Volim tebe.

Priljubila se uz njega, lica vlažnog od suza. Zagrla je i navuče pokrivač preko sebe i nje.

VI

Malo prije ponoći Hammond je još jednom izašao iz hotela. Ridan je još uvijek bio privezan ispred zgrade. Bio je zaboravio na životinju, pa ga sada odvede u staju za iznajmljivanje. Kovač se razljutio što je morao ustati.

— Odvedite tu prokletu životinju u staju, a mene pustite da spavam! — Bijesno je zalupio vrata.

Odveo je ridana u staju, zapalio svjetiljku i počeo skidati sedlo. Pri tome je ugledao konje koje su jahali Jennings i Stevenson i ponovo se sjetio svade s njima. U posljednja dva sata previše mu se toga dogodilo.

Potražio je oružje što ga je oduzeo lopovima. Ali, nije ga više bilo.

Naslonio se o stup. Srce mu je burno kucalo. Mora da su uzeli oružje dok je bio s Venice.

Nemarno baci sedlo u kut i ugasi svjetiljku. Znao je da se zlikovci neće pomiriti s udarcem što im ga je zadao. Ne može izbjeći obračun iako ga nije bezuvjetno želio. Slutio je kakve ga teškoće očekuju, svjestan da neće naići na razumijevanje građana ako naprosto ustrijeli tu dvojicu. Rennieva bi mu prisutnost pružila motiv... Rennie i sedamdeset tisuća dolara... ali ne obračun koji bi bio nalik na osobnu osvetu.

Ispred Music Halla i saluna Silver Dollar bilo je još mnogo konja, a prozori su bili rasvijetljeni. Na cesti nije vidio ni žive duše. Hammond zastade pred kovačnicom, neodlučan. Mogao bi se vratiti u hotel. Tada bi sutra, najvjerojatnije, imao posla s najmanje tri a možda čak i sa sedam protivnika. Osim ako Jennings i Stevenson ne bi sutra ponovo pokušali uloviti Reniea u klanu i tamo ga ustrijeliti. Tamo vani bi jedva uspio pobijediti momke kakvi su bili Jennings i njegovo društvo, a tada bi ispario i novac a s njime i privlačna nagrada.

Nagrada! S tim bi novcem mogao kupiti hotel.

Naposlijetku odlučio je krenu u Silver Dollar. Netom je ušao, razgovor utihnulo... Pojava na koju se počeo privikavati. Prije nego je prišao baru, pogledom pretražio prostoriju.

Jennings i Stevenson nisu bili ovdje, ali zato je ugledao čovjeka koga je tražio Henryja Daviesa, gradskog suca.

Prišao mu je i povukao ga u stranu.

— Želim da objavite jedan propis — rekao je ne oklišuci.

Davies ga radoznalo pogleda a šerif je po vodenastom sučevu pogledu zak-

ljućio: da je ovaj već popio prilične količine viskija.

— Da čujem. — Za našeg šerifa učinit ću gotovo sve.

— Želim da svakom strancu zabranite nošenje oružja dokle god boravi u našem gradu.

— Čovječe, smijenit će me! — Sudac je bio zaprepašten.

— Zašto? To će se odnositi samo na strance. I vrijedit će samo za ono vrijeme koliko će se zadržati u gradu. Kad odlaze, podići će oružje u mojem uredu. — Hammond je želio nagovoriti suca na to, jer bi time spriječio Jenningsa i Stevensona da dočekaju Rennia u klanu.

— Zašto?

Nestrpljiv Hammond je uskratio odgovor, jer sudac sada i onako ne bi ništa shvatio.

— Učinite to. Odmah!

Davies nevoljko krene za njim.

Hammond je pričekao u sučevom uredu dok je Davies čitkim rukopisom ispisao velik list papira. Posuo ga je pljeskom i tada pružio šerifu promrmljavši.

— Ako vas istjeraju iz grada, znat ćete zašto.

Kad je izašao iz kuće što je ležala na rubu grada Hammond krene prema Music Hallu, dotad još nije bio u tom salunu.

Uspirkos kasnim satima, glavna prostorija je bila puna ljudi. Hammond se sjetio običnih kola ostavljenih iza saluna.

U velikoj prostoriji bilo je i žena. Takvih koje se danju nisu vidjele na ulicama. Bile su odjevene u blistave haljine i plesale su s muškarcima uz zvuke pijanina na kojem je svirao neki mladić. Postojala je i malo uzdignuta pozornica, na kojoj se nalazilo nekoliko instrumenata. Zacijelo subotom ovdje svira glazba.

Gotovo se nitko nije ni osvrnuo na šerifa. Samo su točitelji za dugačkom tezgom izmjenjivali zabrinute poglede. Bili su to krupni momci, njih pet, a Hammond je bio uvjeren da ih ima i više. Ako bi izbila gužva, »posada« Music Halla, nije zvala u pomoć šerifa.

Jennings i Stevenson sjedili su za kartaškim stolom u pokrajnjoj prostora-

riji. Stevenson ga je prvi ugledao. Po-drugljivo se nasmijao i gurnuo svoga druga. Jennings se malo ukočio, ali je produžio igru.

Obojica su imala pred sobom petnaest, dvadeset dolara i nekoliko žetona. Kartali su s dva bradata rudara iz rudnika srebra, kojima su pokušavali oduzeti teško zaradene dolare.

Hammond se vratio do bara, naslonio leđima i čekao da glazba utihnu.

Djevojke su se glasno smijale dok su ih plesači vodili natrag k stolovima. Hammond zaurla:

— Svi pažljivo slušajte!

Najprije nije nitko mario za njega, ali kad je ploštirnice lupio rukom po baru i još jednom zamolio za tišinu zašutjeli su čak i pijanci, iako ništa nisu shvaćali.

Hammond je razvio sučevu odredbu, pročitao je tekst i završio riječima:

— Ovaj propis vrijedi od ponoći.

Ljudi su se počeli došaptavati. Većina ih nije bila pogođena... bili su to rudari pa nisu posjedovali oružje... no kaubojima su se smrkla lica.

— Ovo se ne odnosi na pripadnike rančeva »Bar O«, »Olsen« i ranča »L«, jer su područja na kojima leže rančevi u sklopu grada.

Kauboji su se s olakšanjem nasmijevali. Hammond je bio zadovoljan što se tome dosjetio, jer će mu to uštedjeti mnogo neprilika.

— Dakle, gospodo, stavite oružja tamo na stol.

Nekolicina posluša. Jedan je od njih bio trgovac koga je Hammond vidio u hotelu. Kad je bacio pogled u ogledalo iznad bara, primijetio je da su ga Jennings i Stevenson pažljivo slušali, ali su nastavili kartati i kao da nisu namjeravali slijediti primjer ostalih.

Posao je u kartašnicu i upozorio pristune.

— Novi propis vrijedi i za ovdje prisutne!

Nitko se nije micao. Većina su kartaša bili građani Beavera, a rudari nisu imali oružja. Šerif pogleda krupnog momka čija se vinčesterka nalazila uz njega. Lovac, pomisli. Čovjek stisnu vjeđe, ali nakon kraćeg oklijevanja, ipak ustane i odnese pušku na stol.

Hammond zadovoljno kimnu i zakorači tako da je stao između Jenningsa

i Stevensona. Obojica su imala revolvere za opasacem.

— Sada ste vi na redu.

Ostali kartasi za tim stolom pogledali su sulgraće, pa šerifa, a onda brzo sakupili svoj novac, ustanu i odmaknu se.

— Pretjerujete, šerife! — Jennings je žvakao gotovo dopušenu cigaru. — Savjetujem vam da nas radije ubrojite među građane.

— Vi to niste. Posljednji put: predajte oružje.

Hammond je osjećao na sebi pogled ostalih gostiju. Bili su napeti i radoznalo su očekivali da vide kako će novi šerif izdržati tu prvu kušnju.

Stevenson je položio ruke na stol okrenutih dlanova, u znak da se ne želi uplitati. Jennings je ispljunuo opušak cigare na stol, lijevom rukom uhvatio stražnji naslon stolice, a onda napeo mišiće.

No, Hammond ga je pretekao u akciji. Naglim je udarcem izmaknuo stolicu ispod Jenningsa i ovaj se srušio. Dok je šerif odskočio, Stevenson je iskoristio priliku da se isto tako naglo ustane. Niska rasta doimao se još nižim kad je spustio glavu i htio prijeći u napad.

Hammond podigne pesnicu. Pogodio je Stevensovu bradu, tako da mu je glava poletjela prema natrag. No, nije čekao da se protivnik sruši. Jennings se već bio osovio na noge, a desnica mu je ležala na dršku revolvera. Hammond ga strelovitom brzinom tresnuo šakom u rame.

Od snage udarca, Jennings' zatetura, ali još je uvijek pokušavao potegnuti revolver.

Šerif je naglo izvukao revolver i Jennings se ukočio. Hammond odahnu. Zlikovac je bio prokleto brzih refleksa i da mu nije bio tako blizu i tako ga snažno udario pesnicom, ovaj bi sukob možda loše po njega.

Sada je po drugi put razoružao ovu dvojicu zločinaca, najprije Jenningsa, zatim Stevensona.

— Tako — rekao je — sada idemo prijeti u hotel i tamo ćemo mi predati i puške.

Stevenson je još uvijek bio omamljen, glava mu se klimatala, pa ni on, kao ni Jennings, nisu bili sposobni da

mu se odupru. Samo je mržnja u očima obojice plamtjela poput vatre.

Tek kratko vrijeme prije ručka Hammond je ponovo ugledao tu dvojicu, kad su ušli u njegov ured.

— Što želite? — hladno ih je upitao.

— Htjeli bismo naše oružje — odgovorio je Jennings.

— Napustit ćete grad?

— Da.

— Zauvijek?

Jennings je oklijevao, onda upita:

— Zar to igra neku ulogu?

— Svakako.

— Pa... možda.

Hammond pogleda kroz prozor. Na suprotnoj strani ispred kovačnice, stajali su konji što su ih i jučer jahali.

— S' ovim konjima.

— Da.

— E, onda nećete dobiti oružje.

— Zašto ne do vraga? — Jennings planu. — Imam pravo na to!

— Zar ćete odmagliti s posuđenim konjima? — posve tiho zapita Hammond.

Jennings se šakama podboči o stol ispred šerifa. Osjećao je njegov dah. Zlikovčev se poluprekriveno oko gotovo sasvim zatvorilo.

— Kakvu to igru igrate, šerife? Do vraga, uperena je protiv nas!

— Na što mislite?

— Onaj propis... donijeli ste ga zbog nas? Zašto?

— Odnosi se na sve strance, ne samo na vas.

— Zašto do vraga!? — Jenningsone se usne iskrive.

— Stekao sam određeno mišljenje o smrti našeg bivšeg šerifa.

— I? — nestrpljivo će Jennings.

Hammond je namjerno odugovlačio s odgovorom. Znao je da ova dvojica moraju uskoro odjahati ako žele presresti kočiju u klanu. Na prostranoj ravnici to bi jedva imalo smisla. Ako bi ih Rennie dovoljno rano ugledao, ne bi mu više bili opasni.

— Adamsa nije ubio nitko iz grada — rekao je naposljetku.

— Imate li neku opravdanu pretpostavku?

— Nekoliko njih.

Jennings se uspravio i uznemireno pogledao Stevensona.

— Ne pomišljajte, valjda da smo mi...

— Baš ništa ne pomišljam. Međutim, do sutra će se sve točno znati.

— Ali smijemo napustiti grad? — oprezno zapita Jennings.

— Ne mogu vas spriječiti.

— No, dobro šerife. Ne bismo htjeli da steknete pogrešno mišljenje o nama. — Jenningsonovo se lice razvuklo u lažni smiješak. — Ostajemo ovdje.

— To me raduje — polako je izgovorio Hammond i pomislio: Prokleti banditi, nemate dovoljno novaca da nabavite nove konje i novo oružje. Inače, biste otrčali u dućan i kupili revolvere. A u tome ih ne bi mogao spriječiti. Još ujutro je razgovarao sa sucem i naišao na ogorčeni prosvjed kad je zahtijevao da stranicama zabrani i kupovanje, oružje u gradu. Davies se čak ustručavao izdati vremenski ograničenu zabranu.

Pa, u gradu ih može sve nadzirati. Jedino ga je brinulo što će biti kao Rennie stigne s čitavom družinom. Sedmorica ljudi! Nevoljko je odmahnuo glavom i naredio:

— Odlazite!

Gledao je kroz prozor za njima. Zaišta su krenuli u dućan, a kad su nekoliko minuta poslije izašli svaki je nosio u papir zamotan predmet.

Ušli su u hotel.

Oko pet sati poslije podne Hammond je otišao u hotel. Htio je popiti kavu. Svuda je tražio Venice, ali je nije mogao naći. Jenningsu i Stevensonu nije bilo ni traga ni glasa. Naposljetku mu je debeljuškasta kuharica skuhalo lončić kave. Sjeo je u praznu blagovaonicu i zagledao se van.

Prvi su konji bili privezani ispred Music hala. Poštar Giles je izašao iz svog ureda, nekoliko trenutaka gledao prema jugu i vratio se natrag u kuću. Poštanska je vreća stajala spremna pred vratima.

Hammond je srkao vrelu kavu i pušio. Zadovoljno je ustanovio da je miran, potpuno miran. Predstojeći susret s Rennieom promijenit će njegov ži-

vot. Bit će to obračun. Letimično je pomislio na svoj poraz u pustinji, ali to nije bio jedini razlog zbog kojeg je želio obračun sa zločincima. Pred njegovim se očima pojavi slika indijanskog dječaka. Njegove tužne oči, krv na njegovom mladom tijelu, golo meso i iscerena lica sadističkih ubojica.

Da, ubit će Renniea.

Čuo je korake u predvorju i pogledao prijeko. Netko je silazio s gornjeg kata.

Scott Jennings. Nije imao uza se oružje... dakle još nije došlo dotle.

Koćija će stići tek za dvadeset minuta.

Zločinac je polako ušao u blagovaonicu. U ustima je imao cigaru. Bio je odjeven u podstavljeni, široki gornji kaput zakopčan do posljednjeg dugmeta. Lice mu je djelovalo kao u sitne mačke i šerif je postao oprezan.

— Prija li vam, šerife? — upitao je glasom koji je trebalo da zvuči prijateljski, ali Hammond je razabrao himbenost u njegovu tonu i sve se u njemu napelo.

Zgnječio je opušak cigarete i čekao.

Jennings se približio. Hammond je držao ruke na rubu stola. Zločinac je primijetio šerifovu napetost, i jedva primjetno, podrugljivo se smješkao. Izvadio je cigaru iz usta i nagnuo se da je zgnječi, a desnica mu je pri tome kliznula pod kaput.

Hammond je spustio desnicu, prsti su mu se ovili oko drška revolvera. Odlučio je da ispod stola puca u protivnikov donji dio tijela.

Jennings se još uvijek cerekao. Njegova se ruka polako vratila natrag, prazna.

— Nervozni ste, šerife. Znači, niste predviđjeli da smo moj prijatelj i ja kupili novo oružje. Moj prijatelj, na primjer, — namjerno je načinio stanku prodorno promatrajući sugovornika — drži prst na obaraču i pritisnut će ga ako se točno za dvije minute, računajući od sada, ne vratim natrag.

Nešto se u Hammondu zgrči a bijes mu stisne grlo.

— Dodite sa mnom. Ili želite da moj prijatelj ubije lijepu gospođu McKee?

VII

Stevensonovo je lice i opet bilo davolski iskrivljeno, tako da je u Hammond a pobudilo divlju mržnju. U ogromnoj je pesnici držao težak revolver. Otvor mu je bio pritisnut o Venicijin vrat. Venice je malo sagnula glavu kako bi izbjegla pritisak. Hammond je vidio kako joj je pocrvenjela koža ispod crne kose.

Ugledavši Hammond a, pogled joj je zatreperio, a oči su joj molile pomoć. On stisnu usne da ne bi zauriao od bijesa. Jennings mu je izvukao revolver iz opasača i gurnuo ga šakom u leđa. Hammond zatetura, ali se uspio održati na nogama.

— Tamo — zapovijedi Jennings i pokazuje stolicu blizu drugog prozora.

Pogledao je na cestu ispod izbočenog krova.

Prijeko na nogostupu, i opet je stajao Giles.

Sjeo je.

Između njega i Venice nalazio se široki metalni krevet. Do vruga, kako su ovi tipovi doznali za njegovu vezu s Venice. Ispred drugog prozora otkrio je pušku tipa Allan i Thurber. Dobro oružje što se upotrebljavalo za lov. Jennings je primijetio Hammondov pogled.

— Lijepa gospođa McKee bila je tako ljubazna da nam posudi svoju pušku — izjavio je cerekajući se. — Trebat će nam, naime, kad dođe njezin najdraži!

Pred Hammondovim se očima pojavio crveni oblak koji mu je, na nekoliko trenutaka, zamaglio vid.

Zatvorio je oči, a kad ih je ponovo otvorio, jasno je vidio.

Pogledao je Venice. Njezine oči kao da su mu htjele predati poruku koju on nije mogao shvatiti. Usne su joj ostale nijeme.

Skrenuo je pogled.

Jennings se naslonio o prozor i kroz prorez između zastora gledao van. Sada je u ruci držao revolver.

Rennie i Venice!

Hammond je odjednom sve shvatio. Adams i Rennie su prije godinu dana stigli u Beaver i tada je moralo doći

do veze između Rennie a i Venice. A sada se Rennie vraća. No, u međuvremenu je Venice odlučila udati se za Lenmona i više joj nije bio potreban bandit poput Rennie a.

Hammond je osjećao gorak okus u ustima. Primijetio je izmučenost na Venicijinu licu. On se, pak, osjećao šuplje, prazno, razočarano.

Jennings naredi drugu a da se nije okrenuo:

— Počni ih vezati.

Na noćnom stoliću ležao je spreman čitav svežnjić tankog užeta.

Stevenson stegnu revolver među debele noge, uzme uže i naglo potegne Venicijine ruke na leđa. Brzo i spretno svezao joj je zglavke i tada privezao uže za stražnji naslon stolice. Tada joj sputa i noge.

Kad je to završio ponovo uzme revolver u ruke. Ovaj put je ciljao u šerifa. Hammond je primijetio da je oružje otkočeno.

Jennings je stavio pušku na prozorsku dasku prišao im, uzeo nekoliko komada užeta i počeo Hammond u vezati noge i ruke.

— Ako ostanete mirni, neće vam se ništa dogoditi. Mi moramo samo obaviti mali posao. Nakon toga ćemo odmah nestati. Na vašem mjestu ne bih se osobito zauzimao. Ubit ćemo jednog pokvarenog zlikovca i ništa drugo. Ovisi, dakle, sve samo o vama.

Hammond je vidio kako je Venice, ništa ne shvativši, razrogačila oči.

I Jennings je primijetio ženin začuđen pogled.

— Da, srdašce — narugao joj se: — vjerojatno ste se nadali da ga nikada više nećete vidjeti? Ali, on dolazi. A u džepovima ima mnogo dolara! Odakle mi to znamo? Oh, poslao vam je brzojav. Na žalost, dobričina u brzojavnom uredu nije imao prilike da vam ga preda. Ali, nikome nije više stalo do toga.

Stevenson se meketavo nasmiijao. Hammond je pogledao dolje na cestu i silno se zabrinuo. Ispred poštanske stаницe stajala su tri putnika. Zlikovac će pokušati odavde ustrijeliti Rennie a.

Jennings uzme pušku u ruku, pregleda zatvarač, gurnu metak u komoru pa ponovo odloži oružje. Tada podigne zasun s prozora, ali ga nije otvorio.

— Zašto ste ubili Adamsa? — odjednom zapita Hammond.

— Stari računi.

Nije dalje ispitivao, odgovor mu je bio dovoljan, no Jennings kao da je osjećao potrebu da doda objašnjenje.

— Prevarili su me, i on i Adams. Budite sretni što smo ga ubili. Kad mi odemo, opet ćete imati mimo gnijezdo. Napustit ćemo ovaj grad i nikada nas više nećete vidjeti.

Ušutio je i pogledao van. Izdužio je vrat, pa rekao:

— Mislim da dolaze!

I šerif je primijetio kretanje ispred poštanske stanice.

Jennings dohvati pušku. Stevenson pride drugu. Još je uvijek imao revolver u ruci.

Ako su s Renniera preostala njegova tri druga obadvojica će naići na teškoće, pomisli Hammond. Samo jednom puškom pogoditi će najviše dvojicu prije nego se ostali sklone.

Začu su kotrljanje kotača i povici kočijaša, a ubrzo zatim u vidno polje uđe visoka kočija.

Kočijaš je povukao kočnicu i skočio sa sjedala.

Jennings naglo otvori prozor. Šarke zaškripješe. Vrata kočije, sa strane hotela, se otvore i jedan muškarac skoči van.

Hammond ga je odmah prepoznao, po klempavim ušima.

Bio je to Matt Healey.

Frank Rennie je ipak imao uza se svoje drugove.

Jennings pfokune. I on je prepoznao Healeyja. Za njim je iz kočije izašao Joe Coffield; njegova je rida kosa plamsala poput ognja.

Jennings stavi pušku na rame, a onda prasnu prvi pucanj. Udarac metka bacio je Coffielda natrag u kočiju, a Hammond ugleda crvenu mrlju na njegovoj košulji. Coffield je još pokušao izvući revolver, ali usred pokreta su ga napustile snage.

Jennings ponovo opali, a istodobno i Stevenson iz revolvera. Prasak u prostoru zvučao je zaglušujuće.

Healey pogleda gore, pa se baci u stranu. Metak mu je okrenuo lijevo rame. Pao je u prašinu i tada se otoktrljao pod kočiju. Konji su se otimali i da kočijaš nije povukao kočnicu

sigurno bi odjurili. Ovakvo su samo namahove gurali tešku kočiju prema natrag.

Hammond je samo još jednom ugledao Healeyjeve noge, a tada i one nestadoše. Cesta je u hipu bila kao pometena. Rannieu, Healeyju i četvrtom čovjeku, zvao se Walsh, nije bilo ni traga; sakrili su se sa suprotne strane kočije.

Jennings glasno prekune i uzbuđeno kriknu:

— Moramo dalje!

Stevensonovo debelo lice djelovalo je opušteno. Jennings gurnu drugu prema vratima i odmah zatim začuju se koraci na stubištu.

Hammond nije skidao pogled sa ceste. Jednom je ugledao nečiju glavu, koja se samo na djelić sekunde pojavila iza kočije i odmah ponovo povukla natrag. Nije bio siguran ali učinilo mu se da je prepoznao uglatu lubanju Franka Renniera.

— Hammonde — tiho reče Venice.

Pogledao je prema njoj, ali nije progovorio ni riječi.

— Nisam ni slutila, Hammonde...

— Što?

— Točno je da sam poznavala jednog čovjeka, uskoro nakon što je moj muž poginuo. Bio je Adamsov prijatelj.

— Zločinac, ubojica.

— Ali, to nisam znala!

— Ni slutila nisi?!

— Don Dickerson je sumnjao. Htio se raspitati u Teksasu, ali...

— Pravodobno je umro.

Venice uplašeno razrogači oči.

— Ali, onda... možda se iza toga krije Lennen? Možda je Adams...?

Hammond zamišljeno kimnu. Ovo bi bilo sasvim razumno objašnjenje. Don Dickerson je, dakle, bio hladnokrvno ubijen, kako ne bi bio obaviješten o Rennieu, a uz to i neumitno pribavio materijal protiv Adamsa. Međutim, Dickensonova je smrt bila besmislena, jer on ne bi mogao nauditi ni Adamsu ni Rennieu. Dickerson je bio savjestan čovjek koji je htio da mu grad bude čist. Zacijelo bi našao način da istjera Adamsa iz grada. Čini se da je Rennie dobrovoljno otišao iz Beavera.

— Zašto Rennie nije ostao ovdje?

Venice uplašeno kriknu.

— Ti ga poznaješ?

— Da.

— Prekinula sam s njime — glasilo je objašnjenje.

— Tada ne shvaćam zašto se po svaku cijenu htio vratiti ovamo.

— Ni ja. Prije četiri dana stiglo je pismo. Jednostavno je pisao da će doći i zauvijek ostati ovdje. Uplašila sam se, ne samo zbog Lennona.

— Zašto mi nisi ništa ispričala? — Hammondov je glas zvučao gonko.

— Ne znam: Još sam se uvijek nadala... Najprije je to bilo samo zbog Lennona, ali kad sam te... kad smo ti i ja... tada to više nisam smatrala važnim i zaboravila sam ga.

Slušao je zvuk tihog glasa, koji je zvučao vrlo iskreno, i povjerovao je. Pa, Rennie nije ovdje nastupio kao zlikovac, a Hammond je znao da je Rennie umio biti vrlo mlo.

Pogledao je van, pokušavajući se osloboditi užeta. Jenningsa i Stevenzona nije nigdje vidio. Bio je uvjeren da su izašli iz hotela, kroz stražnji izlaz i sada se šuljaju iza kuće kako bi našli bolji položaj za napad.

Odjednom je iza kočijske skočilo nekoliko ljudi... Rennie, Walsh i Healey, koji je rukom stiskao ranjeno rame.

S desne strane zafijukaše meci. Rennie je potrčao preko nogostupa, u jednoj je ruci držao krutu lanenu vreću, u drugoj pušku. I Walsh je imao pušku. Jedino su Healeyjeve ruke bile slobodne. Pri svakom njegovu skoku, revolver mu je lupnuo o bok.

Ponovo zapraskale pucnji i Healeyju koljena otkazu poslušnost. Pao je i otkotrljao se preko nogostupa. Rennie se bacio o vrata šerifova ureda. On i Walsh nestadoše u unutrašnjosti.

Hammond je sve dovde čuo kako su se iznutra zakračunali. Gurao se na stolici, pedalj po pedalj prema krevetu, k Venice. Ona se uspjela okrenuti. Njezini su vitkli prsti bili slobodni.

Vani je bilo sablasno tiho. Hammond je zaškripio zubima pri pomisli što građani Beavera sada misle o svojem šerifu.

Osjećao je Venecijine prste na užetu kojima je bio svezan. Pokušavala je razriješiti užao. Nije se micao iako mu se činilo da će se raspuknuti od nestrpljenja.

— Ne mogu — prođaputala je, naposljetku. — Užao je prečvrst.

— Nastavi! Nastoj ga razriješiti.

Nije joj uspjelo. Jennings je prejako stisnuo tanko uže.

Hammond sada nije više mogao vidjeti cestu. Čuo je brze korake i nečiji uzvik, učinilo mu se da je prepoznao Jenningsov glas. Od građana se nije mogla očekivati pomoć, a kauboji nisu bili u gradu... on ih nije bio vidio.

Grad je pripadao teksaškim banditima.

Odjednom su se vrata polako otvorila. Hammond je naglo okrenuo glavu. U prostoriju je oprezno provirio vratar Harry Collins, a onda oklijevajući ušao.

Čovječuljak se nagnuo nad Hammonda i Venice i pokušavao osloboditi šerifa. Hammond je osjećao kako Collinsovi prsti dršću.

— Donesite nož — rekao je i Collins je odmah otrčao. — Imaš li još jednu pušku u kući? — upitao je.

Zanijekala je.

Ogorčen, ljutito prekune Rennie i Walsh su se mogli poslužiti oružjem iz šerifova ureda. Tamo je bilo toliko pušaka i metaka da bi mogli odbiti napad Indijanaca. Hammond je bio svjestan da će borba biti duga i teška. Collins je kliznuo u sobu, s velikim kuhinjskim nožem u ruci.

Za nekoliko trenutaka, oboje je bilo slobodno.

Iako nije imao oružje, jer mu je Jennings oduzeo revolver, otrčao je van, ne brineći se više za Venice.

Njegovo je mjesto sada bilo vani, na ulicama toga gradića.

Beaveru je bio potreban. Njegov osobni obračun s Rennieom više nije bio najvažniji.

Hammond je otrčao u blagovaonicu i kroz prozor virio na ulicu.

Cesta je bila pusta.

Haley je dopuzao do vrata šerifova ureda. Ležao je i rukom lupao o vrata, ali ona su ostala zaključana.

Iz niske se zgrade moglo izaći samo kroz prednji ulaz, stražnji nije postojao. A tri prozora na začelju bila su providena rešetkama. Rennie i Walsh su sjedili u klopci.

Odjednom se začu zveket razbijenog stakla. Kroz oba prozora uz vrata izvi-

re pušćane cijevi. Odmah zatreštaše puonji. Ali, ne pušćani iz šerifova ur-eda. Jennings i Stevenson mora da su zauzeli položaje na suprotnoj strani, možda u kovača. Pucali su u prozore. Staklo ponovo zazveči.

Puške na suprotnoj strani ostale su tihe. Kako je Rennie imao dovoljno metaka, Hammond zaključio da ne može otkriti gdje su mu protivnici.

— Tada odjeknu poziv. Jennings je urlao:

— Frank! Izadi. Hoćemo samo svoj dio! Ostat ćeš živ!

— Idite do vruga! — glasno uzvratilo Rennie. Opalio je plotun, a tada oružje na neko vrijeme utihnu.

Hammond je vidio kako se Healeyjevo tijelo zanjihalo, propelo a zatim srušilo. Zlikovčeve se ruke opustiše na drveni pod.

VIII

Hammond je trčao odostrag duž zadrželja kuće. Trebalo mu je oružje. Iza njega, pucnjava je još uvijek odjekivala. Već se spustilo sumrak i obrisi su se počeli rasplinjavati.

Teško dišući, preskočio je neku ogradu i straga se približavao niskoj drvenjari. Preko svježih prekopenih gredica skoči na verandu i navali na tanka vrata, istodobno lupajući šakom po okviru.

Brava se slomila.

— Davies! — zaurila.

Sučeva radna soba bila je prazna. Ponovno je zazvao, a onda naglo otvorio vrata predvorja. Gradski sudac držao je u ruci dvocijevnu sačmaricu. Otvori cijevi, debeli poput palca, bili su upereni u Hammondove grudi.

Skamenio se i povikao:

— Maknite pušku!

Daviesove su se oči neodlučno pomi-cale između Hammondova lica i prazna opasača, amo-tamo. Tada oklijeva-jući spusti oružje i prošapće.

— Gotovo sam vas ustrijelio. Ušli ste ovamo poput ...

— Imate li samo ovaj top? Priskočio je s'ucu i uzeo pušku. Obje su cijevi bile napunjene krupnom sačmom.

— Gdje ste se se krili? Već sam pomi-slio da...

— ... sam pobjegao? — Hammond se gorko nasmijao. — Momci su me neko vrijeme onemogućili. Treba mi revol-ver.

Davies ga zaobide i otvori ormar za knjige pa izvadila svežanj novina i ne-koliko mapa. Iza njih je izvadila staro-modni vojnički kolt s dugom cijevi.

Hammond se zagledao u oružje.

— Kalibar 36! — Imate li i metke za njega? — Zaboga, zar ovako nešto još postoji, pomisli.

Davies je kopao po ormaru i izvadila otrcanu kutiju s mecima kalibra 36. Hammond strpa municiju u džep i sta-vi u bubanj pet metaka.

— Nadam se da će meci izaći — za-brinuto je rekao.

— Hammond — polako je rekao Da-vis — ovo nije više nikakav osobni rat. Ovi ljudi pucaju na sve što im dođe pred cijev. Mislite li na to?

— Da, i meni je to već postalo jasna.

Sudac odahnu.

— Čuvajte se, iako Beaver nije vaš grad.

Hammond je već stajao uz vrata prema vrtu. Sada se okrenu.

— Prevario sam se — ozbiljno je priz-nao. — Beaver je ipak moj grad.

— Znao sam, Hammond. — Sudac se nasmiješi. — Odmah sam to znao. Zelim vam mnogo sreće.

Izašao je i istim putem krenuo na-trag. Zaobišao je staze iza hotela i us-koro je ugledao tamne obrise staze za iznajmljivanje konja. Postojao je uzak put koji je završavao kod prolaza za kovačnicu, pri visokoj ogradi od dasa-ka.

Čuo je pojedinačne pucnje, rjeđe nego na početku, ali bitka je još traja-la.

Naslonio je sačmaricu o ogradu, ispružio ruke, stavio prste na gornju dasku ograde i podizao se u vis sve dok nije mogao vidjeti u dvorište.

Konji u pregracima bijahu uzniemire-ni. Pogledao je prema prolazu i raspoz-nao neki lik koji se sav privio uz kuć-ni zid, iako je već bilo prilično mrač-no.

Sišao je s ograde, uzeo pušku, izva-dila metke i tada se bacila preko ogra-de. Ponovo je skočio u vis i prebacio

nogu preko najgornje daske. Pustilo se i meko doskočio na zemlju.

Like u prolazu nije se micao. Bijaše to osoba niska rasta. Stevenson! Gdje se krio Jennings?

Podigao je dvocijevku i gurnu dva metka u cijev. Usko priljubljen uz ogradu pomicao se prema prolazu. Stevenson podigne ruku, zatim je spusti i jedan za drugim zaoriše dva praska.

Hammond skoči naprijed, s puškom pod pazuhom. Njegovi koraci gotovo se nisu ni čuli na čvrsto utabanom tlu. Bio je udaljen još četiri ili pet koraka od zlikovca kad je iza njega jedan od konja glasno zarzao.

Stevenson se uplašeno okrenuo i Hammond ugleda protivnikove prestrašene oči... i ruku s revolverom koja se naglo digla.

Brzo je podigao cijev puške i kaziprstom pritisnuo obarač. Teško se oružje trznulo kad je naboj eksplodirao i sačma se zarila u Stevensonovo tijelo. Silina udarca odbacila je zlikovca daleko na cestu. Još je mlatao rukama po zraku kad su ga pogodili meci sa suprotne strane ceste.

I Rennie i Walsh su pucali u čovjeka koji je već bio mrtav. Još se jednom okrenuo oko vlastite osi, a onda se srušio poput krpene lutke.

Stevensonov je revolver ležao posred ceste. Hammond stisnu usne i počne se polako šuljati prema uglu.

U njegovu se vidnu polju pojavila šerifova kuća. U oba prozora nije više bilo čak ni krhotine stakla. Iza mračnih šupljina nije se primjećivalo nikakvo kretanje. Rennie i njegov ortak bijahu u skrovištu, kako ih ne bi pogodio koji od nasumce ispaljenih metaka, ali hici u Stevensona... dok je teturao i čak kad je bio mrtav... odali su šerifu da čekaju u zasjedi i da im ne može promaknuti nijedna kretnja.

Hammond se povukao. Ušao je kroz stražnja vrata u kovačevu radionicu. Velika vrata što su vodila na ulicu bila su širom otvorena i odavde je vidio čitavu zgradu u kojoj je bio šerifov ured. Ondje unutra je već bilo tako mračno da ga Rennie i Walsh nisu mogli primijetiti.

Na lijevoj strani, ispod pepela, tamno crveno se žarilo ugljevlje kovačeve vatre.

— Hej! — tiho je zazvao. Kako se ono kovač zvao? James, tako ga je nazvala Phyllis Lennon. — Jamese! — pozvao je sada malo glasnije.

— Ovdje sam — začuo je tiho odgovor.

Hammond pognut, šmugnu kroz radionicu i klekne pored kovača koji je ležao na hrpi iza ognjišta. Čovjek je stenjao. Na njegovoj čelavoj glavi Hammond ugleda nešto što je najprije smatrao odrazom vatre.

— Mislim da mi je otišla glava — zastenja krupni muškarac.

Hammond je pregledao kovača i pronašao iznad uha otvorenu ranu iz koje je curjela krv. Sve je bilo mokro, lice, vrat, lubanja.

Izvukao je iz hlača košulju i otrgnuo komad od nje, pa oprezno pritisnuo platno na ranu.

— Stavite ruku ovdje. Ako dobro pritisnete, preživjet ćete. Lubanja vam je, naime, ostala čitava.

— Sigurno? — bojažljivo upita kovač.

— Sasvim sigurno. — Ustao je. — Znaite li gdje je onaj drugi momak?

— Onaj koji je odavde, iznutra pucao? Izašao je straga. Mislim da je htio sjevernije prijeći cestu. Jesu li ono prijeko vaši prijatelji?

— Ni govora.

Hammond pogleda van. I tamo su sjene sada postale dublje. Žuti je pas, njušeći, pretrčao cestu. Zastao je, podigao njušku u vis i njušio prema vjetru. Tada je spustio glavu i kao da se zagledao u tamno klupko ispred vrata šerifove kancelarije. Odjednom je otrčao.

Zagrmjela su dva metka. Obadva su pogodila. Pas je skočio u vis, tužno otegnuto zacvilo i srušio se na cestu.

— Kakva podla banda — prošapće kovač. — Zar im je to, možda, zadovoljstvo?

— Da, Jamese, oni u takvom nečemu uživaju.

Izišao je iz kovačnice i krenuo sa stražnje strane kuća. Bile su to stambene zgrade, ali su svi prozori bili u mraku.

Činilo se da grad spava. Nikakav zvuk nije remetio sablasnu tišinu što je upozoravala na razbojstvo i zločin.

Otprilike dvije stotine jardi gore uz cestu pronašao je prolaz. Bešumno je kliznuo u nj i onda zastao ispod nekog izbočenog krova.

Grad je ležao desno; mogao je raspoznati kuće samo još po oblicima krovova što su se oštro ocrtavali od svijetlijeg neba.

Sada bi mogao pretrčati cestu i s prednje se strane približiti šerifovu uredu. Možda mu kroz razbijeni prozor uspije ubiti barem jednog bandita, Renniea ili Walsha.

Ali samo jednog. Zbog rešetkastih pregrada ne može ući u zgradu. Tada bi, vjerojatno, iza leđa imao Jenningsa, a ispred sebe Renniea.

Ne, najprije je morao onemogućiti Jenningsa.

Zgrabio je pušku i pripremio se da skoči na cestu. Koža ga je svrbjela. Nije znao gdje se krije Jennings... vjerojatno čeka pripijen uza zid nekog ulaza i vreba s prstom na okidaču.

Duboko je udahnuo i potrčao.

Ništa se nije dogodilo.

Do njegovih je ušiju dopro neki šum. Skočio je na nogostup i stajao se sa sjenom. Buka je postala glasnija. Pogledao je prema sjeveru.

Skripa i lupanje kotača, a onda ugleda svjetlo što se polagano približavalo.

Sa sjevera su u grad dolazila neka kola.

Da li to dolaze ljudi koji će mu htjeti pomoći? I, što je najvažnije, hoće li biti naoružani?

Krenuo je. Na izlazu iz grada zastane ispod velike krošnje starog bora. Kotači su se šuplje kotrljali preko mosta od greda što je nadvisiivao potok Beaver.

Svjetlo svjetiljke pokraj kočijaševa sjedala bilo je vrlo slabo, pa nije mogao raspoznati koliko je osoba u kolima. Premijšao se, zbog nestrpljivosti, s noge na nogu.

Osluškiivao je udaranje kopita, a kad je raspoznao da kočiju vuče samo jedan konj obuze ga mračna slutnja koja se uskoro pretvorila u saznanje.

Mora poslati Phyllis Lennon natrag. Ne smije dopustiti da djevojka padne u šake Jenningsu kao talac.

Konj upregnut u laku kočiju osjetio je prisutnost čovjeka ispred sebe prije

nego ga je Phyllis primijetila i uplašila se.

— Molim vas zaustavite, gospodice Lennon — tiho je rekao.

Kad su kola stala, Hammond je prilazio pod svjetlom svjetiljke kako bi djevojka mogla vidjeti tko joj se ispriječio na putu.

— Dobra večer — mirno je pozdravio. — Moram vas zamoliti da se ponovno odvezete kući. — Stajao je pokraj kočijaševa sjedala i nejasno nazirao crte njezina uska lica. Oči su joj bile samo tamne šupljine.

— Ja sam ovdje kod kuće, u gradu. — Tada oštrije doda: — Otac me čeka. Pustite me da prođem.

Hammond u sebi prekune. Ovo još nije znao. Lennon nije bio samo rančer, bavio se poslovima i u gradu, pa zato mora imati i u Beaveru stan.

— Usprkos tome odvezite se natrag. Na ranč, ili odakle ste već došli.

— Zašto? Što se ovdje događa?

Hammond pogleda preko ramena. U daljini je zatreperilo svjetlo, mora da je to bilo ispred poštanske stanice. Na trenufak je ugledao obrise poštanske kočije i nekog čovjeka kako ispreže konje.

— U gradu su tri čovjeka koja pucaju jedan u drugoga. Adamsovi suučesnici.

— Daveovi? Što ima Dave s time? Vi ste ga ustrijelili i sada biste još htjeli...

— Umuknite! — ljutito se izderao. — Ne znate što govorite! Jedan od te trojice ustrijelio je Adamsa. Ulovit ću ga živa i tada ga možete upitati da li je tako! A da li je tako kad već govorimo o tome, vaš je prijatelj Adams ustrijelio Dona Dickersona!

Čuo je kako je uzbuđeno disala. Nakon kraće šutnje reče:

— Ne u to ne vjerujem! Mislila sam... U pola rečenice je usutjela.

— Vjerovali ste da je vaš otac bio umiješan u Dickersovu smrt. Da. Adams je imao uvjerljiviji motiv. Dickerson je očekivao obavještenja o nje-mu.

Hammond je vidio kako je vitko tijelo mlade djevojke zadrhtalo. Glas joj je zvučao tužno, kad je upitala: .

— Gdje je moj otac?
— Nisam ga vidio. Morate se odvesti natrag.

— Moram k njemu, šerife. Molim vas!

Oklijevao je. Postojala je napetosti između kćerke i oca, napetost koja se sada mogla riješiti.

— Molim vas, pustite da prođem.

Odmakao se i Phyllis je podigla uzde. U istom trenutku razbilo se staklo svjetiljke i začuo fijuk metka.

Skočio je naprijed i povukao djevojku s kola. Phyllis je teško pala na tlo i prigušeno kriknula. Hammond gurne ljevicu pod njezina leđa i pognut, povuče je u zaklon.

Drugi metak razbije tišinu i prije nego je utihnula jeka prvog. Konj upregnut u kočiju piskutavo zarže i pojuri.

Hammond je udarao šakama o neka vrata.

— Otvorite! Ovdje je šerif! — Osovio je Phyllis na noge. — Pustite gospođicu Lennon unutra!

Iznutra se začulo kretanje i prigušeno šaputanje. Hammond je ljutito zakripio zubima. Ponovo je počeo lupati o vrata, sve dok ga zglobovi nisu zabojili.

— Pustite gospođicu Lennon unutra!

— Gospođo Davies! To sam ja... Phyllis! — doviknu djevojka.

Napokon netko odškrinu vrata i šerif gurne djevojku unutra. Tada se okrene i potrča natrag, prema središtu grada.

IX

Ni čovjek kakav je bio Jennings nije mogao neprekidno držati u vlasti grad poput Beavera. I on je to morao znati. Za nekoliko minuta zaplamsalo je iza nekoliko prozora svjetlo, kao da su stanovnici istodobno pomislili isto.

Hammond se šuljao prema šerifskoj kući. Kad je prolazio pokraj dućana, pritisnuo je kvaku, ali vrata su bila zaključana.

Tiho je pokucao, no nitko se nije odazvao. Odavde više nije bilo daleko do njegovog ureda.

Zastao je, očekujući. Ispred poštanske stanice nejasno se nazirala kočija. Konji su bili odvedeni. Na trenutak je ugledao titravu zraku svjetla iza prozora hotela, ali ona se brzo ponovno ugasila. Posvuda su ljudi čekali na ishod obračuna što je tako iznenađa izbio u gradu, poput oluje.

Iznenađa, Hammond osjeti ispred sebe neki pokret. Tama ispod krovova bila je neprobojna. Osjećao je prisutnost čovjeka. Tada drveni nogostup malo zatreperi. Tiha je škripa odavala kretanje.

Zar će Jennings pokušati na jurist upasti unutra? Ili to Rennie namjera-va napasti pod zaštitom tame?

Čekao je, potpuno nepomičan.

Ništa se nije dogodilo.

Nakon beskrajnih minuta nečujno je, pognut, kliznuo preko ceste i ušao u kovačnicu.

— Jamese, ja sam — prigušeno se javio.

Kraj ranjenog kovača bila je neka žena i previjala mu ranu.

— Moja žena — objasnio kovač. — Ona će me odvesti kući.

— Gdje ima baklji — zapita Hammond. — Moram vani imati svjetlo.

— Groves ih ima nekoliko u svojem dućanu.

— Neće otvoriti.

— Otidite Lennonu, možda vam može pomoći.

Opisali su mu put i Hammond je krenuo.

Lennon je posjedovao veliku kuću u jednoj od malobrojnih pokrajnih ulica. Put do tamo učinio se Hammondu relativno sigurnim. Odmah je pronašao kuću.

Svi su prozori bili zamračeni, ali kad je pokucao i objasnio tko je, vrata su se odmah otvorila. Netko ga je odveo kroz tamno predsoblje u jarko rasvijetljenu radnu sobu.

Zabljesnut žmirkao je očima. Onda ugleda Lennona. Sjedio je za velikim pisaćim stolom i promatrao ga svojim izbuljenim očima. U prostoriji su bili Davies i još nekoliko ljudi koje je Hammond poznavao samo iz viđenja. Rančer mu jednog predstavi kao tajnika, drugog kao službenika, ostale naprosto kao susjede, pa upita:

— Koliko vam vremena još treba? — Moji kauboji danas neće doći. Tjeraju stoku s planina.

Hammond slagnu ramenima. Naslonio je pušku o zid i poslužio se cigaretom iz kutije na stolu.

— Imate li oružje u kući? — upita.

— Ovdje, u gradu, imam samo lovačku pušku. — Lennon pogleda na držak vojničkog kolta. — Zao mi je.

— Nije važno. A imate li nešto što bih mogao upotrijebiti kao baklju.

Lennon dađe znak svom službeniku i ubrzo je šerif u ruci držao četiri u uljeni papir zamotane baklje od smole.

— Što namjeravate, Hammonde? — upitao je sudac.

— Zadržati zlikovce u mojem uredu — kratko je odgovorio.

Ljudi oko Lennona nisu mu mogli pomoći. Rančеров tajnik ga odvede do vrata.

Hammond se odšuljao natrag do Glavne ulice. Kad je prolazio pokraj poštanske stanice pokušao otvoriti vrata, no bila su zaključana... kao i sva te večeri u Beaveru.

Uz poštansku stanicu nalazila su se neka velika dvorišna vrata i on se ušulja u dvorište. Tu su bili pregraci za konje. Životinje su dahtale.

Slijedeća je kuća bila šerifova.

Hammond je izvadio jednu baklju, a druge je sakrio iza nekih kola i oprezno krenuo prema uglu ulice.

I opet je nekoliko minuta napeto čekao, sve dok se uvjerio da u neposrednoj blizini nema nikoga. No, znao je da je Jennings negdje blizu, vrlo blizu. Pri pomisli na tog podmuklog razbojnika prožela ga je jeza.

Sada odloži i pušku; dotad ju je nosio sa sobom, zato što mu je preostala sačma više vrijedila od stare municije za revolver koja je potjecala još iz građanskog rata...

Držao je žigicu u ruci. Priljubio je gornjim dijelom tijela uza zid kuće i tada zapalio.

Mali plamen ga načas zaslijepi. Približio je žigicu smolom natopljenoj baklji, a onda ugasio žigicu.

Kad je tanak, svijetloplavi plamen suknuo u vis, Hammond iskoči iz dubine vrata na nogostup i u dva velika koraka stigne do masivnih vrata. No-

gom se spotaknuo o Healeyjev leš. Dok je tražio alku iznad vrata ruku s baklijom što je sada plamtjela držao je daleko od tijela.

Zaštektaše meci, jedan za drugim. Čuo je kako zuje i osjećao prašinu na licu kad se tanad zarinula u blatom oblijepljeno pročelje.

Našao je držača za baklju i smjetio je unutra. Tada skoči s nogostupa i legne na prašnu cestu.

Jennings je opalio točno onamo gdje je do maločas stajao. Hammond se otkotrljao natrag u udubljenje vrata i ustao. Jenningsonovo oružje utihnulo. Očito, sjetio se da bi nasumce pucajući mogao otkriti gdje se krije.

Hammond skrenu iza ugla. Baklja je bacala nemirnu sjenu preko nogostupa, ali svjetlost nije stizala, ni do sredine ceste.

Pokušao je pogledom prodrijeti kroz tamu. Zamislio je kako izgledaju zgrade na suprotnoj strani ceste: hotel, široka kuća u kojoj su bile smještene pekarnica i praonica rublja, salun Silver Dollar, dvije stambene kuće, kovačnica. A između svake kuće postojao je prolaz. Iz svakoga od njih mogao je vrebat i Jennings.

Uzeo je pušku u ruku i istodobno podigao šaku šljunka. Bacao je slučajno kamenje daleko pružene ruke od najbližeg prozora šerifova ureda. Čulo se škriputavo odskakivanje i odmah zatim iz kuće prasnu pucnji.

Još su u kući, zadovoljno ustanovi. Ispalili su nekoliko plutuna preko ceste. Tanad je flijukala prijeko, a negdje je razbijeno prozorsko okno.

U tome trenutku Jennings odgovori. Šerif ugleda treperavi plamen iz otvora cijevi. Zlikovac je stajao pokraj saluna. Samo dva, tri metka, a onda je hitno promijenio položaj.

I Rennie i Walsh su vidjeli plamičak i odmah su zasuli kišom metaka mjesto na kojem je ranije Jennings stajao.

Hammond je izvadio baklje iz skrovišta i potrčao preko ceste prema mračnom ulazu hotela. Skočio je s kolnika i približavao se, pedalj po pedalj, ulazu.

Iz njegovog ureda još su uvijek pucali. Imaju dovoljno municije, egorče, no je pomislio.

Stigao je do dvorišta. Oдавде se htio одсуљати даље, како би негде одоштраго ulovio Jenningsa. Ova je strana ulice bila Jenningsonova tako dugo dok se ne usudi izravno napasti Renniea. A tu mu je mogućnost Hammond oduzeo čim je otkrio svoju prisutnost. Posljedice su Jenningsu morale biti jasne: bio je primoran da najprije pokuša onemogućiti šerifa.

Začuvši neki šum, Hammond se usko priljubio uz zid.

Suljajući koraci, prilično brzi, a onda zazveča staklo.

Čim je prozro Jenningsonove namjere, Hammondovo srce brže zakuca. Zločinac pokuša ući u hotel.

Hammond kliznu do stražnjeg ugla. Drvo se rasprсло i staklo ponovo zazveča. Pogнут, ušulјao se u dvorište.

Nije mogao ništa raspoznati. Svjetlo zvijezda na nebu bilo je preslabo. Podigao je ruku i pipao. Prsti su mu prešli preko okvira, osjetili obris stražnjih vrata.

Sve dok nije otkrio razbijeno staklo nije oklijevao. Sada odloži baklje i sačmaricu, pa prebaci nogu preko prozorske daske, sjedne na nju i tada polako kliznu u prostoriju.

Ispruženih ruku dospio je do nekih vrata. Pritisnuo je kvaku i polako ih otvorio.

Kada ih je odškrinuo, ugleda predvorje hotela. Prozori su bili zamračeni. U predvorju su stajali Venice, Collins i dva hotelska gosta. Svi su razrogačenih očiju promatrali čovjeka ispred sebe. Muškarci su stajali podignutih ruku.

Jenningsa je vidio samo odostrag. U lijevoj je držao vinčesterku... cijev je bila uperena u pod.

Zlikovac je upravo progovorio.

— Otiđite do vrata, srdašce — rekao je Venice i promuklo se nasmijao. — Vidjet ćemo koji će kavalir prvi doći da vas izbavi iz mojih kandži.

Tada Hammond ugleda revolver u Jenningsovoj ruci. Bio je to njegov, kojega su mu bili oduzeli. Ni Venice ni ostali nisu ga još primijetili. Izvukao je stari vojnički kolt i položio palac na okidač, pa malo više otvorio vrata.

Jennings se, prijeteci, približavao Venice. Muškarci su se odmakli u stra-

nu i očito nisu namjeravali pomoći ženi.

Jennings se nalazio točno između njega i Venice, kad Hammond izađe u prostoriju. Sada ga je Collins primijetio. Žurno je stavio ruku na usta, kao da je htio zaustaviti krik iznenađenja.

Zlikovac je vidio taj pokret, ali i Venice. Reagirala je vrlo brzo i koračnula je u stranu, Jennings se naglo okrenuo.

Hammond je palcem otkočio oružje i brzo podigao ruku. Ciljao je u Jenningsov trbuh i opalio istodobno kada i njegov protivnik.

Očekivao je udar metka i bol, ali ništa se nije dogodilo. Prasak metka je izostao.

Tek sada, sa zakašnjenjem, Hammond postade svjestan kvrcanja obarača.

Zločinac je stajao nagnut naprijed, skamenjen poput svih ostalih u predvorju. Samo je njegov lijevi očni kapak treperio.

Obojica su se pokrenula u isti tren.

Jennings je bacio svoj beskoristan revolver prema Hammondu, kad je ovaj poput pume poletio na mršavka.

Teško je oružje tresnulo Hammondova rame, ali nije osjetio bol. Sva su njegova osjetila bila usredotočena na protivnika.

Udarilo je glavom Jenningsa u trbuh. Ovaj je zateturio, koljenom udario o naslon jednog od crvenih naslonjača i srušio se. Puška je pala na pod. Šerif ponovo navali. Jennings podigne noge u vis i snažno ga udari. Visoke potpetice njegovih kaubojskih čizama zarinule su se u protivnikov želudac. Zbog oštре боли, koja kao da mu je razdirala utrobu, Hammond ostade bez daha.

Jennings hitro ustane. Htio je iskoristiti protivnikovu trenutačnu slabost, pa skoči korak naprijed i sagnu se prema oružju.

Iako mu je pred očima još uvijek lebdjela crvena magla, Hammond shvati što zlikovac smjera, pa nogom odgurnu oružje. Jennings posegnu u prazno.

Šerif sada podigne nogu u vis i udari Jenningsa u bok. Zlikovac zauria i stropošta se na pod.

Hammond je zaradio dragocjene sekunde dok se njegov protivnik osovijavao na noge. Oči zločinca bile su podlivene krvlju, a njegove su se duge ruke nemirno njihale amo-tamo.

Ponovo je podigao pesnice i oklijevajući prešao u napad, no Hammond mu je skakutajući izmakao. Jennings je imao duže ruke, pa je Hammond tražio borbu izbliza.

Venice i muškarci su se sabili u podnožju stubišta. Prema nezgrapnim pokretima boraca znali su da su ovi već iscrpljeni.

Serif je još uvijek osjećao bol od udarca u želudac, a zločinca je žario Hammondov udarac nogom. Njihove su noge strugale pod, a njihovo se teško disanje doimalo sablasno.

Hammond je prešao u napad, a kada je Jennings uzmaknuo, krene za njim. Zamahnuo je, ljevicom, tresnuo protivnika u rame, a odmah zatim ga tako snažno udario desnicom da se ovaj srušio.

No, silina vlastita udarca gurnula ga je u zlikovčevo naručje. Jennings je to iskoristio i obuhvatio protivnika. Ovio je ruke oko njegovih leđa i nemilosrdno stiskao, a bradu je zarinuo u Hammondovu jabučicu. Zbog iznenadne boli Hammond je morao hvatati zrak, ali zraka nije bilo, jer ga je napadač stiskao oko rebra.

Podigao je desnu nogu i pustio se da padne natraške. Jennings je slijedio pokret i pri teškom padu njegov smrtonosni zahvat malo oslabi. Hammond se okretao amo tamo. Šake su mu zadobile slobodu pokreta, pa ih je odmah jednu za drugom zarinuo u protivnikove slabine.

Jennings se trzao. Hammond ga je zbacio sa sebe i bacio se na njega. Prsti su mu se zatvorili oko zlikovčeva vrata. Stisnuo je.

Ali, Jennings još nije bio na kraju snaga. Njegovo se naborano lice iskrivilo, ali mu je uspjelo tako žestoko gurnuti koljeno u napadačeva leđa da je ovaj izgubio ravnotežu.

Jennings se otkotrljao dalje i skočio, pa potrčao prema stubama. Ljudi su se uplašeno razmaknuli. Zločinac gurnu Venice, zgrabi je i pokuša odvući sa sobom gore.

Serif je doteturao za njim. Uhvatio je Veniceinu ruku, povukao je i skočio kraj nje. Jennings ispusti ženinu ruku i dugačkim koracima potrči uza stube.

Hammond se baci naprijed i rukama uspije zgrabiti Jenningsona za desnu nogu. Pao je, ali nije ispuštao Jenningsa i ovaj je žestoko udario o odmoriste iznad stuba. Serif dopuže do njega, a Jennings se pokuša okrenuti i udariti ga. Međutim, Hammond zgrabi zlikovca za okovratnik kaputa i snažnim ga zamahom podigne, bacio ga prema rukohvatu stubišta i tresne šakom u lice.

Ograda se razbila i Jennings izgubi ravnotežu. Stropoštao se do prijemnog pulta, pri čemu je slomio ruku i gležanj.

X

Bila je to duga noć za Hammonda, gotovo isto tako duga kao i ona kad je prešao pustinju.

Najprije je zaključao ranjenog Jenningsa u jednu sobu, zatim je otišao po baklje, zapalio ih i stavio za to predviđene držače pokraj vrata šerifskog ureda.

Približio se kući sa strane, pognut, kako ne bi bio meta protivnicima u kući i da ga ne bi prerano prepoznali.

Možda će se Rennie i Walsh predati u nadi da će se opravdati.

Ali, dva ga je nada iznevjerila. Prozlazio je sat za satom, a ništa se nije mijenjalo. Malo-pomalo u hotelu, se okupljalo sve više stanovnika gradića a oko pet sati ujutro došao je sudac kojega je šerif dao pozvati.

Kroz zastore blagavaonice okupljeni su gledali prema šerifskoj kući. Treperavi sjaj baklji bacao je nemirne sjene preko zidova i praznih šupljina prozora s rešetkama.

Bilo je pola pet kad se nebo na istoku polagano obojilo sivo, a četvrt sata kasnije pojavilo se jarko rumenilo novog jutra.

Hammond i sudac su napeto promatrali cestu. Beaver je izazivao dojam sablasnog grada — napuštena kočija, uginuli pas, leševi zločinaca: *Stevens-*

na, Healeyja i Coffielda, čije su noge stršale iz kočije.

Hammond je rukom prešao preko očiju i onda popio još jednu šalicu kave. Venice je stajala iza njega. Smiješila se? Bio je preumoran da bi joj uzvratilo smiješak.

— Ako dobro razmislimo, jedva možemo nešto protu tih zločinaca — odjednom će Davies. — Nisu učinili ništa drugo osim što su se branili.

— Ustrijelili su mojeg psa — požali se Collins. Bile su to prve riječi što ih je vratar izgovorio za vrijeme ove duge noći.

Davies nije obratio pažnju na te riječi, već nastavi:

— Vjerujem da je ovo ipak vaš rat.

Hammond pogleda van. Jutro će biti lijepo. Boje su mu se učinile svježije nego jučer. Lijep dan, ali ne dan za smrt, pomisli.

Usprkos tome, znao je što mora učiniti.

Otvorio je prozor, pazeći da ga zastor krije i rekao:

— Govorite vi s njima, suče.

Davies je dugo promatrao Hammonda, a onda ozbiljno kimnu glavom.

Serif odloži šalicu i poravna opasak u koji je ponovo bio zataknut remington napunjen sa šest metaka pa krene prema prednjim vratima.

Maknuo je gredu kojom je Venice zakračunala vrata, otvori oba krila i pričvrsti ih.

Sunce ga zabljesnu. Osjećao je njegove tople zrake na koži. Na ulazu je zastao. Izvana ga se nije moglo vidjeti.

— Naprijed, suče! — doviknu tada.

Govori Henry Davies, gradski sudac! — Riječi su glasno odjekivale preko ceste. — Čujete li me?

— Jasno — dopro je odgovor.

Hammond je prepoznao Ranniev glas.

— Uхватili smo ljude koji su vas napali... — Odlično! — oduševljeno zaurla Rennie.

— Sada možete izaći. Oružje ostavite u kući.

Hammond je tako stiskao čeljusti da su ga zaboljeli mišići.

— Možemo li onda oputovati? — dovikne Rennie.

— Moramo objasniti pucnjavu — neodređeno odgovori sudac. — Zato bismo najprije razgovarali s vama.

— Gdje je šerif?

— Šerif Adams je mrtav.

Prije ko se nekoliko minuta ništa nije micalo.

Baš si lisac, zadivljeno pomisli Hammond. Davies je bio čovjek prema njegovu ukusu.

— Uzmi pušku — pružila mu je vinčesterku što je pripadala njoj, a kojom se bio poslužio Jennings.

— Dobro suče! — doviknu naposljetku Rennie. — Dolazimo! Ali, samo ako vas možemo vidjeti!

Hammondova se šaka zgrčila oko drška puške. Rennie se nije htio izlagati opasnosti.

— Zašto? — zapita Davies. — Ja vas ne poznajem... nitko vas ovdje ne poznaje.

— Ne želimo upasti u klopku! Što ako su naši prijatelji još u igri?

— Dolazim! — uzvratila Davies.

Htio je proći pokraj Hammonda, no ovaj ga zadržati za ruku.

— Ovo nije vaš rat!

Davies iskrivi lice, ali je djelovao vrlo vedro.

— Ovo može biti vaš rat, Hammonde, ali to je i rat mjesnog suca. — Upitno je pogledao šerifa.

Hammond kimnu. Davies izađe i zastane na dva koraka od šerifa.

— Evo me. Hajde, izađite, ali bez oružja.

Hammond se pomakne malo naprijed i pogleda preko sučevih ramena. Vrata njegovog ureda bila su u dubokoj sjeni. Baklje bijahu ugašene.

Začuo je kako uklanjaju zasun, a onda se teška vrata otvore.

U dovratku se pojavio Walshov krupan lik. Zločinac je oklijevajući izašao na nogostup, naglo okrećući glavu amo-tamo.

Iza njega se pojavio još netko, a kad je Hammond prepoznao Rennievu četvrtastu lubanju, srce mu je počelo burno udarati. Progutao je mržnju koja kao da mu je žarila grlo.

Oba su zlikovca stajala pred vratima. Rennie je u jednoj ruci crčao tešku platnenu vreću.

I tada Hammond shvati da je svo vrijeme bio u pravu: obojica su ipak bila naoružana.

Rennie se podrugljivo cerekao, djelovao je zloćudno.

Šaka mu je počivala na dršku oružja.

— Prekršili ste dogovor! — doviknu Davies.

Rennie se glasno nasmija.

— Dodi sam po pucaljke, djedice!

Walsh se pridružio njegovu smijehu i obojica su se grhotom smijala.

Rugali su se suci i čitavom gradu.

Hammond se progurao naprijed.

— Dobro suče. Vi ste obavili svoj dio posla. — Stavio mu je ruku na rame i povukao ga natrag.

Sada je stajao sam na nogostupu.

Pušku je ostavio iza sebe. Dovoljan mu je bio revolver.

Rennie ispusti vreću s plijenom. Njegovo je lice izražavalo beskrajno čuđenje. Walsh se nagnuo naprijed. Stisnuo je vjeđe, kao da ne vjeruje vlastitim očima.

Hammond polagano krene.

Rennie je iskrivio lice, vjerojatno je pomislio: ovoga sam već jednom udesio. Podigao je ramena, a ruka mu je još uvijek počivala na dršku revolvera. Walsh je dobio svom drugu brz, divlji pobjedonosni pogled. Njih su dvojica; protivnik samo jedan.

Hammond je koračao preko tvrdog tla. Još četiri, pet koraka i udaljenost će biti dovoljna za siguran pogodak.

Ljudi ispred šerifskog ureda napeto su iščekivali.

Hammond zastane.

Petnaest koraka.

Ovolika mu je udaljenost najbolje odgovarala. Sada je bio miran, hladan i znao je da ga živci neće izdati. Treba mu samo vremena. Brzo, preuranjen pucanj mogao bi sve pokvariti.

— Šerife, doviknu glas iza njega.

— Desnog imam na nišanu.

Hammond podigne lijevicu u znak da je razumio. I Walsh je shvatio. Maknuo je ruku koja je ležala na dršku oružja.

— Dakle, Rennie! — kliknu Hammond — možemo početi. Još uvijek možete odložiti pucaljku...

— Pasji sine! — zasikta Rennie. — Sredit ću ja tebe! — Podigao je desnicu i revolver kliznu iz navlake.

I Hammond je potegao oružje. Palcem je napeo kokot, a kažiprst mu kliznu ispod opruge obarača. Tada je držao ravno dugu modrikasto blistavu cijev.

Rennievo oružje zatrešta. Prebrzo i preuranjeno, pomislio je Hammond kad je opalio.

Remington se podigao u vis kad je iz cijevi izletio veliki metak 44. Rennie je još jednom opalio netom ga je Hammond pogodio u prsa. I taj je njegov metak promašio metu.

Zločinac je raskrečenih nogu, izbočene brade, stajao na nogostupu.

Hammond ponovo napne kokot.

Rennie je zurio prijeko dok mu je niz košulju već tekla krv.

Polagano je podigao desnu ruku i prinio uz nju lijevu, kako bi podupro oružje. Hammond je gledao u crni otvor i opalio s boka.

Metak je razbio Renniejevu lubanju.

Walsh je zapanjeno promatrao svog saučesnika kako se ruši. Tada se njegova glava naglo pomakla naprijed, poput glave ružne grabežljive ptice.

Hammond neće nikada doznati što se u tom trenutku odigralo u Walshevu mozgu. Je li ga refleks, ili strah, ili užasavanje navelo da posegne za oružjem iako je u njega bila uperena cijev vinčesterke?

Naglo je potegao svoj kolt. Walsh je brz, vrlo brz, pomisli Hammond kad je već opalio. Eksplozija njegova metka pretopila se u pucanj vinčesterke.

Oba su metka pogodila Walshov vrat.

Hammond zatašne remington za opasač.

...

— Hvala — doviknu neki čovjek koga Hammond nije poznavao. Zahvalio mu je potpuni neznanač.

Još je uvijek kao opijen stajao na ulici kad građani navriješe iz kuća. Neki su ga promatrali bojažljivo, drugi s divljenjem.

Pritrčala mu je Venice. Primila ga je za ruku i odvela do hotela.

U tom trenutku William Lennon je prihvatio je. Zagrlio je kćerku koju je
htio prijeći ulicu. Ugledao ih je i nje- smatrao izgubljenom.
gove su se usnice stisnule. Lennon se nije više ni osvrnuo. U
— Oče — doviknu svjetao glas. tom se trenutku Venice podigla na
Rančer se naglo okrene. Phyllis je prste i poljubila Hammonda, šerifa
trčala prema ocu. Raširio je ruke i Beavera u Oklahomi.

K R A J

Al Mills: BUNTOVNICA S JUGA

Ispili su žestoko piće, a zatim nastavili razgovor.

Kad je Franklin osjetio da je suvišan, pozdravi se s Nobelom i pođe prema vratima. Nobel tada uhvati Stevea za ruku i upita:

— Dakle, kako je proteklo vaše putovanje? Jeste li uspjeli?

Steve potvrdi pokretom glave, a zatim mu potanko ispriča sve događaje. Nobel poskoči od iznenađenja i usklikne:

— To je sjajno, Steve! Gdje je Motapana?

— Oko tri milje od grada — odgovori Steve.

Nobel je trenutak razmišljao, a zatim oduševljeno udari pesnicom po stolu.

— Do đavola! Pa što čekamo? S tih stopa šaljem Mac Dowellu brzojav da je Motapana pristao zakopati ratnu sjekiru. Tražit ću ovlaštenje da s njime pregovaram. A vi, Steve, odmah odjašite poglavici i poželite mu u moje ime dobrodošlicu.

Umalo zatim, izašli su iz kancelarije. usput je Steve ispričao kapetanu kako i na koji način je pronašao Bette Duval. Bilo je to još jedno ugodno iznenađenje za sjedoko-

sa kapetana. udario ga je oduševljeno po leđima i rekao:

— Divno! Na posao Steve!

Motapana je sa svojom pratnjom stigao nešto poslije. Ujahao je ponosno u Richmond. Građani promatrajući neobičnu kolonu, sa strahom su mislili na najgore. A kad su vidjeli kako vojnici odaju počast crvenim ratnicima, zinuše od iznenađenja. Nisu ni slutili što se događa, zašto su Indijanci stigli u Richmond.

Još taj dan, nakon uspješno završenih pregovora, Motapana je s Nobelom i Steveom popužio lulu mira. Zatim je ustao i rekao.

— Veliki Manitu je odlučio da bijeli i crveni ljudi žive u prijateljstvu! Neka to bude njegova volja. Mi, bijedna braća, mi ćemo ga slušati. Očekujemo od Bijelog poglavice iz Washingtona da održi svoj obećanje. Zima će, a mojim je ratnicima potrebna čebad, djeci i ženama hrana. Doći ćemo po nju kad bude vrijeme. Howgh!

Izjahali su s njime iz grada, a zatim se oprostili.

— Velik je to poglavica, Steve! — zamišljeno je rekao Nobel.

— Najveći među Sijukcima — rekao je Steve — I najmudriji — do-
dao je zatim.

32

Bette Duval i Steveu brzo su odmicali dani. Bili su — činilo im se — suviše kratki da bi njima bili zadovoljni.

Jesen je stigla u Richmond.

I te jeseni, kad je Bette smatrala da se njen dotadašnji život posve promijenio kad je najposlije sve zaboravila, postojao je netko tko je tragao za njom.

General Bonham doznao je preko svih ljudi da se Bette Duval nalazi u Richmondu!

I Nobel je doznao da je plan, upućen Bonhamu, poslije napada na kočiju propao, nestao. Bio je zadovoljan takvim razvojem događaja.

Jedan je čovjek umro zbog toga plana, a Rosie Greenhow odlučna da učini sve samo da ga se domogne.

Nikad više predsjednik Konfederacije, Jefferson Davis nije tražio da ga dobije, da napadne glavni grad Unije.

Prošli su bezbrižni dani. Steve je, kad god je to bilo moguće, dolazio u hotel »Viktorija«. Posjećivao je svoju draganu, govorio s njome o budućnosti i jedva čekao da se završi rat, da osnuje obitelj.

Ali, vrijeme nije mirovalo. Nobel je već razmišljao o novom zadatku kojim će zadužiti Bette. No umjesto njega, za taj se zadatak pobrinuo Bonham.

Kao i obično, nakon spavanja Bette je dolazila na doručak. Tako je učinila i taj dan. Sjela je za stol i, dok je ispijala kavu, odjednom joj je prišao neki čovjek.

— Je li slobodno gospodice?!

Bette ga pogleda. Poželi da ga odbije, da mu kaže kako ima još stolova. Ali, po njegovu je pogledu osjetila da taj čovjek nije slučajno zamolio da sjedne.

— Izvolite! — odvrati nevoljko.

Neznanac izvadi cigaru, odgrize joj vrh, a zatim se osmijehne, smijao se, a smijeh nije dolazio iz njegova grla, što je djevojku dovelo do bijesa. Žurno je ispijala kavu a zatim ustala. Odjednom je čula njegov glas.

— Sjedite još malo, gospodice!

Začudeno ga je pogledala. Ipak, pročitala je u njegovim očima zapovijedi i poslušala. Polako je sjela, a čovjek se ponovo osmijehne, pogleda prema vratima i ugasi opušak cigare.

— Ovo je ljeto bilo vruće, zar ne?!

Nije vjerovala. Problijedila je i upitala se kako su uspjeli doznati. Nije odgovorila na poruku. A bila je to šifra. Ponovo pogleda neznanca, a on još jednom ponovi šifru. Bette nije imala kamo. Umorno prijede rukom preko očiju.

— I lani je bilo vruće — odvrati.

Očekivala je daljnji razvoj događaja. Čovjek se ponovo osmijehne i reče:

— Žele da dodete u tvrđavu. Možete li?

Nije odgovorila, zar je i mogla? Nije razgovarala s Nobelom, nije željela napustiti Stevea. Zavrti glavom i odgovori:

— Ne, ne mogu! Bolesna sam.

Neznanac se podrugljivo osmijehne i nastavi:

— Bolesni?! Čudno! Pratim vas nekoliko dana i čini mi se da se ugodno zabavljate sa sjevernjačkim oficirima.

Bette zahvati bijes. Pocrveni i oštro ga pogleda.

— To je moja privatna stvar.

— Mislite? Morat ćete to objasniti Bonhamu.

— Objasnit ću — trpkio odgovori Bette i naglo se digne.

Ali, prevarila se ako je mislila da će ga se lako otarasiti. On je grubo uhvati za ruku i prošikče:

— Stani, djevojčice! Moglo bi te to skupo stajati. Mi kažnjavamo neposlušnost. Spetljala si se sa sjevercem, zar ne? E, pa kad je tako, lijepo ćeš pronjuškati gdje se nalazi skladište municije. I kad to doznaš, javit ćeš mi, zar ne?

Što da učini? Nije imala izlaza. Upletena u mrežu, nemoćno se koprcala.

Tihio odgovori:

— Dobro!

— Čekam do sutra, djevojčice! — reče on i ustane. — Nakon toga, zajedno ćemo do generala. U redu?

Kimnula je glavom. Željela je da se izgubi, da nestane, tako joj je bila mrska njegova blizina. Željela je, također, da se što prije sastane s Nobelom, da mu sve ispriča, da je posavjetuje. Ali, kako da to učini? On će je i dalje pratiti. Da nisu nešto posumnjali?

Neznanac joj ništa nije govorio o planu Washingtona. Zar je Bonham na to zaboravio?

Polako uzdignute glave, krenula je prema izlazu. Zatim odluči da pođe u trgovinu. Nije se okrenula. Da je to učinila, opazila bi kako se neznanac zlorado smješka.

...

Jedva je dočekala Stevea, poletjela mu u zagrljaj i najradije bi se isplakala na njegovim grudima. U očima su joj bile suze. On je poljubio i zabrinulo pogleda.

— Što je, draga? Zašto plačeš?

Nije odgovorila. Jecaj joj ponovo potrese tijelo.

— Oh, kad će završiti taj prokleti rat? — promuća zdvojno i još ga snažnije zagrlji.

Milovao joj je kosu, ljubio joj lice i usne i tepao:

— Sve će proći, draga! Moramo biti strpljivi.

Osjećao je njen dah na svojim obrazima, slatkoću njenih poljubaca i vrelinu krvi koja je kolala njenim tijelom. I, kad je zabacila glavu, kad ga je pogledala kroz suzne oči, shvatio je da mu se predaje. Ošamućen tim saznanjem, jače je pritisne na grudi i ona, zatvorivši oči, potpuno se pusti i zastenje:

— Oh, dragi! Oh, volim te, Steve!

Savijala se, grcala kao grlica i nudila svoje tijelo. Odjednom, svjestan da gubi razum, Steve prošapće:

— Ne, draga! Ne smijemo. Ja...

— Da, da, Steve! Sada! Odmah — jecala je Bette.

Nudila mu je vrela usne. Osjećao je njene grudi, igru bedara i nesvjesno, osjetivši u učima brujanje krvi, ponese je do postelje.

— Smijem li, draga? — upita bojažljivo.

Promuća to kao krivac, a zatim zagnjuri glavu među njene grudi. Ona mu pri tom pomogne. Kao da je pobjesnjela, istrgnu bluzu, pokida grudnjak i ponudi mu dojke. Ponudi mu bradavice i svoja bedra koje je on, kao utopljenik, hvatao rukama.

— Oh, dragi! — stenjala je Bette.

— Ljubavi!

Osjeti ga u svojem krilu, zatvori oči i potpuno mu preda svoju najvišu tajnu.

Krikne, osjeti neznatnu bol i postane — žena!

...

Slijedećeg dana osjećala je klonulost. Steve je otišao s patrolom izvan grada i neće se vratiti nekoliko dana. Dotad treba da se sretne s Nobelom. Ali, kako?

Bojala se Bonhamova agenta. Pogled mu je bio okrutan. Prvi put osjetila je strah. Napokon je postala svjesna da se izlaže strašnoj opasnosti ako ne obavi zadatak,

ako ne posluša generalovu zapovijed.

Ali, kako da to učini, kako da pronađe to skladište i udovolji njegovoj želji?

Nije znala izlaz. Kad bi na hodniku začula škripu stepenica, ponadala bi se da je to Nobel. Željela je da je posjeti, a bojala se da primijete da s njim održava vezu. Bila je na stotinu muka.

Oko podne siđe na ručak. U restoranu je bilo tek nekoliko gostiju. Šutke su jeli. Tek se čulo zveckanje pribora za jelo i tanjura. Naručila je samo juhu.

— Još nešto, gospođice? — upita je konobar.

— Ne, hvala! — odgovori ona.

Konobar pođe da podvori ostale goste. Bila je gladna, a nije mogla jesti. Osjećala se izgubljeno i sa strahom pogledavala prema vratima kao da će svaki trenutak na njima spaziti agenta.

Napokon odagna te misli i počne jesti. Nešto joj je stajalo u grlu i jedva je gutala juhu. I tada, kad je pogledala prema sporednom izlazu, spazi iza zavjese Nobela. Davao joj je znak da izađe. Olakšano je uzdahnula. Očekivala je da će ga sreći, bojala se tog susreta, a kapetan je bio oprezan kao da je znao što osjeća, čega se boji.

Polako pođe prema vratima. Iza zavjese stajao je kapetan i zabrinuto je promatrao. Upita je:

— Nešto se dogodilo, Bette?

Ona potvrdi glavom i bojažljivo se ogleda. Zatim prošapće:

— Bio je tu čovjek generala Bonhama — reče brzo. — Tražio je, tražio je...

Počela je brzo, uzbuđeno pričati pa je Nobel uhvati za ruku i prekine.

— Smirite se, Bette! Ne bojte se! Sami smo. Primijetili smo da vas slijedi. Dakle, što je želio?

Djevojka ponovo ispriča. Učinila je to sad polako i ništa nije zabora-

vila. Zatim upitno pogleda kapetana. Očekivala je njegov savjet.

Nobel je razmišljao. Zatim tiho reče:

— Bit će sve u redu, Bette! Dakle, traže gdje je skladište municije?

Bette kimne glavom. Nobel zamišljeno nastavi:

— Recite da se nalazi pokraj žitnog magazina. Zapravo, tamo je bilo prije. Ostalo je tek nešto malo starudije.

Pomisli da je kapetan zaboravio kad ga je izvijestila da Bonham traži da ga posjeti. No, Nobel nastavi:

— Pošto ćete agentu reći gdje je magazin, dobit ćete od njega obavijest kada krećete na put. Nakon toga, ostavite poruku kod vratara. On je naš čovjek. Već ćemo nešto smisliti. Imam plan, ali...

— A Steve? — bojažljivo upita ona.

— On će se vratiti za nekoliko dana. Dotad će se stvari srediti. Dakle, razumjeli smo se?

— Da, kapetane! — prošapće Bette i olakšano uzdahne.

— Glavu gore, djevojko! — reče Nobel i potapša je po ramenu. — Sve će biti u redu!

Ona se jedva primjetno osmjehne.

— A sad se vratite — reče on, stisne joj ruku i izgubi se u hodniku.

...

Ako je mislila da agent neće svratiti u njenu sobu, onda se prevarila. Stoviše, kad se vratila s večere, on ju je čekao zavaljen u naslonjač.

Kad ga je spazila, prestrašeno se trgne. U sobi je bio polumrak pa se bojala iznenađenja. Čula je kako govori kroz smijeh:

— Ja sam, djevojčice! Dakle, nošiš li mi novosti?

Prišla je prozoru, otvorila ga i polako se okrenula. Zatim tiho reče:

— Skladište se nalazi kraj starog žitnog magazina.

On ustane. Na licu, sličnom maski, primijeti zadovoljan osmijeh.

— Lijepo je što si me poslušala. Kad obavim neki mali posao, dogovorit ćemo se kad krećemo na put. Ha, ha, ha!

Izišao je u hodnik, a ona je stajala, dugo gledala prema vratima. Još joj je u ušima odjekivao njegov smijeh, sličan hijeni.

Sjela je na postelju, uhvatila glavu rukama i zaplakala.

— Oh, Steve! Što da radim, Steve?

Zeljela je sve to napustiti, ali se našla u paukovoj mreži. I jedni i drugi tražili su usluge. A ona je bila samo žena, samo pion u partiji koja je mogla donijeti život ili smrt.

Plakala je dugo, a zatim, umorna od uzbuđenja, usne.

...

Oko četiri sata ujutro, strašna eksplozija probudi cijeli grad. Ljudi pojure na prozore, a iz tvrđave se začula truba koja je pozivala na uzbunu.

Bonhamov agent dobro se razumio u posao!

Kućerina, u kojoj je bilo skladište municije, planula je u tren oka.

Eksplozija je probudila i Nobela. Otvorio je prozor i zagonetno se smješkao. Po točno utvrđenom planu, vojska je blokirala cijeli grad. No, to nije učinjeno da se uhvati neprijateljski agent. Bio je to samo manevar da agent stekne dojam kako je učinio važnu diverziju.

I Bette se trgla nakon eksplozije. Slutila je što se dogodilo i prestrašeno prišla prozoru. Ulicom su prolazili ljudi i govorili:

— Bačen je u zrak vojni magazin!

— Gori kao baklja!

— Dalje od tog mjesta, ljudi! — derao se šerif.

Zatvorila je prozor i više nije zaspa do jutra.

Što joj donosi novi dan?

...

Isprva se ponadala da su vojnici uhvatili diverzanta. Ali, ujutro, dok je bila na doručku, pristupi on ponovo njenu stolu. Nije pitao za dopuštenje da sjedne. Podrugljivo je pogleda i reče:

— Sve je spremno, djevojčice! Spremi se! Čekat ću te izvan grada.

Bette je bila iznenađena. Istina, nadala se da će iskrsnuti neka mogućnost da odgodi to putovanje. Tada se prisjetila razgovora s Noblom i teškom se mukom spremila na put. Činilo joj se da nema povratka, nikakva opravdanja da odustane. Tako je želio Bonham i, kad se već uhvatila u vrtložno kolo, morala je igrati do kraja.

Kimnula je glavom i upitala:

— Idemo konjima?

— Da, čekat ću! — reče on i napusti je.

Polu sata poslije, tužna i razočarana što se nije oprostila sa Steveom, napusti Richmond. Pitala se što će o tom odlasku reći Steve? Nobel će je opravdati, ali... jednom će i on posumnjati. A što onda?

Nisu primijetili da ih slijedi konjanik.

33

Putovali su već nekoliko sati. Sunce se polako spuštalo za planine Bell i crvenilo njihove kupolaste vrhove. Na nebu se, poslije zalaska sunca, počelo javljati prve zvijezde.

S planine je pirkao lagan vjetrović. Bette je osjećala užasan umor. Stiskala je zube, ali nije molila suputnika da stanu. Nije tražila milost.

Dosad su progovorili najviše desetak riječi. Konji su prolazili milje i

milje puta, pred njihovim se očima vrlo brzo mijenjao krajolik. Najprije su jahali prerijom, zatim kraj manje rječice, a uvečer su se spustili u isušeno korito nekog potoka i zanoćili u šumi.

Putovala je s čovjekom kojega nije poznavala, i od same pomisli što bi joj se moglo dogoditi ako je slučajno napadne, počela bi drhtati. Tome se pridružio umor i, kad je on pronašao mjesto za logor, olakšano se spustila s konja i sjela.

— E, nećemo tako, djevojčice! — posprdno reče Bonhamov agent. — Red je da se malo zagrijemo. Hajde, potraži drva!

Najradije bi ga poslala do sto đavola, ali morala je poslušati. Stisnula je zube i kupila suvarke. On je za to vrijeme timario konje.

Nešto poslije, zapalio je vatru. Prigrijao je dvije konzerve graha i, kao da baca psu, pružio jednu Bette. Odbila je. Nije bila gladna. Jedino je željela spavati.

Toplina vatre ju je uspavljivala pa se jedva podigla da sebi pripremi ležaj. No, prije nego što je zaklopila oči, još jednom je pogledala svog suputnika. Sjetila se da se zove. Jack (barem joj je on tako rekao), a vidjela je kako je podmuklo promatra ispod oboda šešira. Zadrhtala je od tog pogleda. Polako, da on ne primijeti, izvuče iz podvezice deringer i stavi ga nadohvat ruke. A zatim osjeti kako joj se sklapaju oči.

Spuštala se rosa. To, ili nešto drugo, izazove u njoj uznemirenost. Trgnula se i otvorila oči.

Jack je bio kraj vatre. Jasno je vidjela kako puši cigaru, pa kako je gasi, a zatim se proteže. Stajao je tako, visok i jak, a zatim pođe prema njenu ležaju. I, kao da je riječ o nečem najobičnijem, otkrije je i počne izuvati čizme.

Bette se naglo uspravi.

— Hej, što to radite? Kamo ćete?!

On je grubo gurne na ležaj i iskeši se:

— Hajde, lezi! Nisam lud da se smrzavam kad nam može biti toplo i ugodno. Hi, hi, hi!

Zadrhti od tog smijeha i razrogači oči. Zatim promuća:

— Odlazite! Kako... kako smijete?!

Bijesno, počne ga gurati od sebe. No, uzalud. On se samo smijao i odjednom je rukom udari po ustima. To je zaboli, ali iskoprcala se nekako s ležaja i skočila. Stajala je i bijesno sijevala očima.

— Gade! Reći ću sve generalu — siktala je.

— Hi, hi, hi! I ja ću, golubice! Zašto da se i ja ne zasladim kolačem kad je to mogao onaj sjevernjački kojot?!

Sada je on stajao i pohotno je promatrao. Znala je što želi, pa je čekala priliku da se domogne deringera. Kad je naglo skočila, zaboravila ga je ispod uzglavlja. A on je raširio ruke i prilazio joj sve bliže.

Željela je pobjeći. A kad je to pokušala, saplete se o granje i padne. Uhoda se s urlikom bacio, na nju, zgrabio je grubo obim rukama i podigao. A zatim je, ogavno se cereći, ponese prema ležaju.

Trzala je glavom izbjegavajući njegova slinava usta. Roktao je kao nerast, dahtao i, kriknuvši, položio na čebe.

Tada, kao u magnovenju, sjeti se deringera. Oslobodi desnu ruku, ispruži je i drhtavim prstima napi-pa revolver.

On je mucao:

— Bit će nam lijepo! O, bit će nam lijepo!

Ljigavim ju je prstima razodijevao, derao podsuknju i gaćice. Već ga je osjetila na bedrima, i to je dovede svijesti. Nesvjesna što čini, povuče otklonac. Čula je hitac. Njegovu se tijelo zgriči. Jekne i zakrk-lja, a zatim je pogleda razrogačenim očima.

— Ti, kućko! — zavili, a zatim se pokušao uspraviti. Polustojeći, pritis-kao je rukom grudi i Bette ugleda kako mu niz ruke teče krvavi po-tok.

Nikad neće zaboraviti taj pogled. Još jednom se pokušao uspraviti, a zatim padne. Padne, protegne se i trzne nogama, dok je rukama ču-pao travu i prinosisio je ustima.

Još je grizao, kao pas — pomisli Bette i ukočeno pogleda deringer koji je još držala u ruci. Ona ga je ubila! Ubila je čovjeka!

— Bože! Kakva sam ja to žena — promuća izbezumljeno.

Vatra je tinjala, a ona se bojala pogledati prema mjestu gdje je le-žao. Ležao je miran; oči su mu bile širom otvorene.

Iza oblaka pojavio se mjesec. Bette osjeti užasan strah. Poželi što prije pobjeći s tog mjesta. Zato, vođena instinktom, nesvjesno pođe prema konjima.

Životinje su mirno pasle. Jedva je na svog konja stavila sedlo i krajnjim naporom pritegla kolan. Zatim uzme čuturicu s vodom, ne-što hrane iz bisaga i krene prema Richmondu.

Nije poznavala put. Pustila je vodice, a konj je, nekad kaskajući nekad idući korakom, birao put.

Ujutro je dovede do nekog šu-marka. Jedva je sjahala, a zatim klo-ne i ostane ležati u rosnoj travi.

Imala je težak i užasan san. A kad joj je tijelo osjetilo prve zrake sunca, toplinu što je žegla s nebes-koga svoda, probudi se i začuđeno ogleda: gdje se to nalazi? Zatim se sjetila posljednjih događaja i pola-ko ustala.

Konj je bio u blizini. Opazi je, podigne glavu i pođe joj u susret.

— Moram dalje! Moram dalje! — mucala je.

Jedva se popela u sedlo, a zatim umorno spustila glavu.

Konj pođe. Kamo će je dovesti?!

• • •

Njih trojica, a samo dva konja! Jedan je bio suvišan. I zato je Per-ry govorio:

— Moramo pronaći konja! Ovako se više ne može.

Bio je bijesan jer je Clive najčeš-će s njime jahao na njegovoj ragi. Kobila je ionako bila štrkljava, sama kost i koža, a nije bilo isklju-čeno da ih progone. Za to su imali razlog; Perry Sweaton, Roopee Bur-zon i Clive Folly bili su dezertteri južnjačke armije. Dozlogrdilo im je da se baku po rovovima, a pošto su silom bili mobilizirani, smatrali su da je najbolje vratiti se kuća-ma, skrasiti se negdje u planinama i dočekati kraj rata.

Pobjegli su prije tri dana iz Fort Blacka, a Clive je izgubio konja već nakon desetak milja. Bježali su kao bjesomačni i njegov je konj upao u neku jamu i slomio nogu.

Nije imao hrabrosti da ga ubije. Ostavio ga je, a životinja je njišta-la od bola i tužno gledala kako od-laze. Da su ga i htjeli ubiti, nisu smjeli. Pucanj bi ih odao, a toga su se morali čuvati kao vrag tamjana. Jer, ako ih uhvate, odoše im glave. Bio je rat, i dezerterstvo se smatra-lo izdajom; očekivao ih je samo metak u čelo.

Svega toga bili su svjesni. Znali su, također, da bi se lako domogli konja ako bi putovanje usmjerili prema naseljenim mjestima. Ali, to je bilo opasno. Da to izbjegnū, bira-li su puste predjele.

— Da, tako se dalje ne može — mumljao je Perry. — Želim udob-nost, do đavola! Ovako, kako sada napredujemo, sami ćemo sebi odru-biti glave.

Clive je šutio. Nije se želio zam-jeriti Perryju. Koliko ga je on poz-navao, bio je naopak. Zato je stis-kao zube jer se bojao da bi ga mo-gao jednostavno ostaviti.

Roopee je pokušao izgladiti stva-ri:

— Bogamu, Perry, pa nije on kriv. Nadam se da će se već nešto dogoditi što će riješiti taj naš problem.

— Hoće đavola! — zasiktao je bijesno Perry. — Kad samo pomislim da sam se uortačio sa šepRTLjama, jednostavno me zaboli glava.

Češće su se tako prepirali. Najprije su se dogovorili da se ne odvajaju. Krstarit će planinama, katkad opljačkati pokoju kočiju ili ranč i tako proživjeti. Ali, što su dalje jahali, svaki je imao svoje planove i jedva čekao da prođe opasnost pa da pođe svojim putem.

Perry je, na primjer, ovako razmišljao. Dobro, jahat ćemo zajedno dok nam to koristi. A onda ću lijepo u Wyoming, pa ću, pa ću... Da, organizirat ću takvu družinu... Sličnim se mislima bavio i Roopee. Jedino je Clive maštao kako će urediti ranč i poživjeti u miru jer nije bio rođen da ubija.

On je s njima bježao jer nije volio rat. A oni, navikli da ubijaju, neće ubijati za druge nego za svoj groš. Vrijeme je pogodovalo njihovim namjerama.

Zanoćili su pod nekim cedrom što se usamljen uzdizao u preriji. Mjesto je izabrao Roopee.

— Na otvorenu prostoru imat ćemo bolji pregled. Spavat ćemo u smjenama. Clive će prvi na stražu. U redu, Clive?

— U redu, Roopee!

Noć je bila zvjezdana. S planine, što se uzdizala na sjeveru, dopirao je hladan vjetar. Jedva su čekali da stignu do njena podnožja. Tamo je kamenjar, pa tragovi neće biti vidljivi.

Dok su se tri dezertera odmarala i spremala da prenoće, Bette je jahala uokrug vođena instinktom konja koji se također nije snalazio u tom kraju.

Da je bio žedan ili gladan, pronašao bi izvor ili sočnu livadu. Ova-

ko, pošto mu je sve bilo pod nosom, polako se kretao, čupkao travu i nosio djevojku u nepoznato.

Bette se jedva držala u sedlu. Jahala je kao pijana i klatila se lijevo-desno; odjednom bi osjetila želju da sjaši, da se smiri, zauvijek zaspi i sve zaboravi.

Noć je dočekala u preriji. Pala je s konja i ostala tako ležeći mučena teškim snovima. Bila je gladna, ali nije jela; bila je žedna, ali nije pila iako joj je voda bila nadohvat ruke. Željela je jedino mir i malo odmora od svega što je proživjela.

Probudile su je kapi jutarnje rose. Osjeti vlagu na odjeći, strése se od hladnoće i pogleda prema obzorju.

Rađao se dan.

Osjećala se bolje. San ju je osvježio; umor kao da je nestao. I glad, dotad potisnuta umorom javi se žešće nego ikad. Potraži malo suhe trave, malo suvaraka i naloži vatru. Sibice je izvukla iz bisaga i nedugo zatim plamen je veselo širio toplinu. Konj je pasao u blizini, a kad je osjetio vatru i djevojačinu blizinu, zarže.

Skuhala je najprije kavu, a zatim prigrrijala konzervu mesa. Jela je halapljivo i osjećala kako joj se vraća snaga. Nakon što je popila kavu, pogleda prema udaljenoj planini i pokuša da se orijentira. Uzalud! Kao da je bila u nekom nestvarnom svijetu. Sve joj je bilo nepoznato i čudno.

Kad je namjeravala poći, odjednom iza sebe začuje reski smijeh. Dolazio je iz visoke trave.

— Prijatno, gospodo! — čula je nečiji riječi.

Naglo se okrenula. Pred njom su stajala tri čovjeka. Tri čovjeka, a samo dva konja. Dva su se smijala, a treći je gledao nezainteresirano u zemlju.

— Hej, Clive! Imaš ludu sreću. Vidi tog konja, amigo! Dat ću ti

svoju ragu, a ja ću se popeti na njega — cerekao se Perry

Bette zadržće. Pred njom su bila tri čovjeka u južnjačkim uniformama, tri odrpanca obraštena u ride brade.

Naslutila je što žele. Ali, vladala se kao da ih ne zapaža. Zabacila je glavu i krenula prema konju. Odjednom se Roopee izdere:

— Stani malo, djevojčice! Vidi, vidi! Brza je, nema što. Kamo si naumila, mačkice? Mi upravo govorimo o tvom konju. Baš nam treba, i sam bog zna što nam znači ta životinja. Hej, Clive! Uzmi tog konja, dođavola!

Clive, umjesto da poslušati, ostane na mjestu. Roopee iznenađeno izbulji oči.

— Hajde, Clive! Što ti je?

— Ništa — izusti on. — Jednostavno ne želim dami oduzeti konja.

— Gle, gle! — začuđeno iskolači oči Roopee. — Clive glumi kavalira. Ha, ha, ha!

Odjednom Clive porumeni. Nemoćno stisne pesnice, ali brzo se umiri i mirno reče:

— Njoj je potreban konj da stigne tamo kamo je naumila.

— A nama nije potreban, zar ne? — bijesno proskibe Perry. — Odmah da si ga uzeo!

Bette je slušala tu raspravu. Da je imala deringer, brzo bi riješila taj nespornost. Polako, želeći iskoristiti svađu da pobjegne, uhvati konja za vodice. Zatim naglo uskoči u sedlo i mamuzne životinju.

Odmoreni konj poleti kao munja. Ipak, prevarila se kad je povjerovala da će pobjeći. Nije Perry krenuo da je spriječi u bijegu. Učinio je to Roopee. Njegov rasni konj ubrzo sustigne Bette. Grubo uhvati uzde, unese joj se u lice i zareži:

— Budi sretna što nemamo vremena, curo! Inače bi se s tobom i poigrali, a ne samo da ti uzmemo konja. Silazi!

— Vi... vi niste ljudi! — zajeca Bette. — Vi ste zvižeri!

— Odbij, malena! — osorno će Roopee i povede konja.

Bijesnu i nemoćnu ostavili su djevojku u preriji, a kraj je bio pun opasnosti.

Okrenula se i pogledala te surove ljude. Jesu li to banditi? — pitala se. Da, sigurno! Jer, nitko tko ima imalo časti ne bi to učinio nekoj ženi.

Primijetila je da nešto raspravljaju. Jedan od njih a to je bio Clive, žučno je razmahivao rukama. A onda su ona dvojica uzjahala konje a trećega konja povelili sa sobom. Treći čovjek ostao je sam i gledao za njima kao da je izgubljen. Zatim pogleda prema Bette i polako joj se počne približavati.

— Pa, sada ćemo zajedno, ako nemate ništa protiv? — bojažljivo reče Clive i stidljivo se osmijehne.

Oči su mu bile plave i krupne. Dobroćudno su iskrile i Bette shvatila da su ga ostavili jer se protivio njihovoj namjeri da joj uzmu konja. Kao da je shvatio o čemu razmišlja, nastavi:

— Smatram da su pogriješili, gospodice! No, morate ih shvatiti. Oni, ovaj... Mi smo, znate, dezertirali iz armije i...

Da, sada je shvatila. Ipak, to nije bio razlog da je bez konja ostave u preriji.

— A vi? Što je s vama? — upita Bette.

— Ja, ja ću se vratiti — promućuna.

Nije dosad o tome mislio. Znao je: ako se vrati, ne gine mu metak. To je znala i Bette. Sažalio joj se, zahvalno ga pogleda i jedva se primjetno osmijehne.

— Pa, nekako ćemo to urediti — reče. — Imam neke prijatelje i reći ću da ste me spasili od napasnika. U svakom slučaju, hvala vam što ste se za mene zauzeli.

— O, nije to ništa, gospodice! — reče Clive zbunjeno.

— Kako se zovete?

— Clive.

— E, pa da krenemo, Clive?

— Možemo, gospodice!

I tako pođoše. Jedva su se probijali kroz gustu travu koja se sapsletala oko nogu i usporavala im da napreduju. Pješačili su šutke, a sunce se uspinjalo na nebeskom svodu. Znali su da će oko podneva zavladati paklenska vrućina. A bili su bez hrane, bez vode.

— Poznate li ovaj kraj, Clive?

Čovjek slegne ramenima.

— Slabo, gospodice! Ipak, vjerujem da ću pronaći put do tvrđave iz koje smo pobjegli. Ja, ovaj...

Bette ga prekine:

— Vama je nezgodno da se vratite, zar ne?

— Da, baš tako — odgovori on.

— Nekako ćemo tu urediti. Budući da je Richmond daleko, krenimo do vašeg garnizona.

Clive stisne zube ali je poslušao. Odlučio je da sve stavi na kocku, pa makar ga čekalo strijeljanje.

I tako, odmarajući se što rjeđe, krenuše prema Fort Blacku.

Kad je Bette napustila Richmond s Jackom, Bohamovim agentom, nije zapazila konjanika. A on ih je slijedio cijelo vrijeme na pristojnoj udaljenosti.

Samo jednom ih je izgubio iz vida, a to je bilo kobno jer je stigao kasno na mjesto gdje je djevojka ubila Jacka. Nije znao što se dogodilo. Sahranio je neznаницa, a zatim se uputio za tragovima.

Bilo je očito da djevojka nije nastavila putovanje prema Bonhamovu logoru. Odustala je, ali zašto?

Nobelov čovjek, zadužen da ih prati, zamišljeno se počeošao po bradi. Bio je to temeljit, muškarac. Moglo mu je biti oko četrdeset godina. Isticao se visinom i širokim

ramenima na kojima je stajao bičkovski vrat i povelika glava.

Nosio je dva kolta i u sedlu vinčesterku, ali sličio je prije na trapez nego na agenta.

Pronašavši tragove, počeo ih je slijediti. Na nesreću, spustio se mrak pa je morao prekinuti traganje. Ujutro je krenuo dalje. No, noću je rosa bila obilna i zarnalo je opet izgubio Bettin trag.

Djevojka je sad bila sama u pretriji, a on je znao opasnosti koje vrebaju na čovjeka, a pogotovu bespomoćnu ženu.

Odluči, stoga, da krene ravno prema Richmondu jer pretpostavlja da se uputita u tom pravcu.

Nije znao da se vrtjela u krugu, pa je projahao kraj mjesta gdje je prenoćila slijedeće noći.

Hođ po mukama se nastavljao. I Clive, kao muškarac, divio se toj ženi. Glavinjala je, ali se nije tužila; samo je ponekad promucala.

— Moramo dalje! Što dalje, to bliže ljudima...

I on je bio umoran. A kad je pala, podigne je i tiho reče:

— Morate se odmoriti, gospodice!

— Ne! Idemo dalje.

Opet je ustala, opet nastavila pješati crpeći iz tijela posljednje atomske snage.

Tako su putovali još dva dana. Pri kraju drugoga dana, Clive, koji je i sam bio na rubu snaga, reče:

— Još malo, gospodice! Još malo i bit ćemo u Fort Blacku.

Je li se to osmjehnula? Ili je to, možda, bila samo bolna grimasa?

Žed su gasili rosom a glad trnina-ma koje su pronašli u nekom usjeku kad su se domogli ovećeg brijega. No, vode nije bilo ni za lijek. A sunce je pržilo i još više crplo njihovu snagu.

Izgubljeni u bespuću, jedva su se popeli na vrh brijega. Clive se zauzastavi i na njegovu se izmućenu licu

ukaza osmijeh. Pokaže prema sjeveru i reče:

— Tamo je tvrđava, gospodice! Izdržite još malo. Samo još malo, gospodice!

Ponovo su krenuli. Sada nešto brže, jer ih je Fort Black privlačio poput magneta.

Kad su u Fort Blacku na obzoru primijetili dvoje ljudi kako se klate u hodu, nije im bilo jasno tko je to. Bio je rat, pa je komandant tvrđave, poručnik Berry Harrington, uzeo dalekozor i uspeo se na bedem. S njime je bio narednik Fletcher. Gledao je samo dvije-tri minute, a zatim izustio kroz zube:

— Fletcher, jedan čovjek i jedna žena. On je vojnik! Da, vojnik. Cini mi se da ga poznajem. Hajde, stari, pođi im u susret. Cini se da jedva koračaju.

— U redu! Idem odmah, sir!

Na ulazu u tvrđavu čekali su njihov dolazak. Ali oni su bili tako umorni da su odjednom sjeli, svalili se na zemlju i ostali nepomični. Bili su nadomak spasenja, ali nisu imali snage izdržati do kraja.

Nisu osjetili kad su ih podigli kao lutke. Samo su jedno željeli: malo, barem malo odmora!

— Dakle, vi ste Bette Duval? — pitao je komandant Fort Blacka djevojku. — I tražite da pošaljem brzopjav generalu Bonhamu kako bih ustanovio vaš identitet?!

— Da, poručniče — odgovorila je Bette.

Bilo je to sutradan, nakon što se odmorila, i kad ju je posjetio Berry Harrington.

— U redu, gospodice! — suglasi se poručnik i ustane. — Još ste slabi, gospodice! Odmarajte se koliko hoćete — reče on i pođe prema izlazu.

Ležala je u vrlo lijepoj sobi. Odjednom se sjetila Clivea pa je zabrine njegova sudbina.

— Poručniče!

Berry Harrington se okrene i začuđeno je pogleda.

— Nešto ste željeli, gospodice?

— Što je s mojim suputnikom, Cliveom Follyjem?

Poručnik se namršti i odgovori:

— U zatvoru je! Što drugo, gospodice! Sada je rat, a on je dezertir. Čeka ga prijevratni sud i...

— Strijeljat će ga?!

— Da, na žalost! Bio je dobar vojnik, ali...

— Ali... on me je spasio! Ja, ja... ja sam vam pričala o tome, sjećate se?

Harrington nemoćno slagne ramenima.

— Na žalost, nemoćan sam!

Okrene se, kimne joj za pozdrav i pođe prema vratima.

— Moram ga spasiti! Moram! — mucala je Bette. Jedva je čekala da stigne odgovor od generala Bonhama. Jer znala je da će onda sve biti drukčije.

Sada, kad se odmorila, kad je prošla cijelu Golgotu, žalila je što nije u Richmondu. Bila bi sa Steveom, s Nobelom, i znala bi što treba činiti. Ovako je ponovo u mreži starog Bonhama i pitanje je kako će se sve to završiti.

U Fort Black je krenula samo zbog Clivea. Dirnula ju je njegova sudbina, njegovo zauzimanje i pomoć kad joj je to bilo najpotrebnije. Nije ga smjela napustiti. Ne! I neće. Sve će poduzeti da ga spasi.

Nije ni slutila da prijevratni sud zasjeda sutradan i da će Bonham možda zakasniti.

Poručnik Harrington poslao je brzopjav generalu Bonhamu u kojem ga je podrobno upoznao s Bettinom pustolovinom. Ona je, navodno, krenula prema njegovu štabu. No, na putu je njena pratioca napao neki desperados, ubio ga, a njoj oteo konja i prepustio je na milost i nemilost pustinji.

Čekao je odgovor i pitao se zašto se djevojka zauzima za Clivea? Istina, on joj je pomogao, ali...

Mrzio je dezertera. Odmah ga je stavio u pritvor i naredio da se još danas sastane prijeliki sud.

Znao je da za njega nema milosti. A za koga ima? Bio je rat i tu nije bilo sentimentalnosti.

Clive je osuđen na strijeljanje. Presudu je primio mirno i samo se gorko osmijehnuo. Nije se branio. Bio je dezertjer i znao je što ga očekuje.

Njegovi snovi o ranču, o mirnu životu, prekinuti su zlom sudbinom.

Šutke je saslušac presudu. Kad je predsjedavajući rekao da će se osuda obaviti u pet sati, sagnuo je glavu.

Nije se nadao da će Bette nešto pomoći. Ona je bila samo žena; njena riječ nije bila tako važna da bi se osuda preinačila, da ga poštede.

Bette je primijetila da se nešto događa. Čula je razgovor i upitala nekog vojnika koji je prolazio kraj prozora.

— Vojniče, što se to događa?

— Imat ćemo jedno strijeljanje, gospodice! — odgovori on. — Neki dezertjer.

Znala je da je riječ o Cliveu. Brzo se odjenula i pošla u poručničku kancelariju. On ju je primio mirno i ponudio da sjedne.

— Čini se da se osjećate dobro, gospodice?

Bette samo kimne glavom i brzo doda:

— Čujem da ćete Clivea strijeljati, poručniče?

— Da, gospodice Duval! Osuđen je na smrt.

— Ali, to ne smijete učiniti! On, on... Je li stigao odgovor od generala Bonhama?

— Ne! — odgovori poručnik.

Taj trenutak netko zakuca na vrata i uđe narednik Fletcher.

— Sve je spremno, sir! Vod je postrojen.

— Dobro, naredniče! Sad ću ja...

Bette zadržće. Bio je to vod koji je trebao strijeljati Clivea. Pokuša još jednom intervenirati, ali uzalud! Poručnik samo slegne ramenima i podigne se sa stolca.

— Oprostite, gospodice Duval! Moram biti tamo.

Kršila je ruke, ali uzalud. I tada, prije nego što je poručnik izašao iz kancelarije, uđe njegov adutant.

— Brzjav, sir!

Bette se ponada da je od Bonhama. Znatiželjno pogleda Harringtona. On ga pročita, a zatim se osmijehne.

— Stojim vam na raspoloženju, gospodice Duval! Zapovijedajte!

— Oslobodite Clivea, sir!

— Ali, gospodice — počne protusloviti Harrington.

— Dajte brzjav!

On ga pruži, a Bette uze naglas čitati:

»General Bonham naređuje komandantu Fort Blacka da gospodica Bette Duval ima sva ovlaštenja da poduzme što je potrebno, shodno izvještaju. Što prije je uputite u Generalštab, i to pod sigurnom pratnjom.«

— Dakle, poručniče?! — upita slabo bitno.

Harrington porumeni. Nije znao što za Bonhama predstavlja ta djevojka. Zato samo kimne glavom i uvrijeđeno se obrati adutantu.

— Oslobodite Clivea!

— U redu, sir!

Tako je Bette Duval posljednji tren spasila jednog vojnika južnjačke armije. Bila je ponosna i sretna što mu je mogla pomoći, što je sačuvala jedan život kad je on već visio o niti.

Dostojanstveno, uzdignute glave, pođe prema izlazu. Ostavila je poručnika Harringtona da razmišlja kako je u tome uspjela.

No, čini se da je već izveo određen zaključak. Kad je izašla, bijesno promuća:

— To je tako kad netko ima boga za strica. Ah!

•

Tri dana poslije, nakon što se oprostila od Clivea i zahvalila na gostoprimstvu, Bette krene na put. Očekivala ju je još jedna pustolovina.

S njome je pošao odred vojnika. A pratila ju je i tuga za Richmondom, za Steveom.

Krenula je u susret novim opasnostima, svjesna da se ne može iščupati iz pandža generala Bonhama, ali odlučna da što prije završi taj hod po mukama.

Hoće li u tome uspjeti i kada će se vratiti voljenu čovjeku?!

34

Putovanje je prošlo bez većih nepritika. Do Bonhama su stigli nakon tri dana. Bette je bila vrlo uznemirena.

Prije, svjesna onoga što se dogodilo i da je izgubila plan Washingtona, pribojavala se tog susreta. Ali, kad je u Fort Black stigao brzoplet da potvrđuju njen identitet i daju joj stanovita ovlaštenja, bila je sigurna da ništa ne sumnjaju. Mora se priznati da je imala sreću. Jer, Jack je bio mrtav, a samo je on mogao Bonhama izvijestiti da se sastajala sa sjevernjačkim oficirima. Istina, da se i to doznalo, ona bi se opravdala da joj Steve Willford služi kao izvor informacija. No, bolje je ovako, jer nije željela u to miješati voljena čovjeka.

Tri dana putovanja i odmor koji je provela u tvrđavu bili su dovoljni da se ponovo osjeća dobro. I, kad je stigla s pratnjom u Generalštab, nije kao prije pošla u sobu da

se odmori, Odmah je zatražila da je primi Bonham.

General Bonham imao je te dane mnogo posla. Prošla je tek prva godina rata, a na frontu su se događale mnoge stvari. Južnjaci više nisu imali toliko uspjeha kao prije. I, naravno, Bonham je krivio špijune i svim silama nastojao da ih omete u radu.

Nije ni slutio da upravo u Generalštabu ima Nobelova čovjeka!

Kad je spazio Bette Duval, lice mu se ozari i pođe joj u susret.

— Kakva sreća, gospodice Duval! Već sam mislio na najgore. Patrola mi je javila da su Indijanci napali kočiju, ali ipak sam vjerovao da ste se spasili.

— Jedva, generale! — osmjehne se Bette.

Rukovao se s njome, a onda s uozbilji i ponudi joj da sjedne. Trenutak je razmišljao, a zatim počne kucati olovkom po stolu, pogleda je u oči i reče:

— Molim vas da mi detaljnije objasnite kako se sve to dogodilo. Iz brzopleta koji mi je poslao poručnik Harrington shvatio sam samo ponešto. Bilo mi je najvažnije da ste dobro, da ste ostali živi. Za drugo ćemo lako.

Bette se nakašlje, a zatim počne pričati. Još jednom je opisala svoje pustolovine da bi, spominjući Jacka, naglasila:

— Logorovali smo u nekoj dolini. Odjednom su nas napala tri bandita. Jacka su ubili, a zatim nam uzeli konje. Nakon toga...

Bonham je prekine.

— To su sigurno bili dezerteri.

Bette se nije obazirala na njegovu upadnicu. Nastavi pričati i na kraju sa žaljenjem primijeti:

— I tako je plan, kojeg se domogla Rosie, izgubljen. Zao mi je, sir! Nosila sam ga u kosi...

Bonham ustane i kimne glavom.

— Dobro, dobro, gospodice Duval! Razumije se da niste bili svjesni

što se s vama događa. Vjerujte, shvaćam vas. Ono što ste preživjeli, bilo bi dosta i za muškarca, a kako ne bi za djevojku poput vas. Što se tiče Jacka, nemam što primijetiti. S Richmondom baš nemamo sreće!

Da ga nekako udobrovolji, Bette mu upade u riječ.

— On je ipak obavio zadatak, sir!

— Kako?

— Na temelju moje obavijesti, digao je u zrak skladište municije.

Bonham, koji za to još nije znao, vrlo se obraduje:

— To je dobro, to je dobro — promrmlja.

Trenutak je razmišljao, a zatim je pogleda u oči. Izdržala je njegov pogled, smogla je toliko snage. A tada general reče:

— A sada u sobu, u postelju, pa se temeljito odmorite! Poslije ćemo razgovarati o vašem narednom zadatku.

Kad je izlazila iz generalove kancelarije, susrela se s nekim oficirima. Nosio je pod miškom neke spise, a kad ju je spazio, zastane. Stala je i ona; pomislila je da je to Nobelov čovjek. On se oprezno ogleda lijevo-desno, a zatim u prolazu šapne:

— Otvorite noćas svoj prozor, gospodice Duval! Imam za vas važne vijesti.

Zadržala je od tog glasa. Kimnula je glavom i pošla prema izlazu.

Cijeli je dan lješkarila da bi, kad se spustio mrak, pošla generalu na večeru. Bila je iznenađena dočekom. Bonham je na sebi imao svečanu uniformu, a na stolu, na kojem je već bilo posluženo predjelo, gorjele su svijeće.

Začudeno je zastala na ulazu. Bonham je spazi, osmjehne se i reče:

— Izvolite, gospodice Duval!

Ušla je bez riječi, a Bonham joj ponudi stolac i nastavi:

— Zaželio sam večerati s jednom damom. Zar nije svečano?!

— Oh, divno je! — usklikne Bette.

— Hvala! Vrlo ste pažljivi.

Bonham se osmjehne a zatim je upita:

— Želite li nešto popiti prije večere?

Ona kimne. Kad se general okrenuo da natoči piće, primijeti kako se hladi boca šampanjca. Odmah pomisli da to Bonham ne čini bez razloga. Možda je to dio plana? No, kako bilo, ostat će do kraja.

Pošto su ispili piće, prihvatise se večere. Zalagaje su zalijevali šampanjcem, a general je, nema što, bio pravi kavalir.

Poslije večere udobno zavaljen u naslonjaču, zapali cigaru. Dok je odbijao dimove, pomno ju je promatrao. Nakon toga se osmjehne.

— Je li vam prijala večera? Istina, nije kao u restoranu, ali...

— Oh, uistinu mi je prijala! — usklikne Bette.

Čekala je nastavak razgovora. Dotad su časkali o nevažnim stvarima; znala je da ono najvažnije tek dolazi. Nestrpljivo je očekivala prvi potez. I nije dugo čekala. Bonham se nakašlje i otpočne:

— Priprema se ofenziva, gospodice Duval! Posve je razumljivo da ćemo pri tom surađivati. Nama je, na primjer, važno da unionistima uništimo što više municije, što više namirnica. Po preriji već kruže naši odredi. Oni treba da unište svaki karavan kojim naš neprijatelj doprema municiju i hranu do isturenih tvrđava. Ali, potrebno je da, gdje god je to moguće, uništavamo magazine. Dva smo već uništili. Razumije se, riječ je o Richmondu. No, to nije sve...

Trenutak je zastao, ugasio opušak cigare i ispio ostatak šampanjca. Stanovito je vrijeme tuckao prstima po stolu, i kad je primijetio da ga Bette pozorno sluša, nastavi:

— Zanima vas kakav je svemu tome vaš zadatak, zar ne?!

Bette potvrdi.

— Dakle, vi ćete se vratiti u Richmond ...

— U Richmond!? — iznenađeno ga prekine Bette.

Bonham kimne glavom.

— Da, u Richmond! Tamo se, kao što znate, nalazi tvornica municije. S vama će krenuti jedan naš čovjek. Njegov je zadatak da počinii diverziju, a vaš, gospodice Duval, da mu u tome pomognete. I još nešto. Jeste li imali priliku da u Richmondu upoznate kapetana Nobela?

Pitanje je došlo naglo i Bette zadržati. Da, ipak, nešto ne sumnjaju? Što da mu odgovori? Najbolje istinu.

General je čekao njen odgovor. Bette pročisti grlo i reče:

— Pa, vidjela sam ga! Mislim da je to bilo u restoranu hotela »Viktorija«. Došao je na ručak.

— To je čovjek koji nam zadaje mnogo muka. Prije stanovitog vremena pokušali smo ga likvidirati. Kako nam to nije uspjelo, pokušat ćemo ponovo.

— Zar ćete ga ubiti? — prestrašeno upita Bette.

Bonham je začuđeno pogleda i odmah shvati da joj o tome nije trebalo govoriti. Ona je, ipak, samo žena.

— Pa, mi smo u ratu, gospodice Duval! U ratu je sve dopušteno.

— Ah, da, naravno — promuća Bette.

— Vaš se zadatak sastoji u tome da bilo kako, ako je potrebno i da podmitite, da izvedete trista čuđa, omogućite našem čovjeku da uđe u tvornicu. Jeste li shvatili?

Bette potvrdi. Bonham je zapalio novu cigaru a zatim ustao.

— Hoćete li se vratiti poštanskom kočijom ili vlakom, gospodice Duval?

Bette je razmišljala. Zamrzila je kočiju, tandrkanje i sedlo od kojeg ju je već pekla stražnjica.

— Krenula bih vlakom, sir!

— U redu, gospodice Duval! Možete li već sutra?

— Mogu, sir!

— E, pa kad je tako, onda smo sve dogovorili. Sutra se javite na blagajnu da vam izdaju novac. I još nešto. Do prve željezničke stanice, odakle ćete produžiti u Richmond, pratit će vas čovjek o kojem sam govorio. Laku noć, gospodice Duval! Bilo mi je ugodno vaše društvo — pozdravi je na kraju Bonham i isprati do vrata.

Vani je bila divna noć. Nebo je bilo osuto milijardama zvijezda. Na pomisao da se vraća u Richmond, da će ponovo biti kraj Stevea, djevojka zadržati od uzbuđenja. Uskoro će biti u njegovu zagrljaju. Toliko je čeznula za nježnošću, za njegovim poljupcima.

Ležala je u postelji otvorenih očiju. Bio je mrak i posve tiho. Jedino bi katkad čula rzanje konja ili bi se iz prerije javio usamljen kolut.

Čekala je Nobelova čovjeka. Čekala je već dugo, a san joj je polako dolazio na oči. I kad se već jedva branila da ne zaspi, začuje kako netko kuca na prozor.

— On je — pomisli i brzo skoči s postelje. Pošla je prema prozoru i ugledala sjenu čovjeka kojeg je očekivala.

— Gospodice Duval?! — čula je tihi šapat.

— Ja sam! — tiho odgovori ona.

— Recite kapetanu da se nalazim u opasnosti. Sumnjam u mene pa bih želio što prije napustiti to osinjne gnijezdo. Ako je suglasan, neka mi javi na uobičajeni način.

— Dobro, prenijet ću mu to — obeća Bette. — To je sve?

— Da, sve, gospodice Duval!

Nestao je neprimjetno kao što je i došao. Vratila se u postelju i

dugo razmišljala o njegovim riječima.

Sa stanice Bloomery, što se nalazila u preriji, krenula je vlakom u Richmond. S njom je pošao i pratilac, ali on se smjestio u drugom vagonu. Bilo je dogovoreno da se ne poznaju; on će se u Richmondu predstaviti kao trgovac stoke.

I sličio je na trgovca. Bio je debeo, proćelav, otromboljene usnice. I dok je vlak klopao točkovima, dok je stenjao i peo se uz kosinu, Bette je razmišljala čini li on to stoga što je odan Konfederaciji ili samo radi para? Pretpostavljala je da taj čovjek nema ideja, nema ideala, da je njegov ideal samo dolar.

Pitala se, također, hoće li Nobel biti zabrinut što je, umjesto u Washington, krenula ponovo u Richmond? I još nešto: zašto je Bonham nije poslao Rosie Greenhow? Na ta pitanja nije znala odgovoriti. No, pretpostavljala je da je našao drugog kurira za Washington. To bi bilo stanovito objašnjenje, ali...

No, kako bilo, ona je bila sretna. Vraćala se Steveu, a pomisao da će biti izložena novim opasnostima nije je trenutačno zabrinjavala.

Tamo je Steve, tamo je Nobel, i on će valjda pronaći najbolje rješenje.

U Richmond je stigla slijedeći dan. Grad se ništa nije izmijenio. Ulice su bile pune ljudi a iz tvrđave se čuo zvuk vojničke trube.

Richmond je živio mirno, bez uzbuđenja, kao da ga nije dotakao rat.

Sišla je s vlaka, vidjela Bonhamova čovjeka koji je samo pokretom glave pozdravi, a zatim se izgubi u gomili. Najmila je nosača i krenula prema hotelu »Viktorija«.

Hoće li Nobelov čovjek zamijeniti njen dolazak? Dosad je kapetan uvijek znao kada se vratila. Čak i onda kad je nije očekivao.

Bila je umorna. Nadala se da će svaki trenutak sreći Stevea. Što bi učinila da se to dogodilo? Bi li mu poletjela u zagrljaj? Ne! Ne bi smjela jer on bi se vjerojatno naljutio. Ponovo pomisli da će jednom biti prisiljena da mu sve objasni. Jer, njeni su odlasci, uvijek iznenadni, navodili na sumnju.

Sada, kad je stigla, najvažnije je da se sretne s Nobelom. Hoće li je on potražiti u hotelu? Tada se sjetila Eilla Smithsona, čovjeka što je radio na recepciji. Jednom je Nobel rekao da je on njegov čovjek. Može li kod njega ostaviti poruku? Naravno, to će biti najbolje.

Razmišljajući o svemu tome, stigla je i do hotela. Srećom, u predvorju je naišla na Smithsona. Kad ju je spazio, začuđeno zastane i podigne obrve. Zatim se široko osmijehne i nakloni se.

— Dobro došli, gospođice Duval! Vaša je soba slobodna.

— Oh, hvala, gospodine Smithson! Zaista sam umorna.

Uzeo je njenu prtljagu i pošao s njome uz stepenice. Kad su stigli do njenih vrata, on se ogleda i prošapće: — Kapetan je već nekoliko puta pitao jeste li stigli. Bit će sretn kad mu javim.

— Da, javite mu što prije — reče Bette. — Imam mnogo novosti.

Kad se umila i počela sjati, začu kucanje na vratima. Što? Zar je to Nobel? Zar je tako brzo stigao? — pomisli ona i pođe prema vratima. No, nije bio kapetan nego Smithson. On se zbunjeno osmijehne i ispriča.

— Oprostite, gospođice Duval! Zaboravio sam vam reći da je za vas pitao i poručnik Steve Willford. Bio je vrlo, vrlo ljut.

— Steve, kažete!? — ponovi Bette.

— Da.

Kad je ostala sama, pokuša smisliti izgovor zašto je tako naglo otputovala. Onda se dosjetila. Reći će da joj je teta ponovo bolesna. Pa

pošto je primila brzoplet da dođe, a on je bio u patroli, spremila se navrat-nanos i nije ga dospjela obavijestiti o svojem dolasku.

Nakon pola sata ponovo netko zakuca na vrata. Ovaj se put nije prevarila; bio je to Nobel. Na licu mu je blistalo zadovoljstvo što je ponovo vidi živu i zdravu.

— Dakle, vratili ste se!

— Da, kapetane — osmjehne se Bette. — Sjednite!

Trenutak su se gledali, a zatim Nobel oprezno upita:

— Sve je prošlo bez neprilika, zar ne?

— Oh, ne, kapetane! Dapače, bilo je mnogo mnogo toga. Prava pravcata pustolovina.

On se udobnije smjesti u naslonjaču.

— Pričajte!

Ona mu ispriča posljednje, događaje. Slušao ju je kao da sam proživljava njenu Golgotu. Vidjela je to po njegovu licu. A kad ga mu je ispričala kako je u samoobrani ubila Jacka, on se namršti.

— Poslao sam svog čovjeka da vas slijedi. Mislio sam da vam se nađe pri ruci. Ali, taj je prijavac izgubio vaš trag. Dobro sam ga izgrdio.

Bette odmahne rukom.

— Glavno je da sam tu, zar ne?

Zatim mu je prenijela poruku agenta iz Bonhamova štaba i nastavlja:

— Kao što sam rekla, zanima ga tvornica municije. Agenti, koji je sa mnom doputovao, lako ćete prepoznati. Izdaje se za nakupca stoke. Što ćete s njime učiniti, vaša je stvar. Moja je da ga nekako ubacim u tvornicu.

— Za to ću se ja pobrinuti — prekine je Nobel.

Bette nastavi:

— No, ima još nešto što vam moram reći.

— Što to? — Upita Nobel.

— Rade vam o glavi, kapetane! Bonham je osobno rekao da mu kvarite planove i da vas treba likvidirati. Mislim da će to pokušati agent koji je danas doputovao.

Nobel se digne i ušeta se sobom. Mrmljao je:

— Vidi, vidi...

Onda zastane i uhvati je za ruku.

— Pa, čuvat ću svoju kožu, gospođice Bette!

Zeljela ga je upitati za Stevea, a on to osjetil, nježno je pogleda i reče:

— Ljuti se što ste otputovali bez ikakva objašnjenja. No, ja sam mu već rekao da je tetka opet oboljela i...

— Oh, hvala vam! — usklikne Bette.

Odjednom se uozbilji.

— On će ipak jednom posumnjati — doda bojažljivo.

Nobel kimne glavom i odgovori:

— Gore glavu, gospođice Bette! Ne brinite; ja ga već pomalo pripremam.

— Kad ću ga vidjeti? — uzdrhtalim glasom upita djevojka.

Kapetan je trenutak razmišljao a zatim odgovori:

— To je vrlo nezgodno! Oni vas špijuniraju pa smatram opasnim da se sastajete u hotelu. No, imam plan.

Nešto joj prišapne i široko se osmjehne.

— Istina, kućica je mala, ali...

— Oh, baš vam hvala, kapetane! — sva sretna usklikne Bette.

Najradije bi ga bila poljubila.

Kad je otišao naredi da joj prirede kupatilo. Osvježena, čista i bez briga, koje je odnio Nobel, nestrpljivo je očekivala susret sa svojim draganom.

35

Dvije godine, dvije duge godine trajao je građanski rat u Americi. Zemlja je gorjela, a Sjever i Jug još nisu odustajali od pokolja koji je potresao taj dio zemaljske kugle.

Prerija je bila u plamenu!

Sjever je dobivao i gubio bitke. Ratna sreća nije bila sklona konfederacijskim snagama.

Zemlja je bila osiromašena, zavaljala je glad. Zalihe Juga polako su splasnjavale.

Vodila se borba na život i smrt!

U spletu tih događaja, Rosie Grenhow, general Bonham, Bette Duval na jednoj, te kapetan Nobel, Steve Willford, Allen Pinkerton i Mac Dowell na drugoj strani, i dalje su vodili podzemni rat.

Bio je to špijunski rat, rat bez milosti. Obračuni bez imalo samilosti, do istrebljenja, do krajnje pobjede.

Sjever je dobio sve značajnije bitke!

Bonham je nastojao ojačati Konfederaciju. Ali, što može učiniti jedan čovjek? Čovjek koji je bio vojskovođa a koji je slutio da je bitka izgubljena onoga trena kad je počela.

Vrijeme je nosilo svoje. I ništa ga nije moglo zaustaviti. Sjever je nudio slobodu Crncima, ukinuće vjekovnog ropstva, i imao je na svojoj strani svu sirotinju pobunjenog Juga.

Jednog divnog proljetnog dana, kad ponovo počinje naša priča, Bette Duval napustila je Richmond. S njom je bio Nobel. I, dok su jahali između redova cedrova, kapetan je govorio:

— Dakle, uspjeli smo, Bette! Spriječio sam da Bonhamov agent digne u zrak tvornicu, da jednom zauvijek shvati da je Richmond za njega zabranjena zona.

Bette se jedva primjetno osmjehnula. Dijelila je njegovo dobro raspoloženje. Dan je bio divan, sunce je sjalo. Rastala se prije pola sata sa Steveom i sve joj se činilo lijepo, suviše lijepo da bi bilo istinito.

— Zaboravili ste reći, kapetane, da ste agenta podlo ubili — nadopuni ga ona.

— Imate pravo, Bette! Ali, što sam mogao učiniti? Zar da mu dopustim da me ubije, da počini diverziju u tvornici municije? Ne! Ne kajem se zbog toga, Bette! Žao mi je što vas ne mogu udaljiti od svih tih obračuna, od sveg tog zla.

Djevojka se turobno osmjehnula i trenutak zaustavi konja.

— Hvala na dobroj volji, kapetane! Ali, ja sam, kao što znate, između dvije vatre. Ako me vi pustite iz pandži, Bonham to sigurno neće. Dakle, na istom smo, zar ne?

Izrekla je to tužno, svjesna da se tu ništa ne može izmijeniti. On kimne glavom i doda kroz zube:

— Da, imate pravo. No, sve će se to jednom završiti. Treba biti strpljiv.

— Strpljiv?! — ironično doda Bette. — Ja sam i suviše strpljiva. Ovaj rat, čini mi se, nikad neće prestati.

— Varate se! — usklikne Nobel. — Ove godine doći će do prekretnice. I sami znate da Jug stoji loše, vrlo loše.

Sada su prolazili prerijom. S desne strane prostirao se kamenjar u kojem se gubila rijeka. Uz rijeku se prostirao vrbik, a zatim crvena ispucana zemlja iz koje je izbijao pokoji trn, drač ili oskudno grmlje. Izjahali su iz Richmonda s različitih strana da bi se sastali na određenom mjestu i razgovarali o novim zadacima.

Nobel je, naime, odlučio da djevojku stanovito vrijeme otpremi na drugi kraj zemlje. Pretpostavljao je, naime — poslije svega što se dogodilo — da njen povratak Bon-

hamu ne bi bio umjesan. Agent, koji je bio u štabu prosjeda generala, obavijestio ga je kako sumnjaju da radi na dvije strane. Stoviše, o tome su obavijestili i Rosie Greenhow. I tako, stjecajem okolnosti, odlučeno je da Bette otputuje u Fort Pitt, gradić u pozadini ratnih događaja.

Bette je slutila da će taj razgovor biti vrlo značajan. Očekivala je da se Nobel izjasni. Kad su stigli do neke udoline, kapetan napokon zaustavi konja.

— Da popričamo, Bette?

Djevojka potvrdi glavom, polako se spusti sa sjedala i usklikne:

— Kako je ovdje divno!

Da, bilo je lijepo. Pod nogama bujna trava, u blizini šumarak, a u njenim očima oduševljenje.

— Pozvao sam vas na tu šetnju da vam kažem kako smo odlučili da napustite Richmond.

Trenutak je zastao, zapazio bljedilo na djevojčinu licu i brzo nastavio:

— Otputovat ćete u Fort Pitt! To je gradić na Zapadu. Tamo ćete se malo odmoriti.

— Zar opet? — promuća Bette. Dogodilo se ono čega se bojala. Morat će ponovo napustiti Stevea. Dani sreće i ljubavnog opojstva su prošli i surova će se zbilja i opet poigrati s njima.

Nobel je čuo njen usklik. Sažalno je pogleda i uhvati za ruku.

— Razumijem vas, djevojko, no, tako mora biti.

— Bojim se za vas. Oni sumnjaju da radite na dvije strane.

— Sumnjaju?

— Da — kratko odgovori Nobel.

Znala je što je očekuje. Izdaja se teško kažnjavala. A je li ona bila izdajnik? U stanovitom smislu je. Ali...

Nobel joj nije dao da misao dovrši do kraja.

— Tamo ćete biti sigurni. No, ma gdje bili, radit ćete za nas, Bette!

Još ne znam kako, ali sigurno je da ćete dobiti neki zadatak. Što ćete raditi u Fort Pittu, ovisi o Mac Dowellu. Očekujem njegove naloge. I, da znate, sve dok ne otputujete, nalazite se pod zaštitom. U hotelu dežuraju tri čovjeka i paze na vašu sigurnost.

— Oho! — usklikne Bette. — Zar sam tako značajna osoba?

Za mene jeste, Bette! Zavolio sam vas kao kćerku. Uostalom, dugujem i Steveu da vas sačuvam.

— A Steve? Kako će on to primiti?

Nobel se počeo po glavi.

— On zna, Bette!

— Zna?

— Da! O tome sam ga odavno obavijestio — reče Nobel. — Pobrinut ću se da ostane s vama u vezi. Naime, moglo bi se dogoditi da i on po zadatku otputuje u Fort Pitt. No, pošto je on u rukama južnjaka, izmislit ćemo nešto da do vas stigne sigurno. Razumijete?

Kimnula je glavom. Sad joj se put u Fort Pitt nije činio težak ni besmislen. Krenuli su natrag oko podneva. Usput su pričali o nevažnim stvarima. I, dok su prolazili pokraj nekog šumarka, odjednom se začuje pucanj. Bette se prestrašeno okrene i primijeti da se Nobel, kao neka lutka, pomaknuo u stranu i čudno iskrivljena tijela počeo kliziti prema zemlji.

— Kapetane! Kapetane! — vikne Bette.

Odjekne drugi hitac. Metak, koji je bio njoj namijenjen, oprži joj kosu. Nije čekala treći hitac. Spuzne s konja da bi se zaštitila njegovim tijelom i bljeda, prestrašena, pogleda prema šumarku.

Očekivala je najgore. No, iz šumara nitko nije izašao. Nobel je ležao raskršćenih nogu i ona pomisli na najgore.

Kakav besmisao!

Želio je učiniti nešto da ona bude sigurna, a nije ni slutio da njega čeka zasjeda.

Djevojka shvati da je to bila samo opomena. Nobela su ubili, a nju, nju su željeli prestrašiti.

Htjela mu je priskočiti u pomoć. No, ležala je kao da je zemlja privlačila magnetskom snagom. Napokon, kad se nitko nije pojavio da je ubije, počne puzati prema kapetanu.

Uokolo je vladala tišina. Djevojka je stenjala, a nije znala da li od straha ili napora. Ipak, mu se približavala centimetar po centimetar. Kad je zaobišla njegova konja, zapazi da Nobel ima širom otvorene oči, da mu između prstiju, koje je stavio na grudi, teče mlaz krvi.

Jedva je čujno stenjaio, a u pogledu mu se očitovala bol i iznenađenje.

— Dolazim, kapetane! Dolazim, kapetane! — mucala je Bette.

Jecala je i dahtala, a kad je prišla, podigne mu glavu. Odjednom nestane njen strah. Prkosno se uspravi, podigne pesnicu i zaprijeti nevidljivu neprijatelju.

— Vi, vi prokleti!..

Zavoljela je Nobela. Voljela ga je kao oca. Kao oca kojeg nije poznavala. Sagne se i tiho ga upita:

— Kapetane! Ja sam, Bette. Čuješ li me?

Vidjela je kako miče usnama ali nije čula ni glasak. Samo je krkljao. Shvatila je da mora što prije pronaći liječnika. Mora kapetana staviti na konja. Mora, mora!..

Pokušala ga je podići. Trgnula se kad je na svojim prstima spazila krv i dođe joj da povraća. Takav je osjećaj imala kad je ubila Jakka. To se ponovilo i sada.

— Sad ću ja, sad — mrmljala je i pokušavala ga osoviti na noge.

Nobel je bio jak, težak čovjek, tako da je jedva u tome uspjela. On je i dalje krkljao, ali se kraj-

njim naporom uspravio i pomogao joj da ga stavi na konja.

Kad je uspjela, kad je ležao preko sedla, poleti prema svom konju, a zatim u galopu prema Richmondu.

Svaka je minuta bila važna. Zнала je: ako ne stigne na vrijeme, kapetan će iskrvariti.

Bilo je, na žalost, uzalud. Dok ga je dr Larisson previjao, kimao je glavom i govorio:

— Teška je to rana, gospodice! Metak je prošao kroz pluća, bojim se da je oštećena srčana arterija. Učinio sam sve što sam mogao.

Poželjela je da tu bude Steve. Steve, koji bi joj pomogao u tim teškim trenucima.

A Nobel, kao da je to osjetio, otvori oči. U njegovu je pogledu vidjela da nešto želi, pokretao je usne. Nagnula se nad njegovu glavu i začula jedva čujni šapat:

— Brzo po... po... Stevea!

Pogledala je liječnika koji je Nobela bio okrenut leđima.

— Hoće li umrijeti, doktore?

Čovjek slegne ramenima.

— Na žalost, živjet će najviše pola sata.

Bila je kao na iglama. Htjela je potražiti Stevea, a bojala se napustiti Nobela, još jednom ga pogleda i ponovo ga začuje kako teško izgovara:

— Stevea!

Pohitala je iz ordinacije, podigla skutove duge suknje i potrčala pločnikom. Ljudi su je začuđeno promatrali. Vidjeli su njeno zaplakano lice, kimali glavama i dugo za njom gledali.

Stevea je našla u uredu. Uletjela je kao orkan, uhvatila ga za ruku o promucala:

— Dođi, Steve! Kapetan umire.

Mladić problijedi i poskoči sa stolca. Zaboravio je kapu, bluzu; vidjevši njeno uplakano lice, potrči prema izlazu. Trčali su tako ulicom

držeci se za ruke. Kad su stigli do ordinacije, jedva su došli do daha.

Nobel ih je prepoznao. Osjećao je kraj pa se turobno osmjehne.

— Steve — promuća.

Wilford mu pride, uhvati ga za ruku i reče:

— Sve će biti dobro, sir!

Nobel tiho zamoli Stevea da ih liječnik ostavi same. Kad je mladić prenio kapetanovu molbu, Nobel isprekidano, svjestan da mu ne preostaje mnogo vremena, reče:

— U kasi je tvoje imenovanje, Steve! Zamijenit ćeš me jer ja odlazim. Predvidio sam, za svaki slučaj, tu stvar. Gadovi! Tako podmuklo, iz zasjede. Pričao sam ti o Bette, zar ne?!

— Da, sir!

— Vodi o njoj brigu, Steve! Ona je dobra djevojka. Kad se to završi, želim da budete sretni. I čuvaj se, momče! Nemoj da ti se dogodi nešto slično.

— Sve će biti u redu, sir! Ozdravit ćete — tješio ga je Steve.

Bette je stajala spuštenih ruku i tiho jecala. Nobel zatvori oči.

— Umire! — šapne zdvojno Bette.

Nobel, kao da je čuo te riječi, ponovo otvori oči. A u njima djevojka pročitaa smrt.

Nobel je polako nestajao!

Ipak je imao još toliko snage da kaže posljednje riječi:

— Vodit ćeš moj posao, Steve! Ti to znaš, a što ne znaš, naučit ćeš.

Opet je zatvorio oči, a onda se jedva primjetno osmjehnuo i dodao:

— Mislio sam da je to teže, Steve! Osjećam kako mi odlazi krv, kako mi je zima. To je kraj, zar ne?

— Ne, sir! — pokuša ga razuvjeriti Steve. — Ozdravit ćete!

Nobel zakrklja. Steven se učini kao da je čuo nešto, ali nije uspio razabrati riječi. Pogledao je Bette, uhvatio je za ruku i prošaptao:

— Umiri se, draga!

— Oh, Steve! kakav užas! Oni... oni su ga ubili. I mene su željeli. Ja...

Nobel je umirao. Još jednom zakrklja i krv mu udari na usta. Tada širom razrogači oči, počne hvatati dah, a zatim klone, protegne se i s nekim čudnim izrazom na licu umre.

Ležao je tako na postelji širok i jak, sada mrtav. Još prije dva sata napustio je kancelariju i rekao Steveu da odlazi na malu šetnju.

Taj je izlazak bio koban!

Napokon se general Bonham riješio opasnog protivnika.

* * *

Sutradan je, uz sve vojne počasti, sahranjen na mjesnom groblju kapetan Nobel.

Počasni plotun označio je kraj jednog života. Od svog pretpostavljenog oprostio se Steve Willford. Dok je govorio, osjećao je u grlu gvalju i jedva se svladavao da ne zaplače.

Bette je plakala. Plakala je za čovjekom s kojim je surađivala i koji je imao za nju toliko razumijevanja. On, koji joj je bio kao otac, želio je da joj sačuva život. Umjesto toga, kako je rekao Steve, sam je dao život za domovinu.

— Slava mu!

— Slava mu! — čulo se kako odjekuje grobljem.

Vračali su se pognutih glava. Bili su zamišljeni ali u njima je tinjala želja da se osvete podmuklim ubojicama.

— Sutra ću, ili još bolje danas, provesti istragu — rekao je odjednom Steve.

Bette ga bojažljivo pogleda. On zapazi njen pogled, kimne glavom i potvrdi:

— Da, provest ću istragu! Poći ću na mjesto gdje se dogodilo ubojstvo. Možda pronađem trag.

— Učini to, Steve! — suglasi se Bette. — Ali, molim te, budi oprezan.

On se škrtio osmijehne. Prije nego što su ušli u grad — jer groblje se nalazilo nešto podalje — Steve je uhvati za ruku i pogleda u oči.

— Vidjet ćemo se večeras, zar ne?

— Da, Steve! — prošapće ona. — Bit ću u našem ljubavnom gnijezdu.

A to je gnijezdo bilo mala kućica izvan grada. Odavna su se tamo sastajali. Tako je želio Nobel, i trenuci koje su u njoj provodili bili su jedina svijetla iskra na tmurnu nebu.

Poslije, kad se Bette vratila u hotel, razmišljala je što će Steve poduzeti da dostojno zamijeni Nobela. Nije znala odgovor. No, po onome što je dosad uradio, činilo se da se u njemu kapetan nije prevario.

36

Dok se u Richmondu Steve Willford trudio da pohvata sve niti organizacije koju je stvorio Nobel, u Washingtonu je Allen Pinkerton i treći put posjetio Rosie Greenhow. Bio je to službeni posjet, a odnosio se na Stephena.

Poslije provale u Generalštab i ubojstva stražara, Pinkertonovi su agenti propašli jedan rupčić koji je slavnog detektiva naveo na razmišljanje.

Na rupčiću su, naime, bili inicijali Rosie Greenhow!

Pošto je na nekoliko mjesta provjerio oravdanost svojih sumnji, Pinkerton je odlučio da se na samom mjestu uvjeri o pravom stanju stvari.

Krenuo je da je posjeti, da porazgovara sa Stephenom na kojeg je odavna sumnjao.

S obzirom da je rupčić bio krvav, što je bio znak ranjavanja, žrtva će se, kad ga spazi, vjerojatno odati.

Tako je mislio Pinkerton. Ali...

Kad je ušao u vilu Rosie Greenhow, na vratima ga je, kao što se i nadao, dočekao Stephen. Odmah je zapazio da ima zamotanu ruku.

Zadovoljno se osmijehnuo i upitao:

— Je li gospođa Greenhow kod kuće?

Stephen je bio zbunjen. Pinkerton nije čekao njegov odgovor nego nastavio:

— Najavite me gospodi!

— Ali, ali... ona nije kod kuće, gospodine! — počne mucati Stephen.

Trudio se da sakrije ozlijeđenu ruku, a Pinkerton je već krenuo u odlučan napad.

— Što vam je na ruci, Stephene?

Sluga se zbunjeno osmijehne i odgovori:

— Oh, ništa! Mala ogrebotina, sir!

Želio ga je ispitati pred Rosie, da je satjera u tjesnac i tako dokaže njenu vezu s provalom.

— Čuo sam da nije napustila vilu — ponovo će detektiv.

— Pogledat ću, sir! — zbunjeno reče Stephen i pođe uz stepenice.

— Pogledajte, Stephene! — cerekao se Pinkerton i zadovoljno trljao ruke;

Allen Pinkerton je čekao. Da nekako iskoristi to vrijeme, još je jednom u mislima prošao cijeli plan koji je sačinio za tu priliku. U desnom džepu imao je rupčić koji je još bio krvav.

Začuo je nečije korake, a kad se okrenuo, ugleda Stephena. Vraćao se iz gornjega kata i grozničavo razmišljao kako da se otarasi tog opasnog čovjeka.

— Žalim, sir! Imali ste pravo. Gospođa Greenhow je kod kuće i upravo razgovara sa svojim liječnikom. Poručila je da će joj biti čast primiti vas sutra oko deset sati.

Pinkerton stisne usne. Stajao je i razmišljao, a zatim pođe prema izlazu. Stephen ga je slijedio. Da ne-

što pokuša? — razmišljao je Allen. Možda će varka uspjeti? Naglo se okrenuo pa je Stephen začuđeno zastao. Još više je razrogatio oči kad je vidio kako detektiv vadi iz džepa krvavi rupčić i pri tom se smiješka.

— Ovo je vaše, zar ne?

Stephen zine od iznenađenja. Bio je gorila, a mozak mu je bio kao u djeteta. Pružio je ruku; a zatim je trgnuo i začuđeno zakolutao očima.

— Ja... što? — Ništa, ništa ne znam — promuća.

To je Pinkertonu bilo dovoljno. Odjednom odlučio da ga još više zaplaši. Strogo ga pogleda i nastavi:

— To si izgubio u onoj sivoj zgradi, zar ne?

— Ja, ja...

— Evo, uzmi! Tvoja je...

Stephen, izbezumljen i prestrašen, jurne prema njemu i udari ga svom snagom u bradu. Pinkerton muklo zastenje a zatim, kao pokoren, padne na pod.

Gore, sa stepenica, odjekne krik:

— Stephane, što si to uradio? Budalo! — vikala je Rosie Greenhow.

— Gospodo, on, on... — mucao je gorila.

— Bježi! Odmah bježi, Stephane.

— Ali, zašto, gospodo Rosie? — izbulji oči Stephen.

— Sve sam vidjela, Stephane! On nešto sumnja. Bježi dok je vrijeme. Napravio si golemu glupost. Čekaj me, znaš gdje. Čekaj moja naredenja — uzbuđeno ponovi Rosie.

Allen Pinkerton polako se osuvještavao. Iznenađen udarac koji je

primio ubio bi i vola. Stresao je glavom i polako se podigao. Kad je otvorio oči, ugledao je Rosie Greenhow zabrinuta lica.

— Kako ste, gospodine Pinkerton? Da pozovem liječnika?

Detektiv se gorko osmijehne. Osvrne se ne bi li ugledao Stephena, a kad ga nije primijetio, zastenje:

— Taj gad!

— Odmah sam ga otpustila, gospodine Pinkertone! Taj ludak sebi svašta dopušta.

Stajao je pred njom i podrugljivo se smiješkao.

— Rekao mi je da...

— Nešto sam bolesna. Upravo je liječnik otišao — odgovori Rosie kao da je naslutila njegovo pitanje.

Ono radi čega je došao, Pinkerton nije rekao. On, naime, nije znao da je Rosie sve promatrala. Osjećao se dosta jadno. Slavni detektiv dopustio je da ga nokautira običan sluga!

— Sada idem, gospodo Rosie! Ali, navratit ću da malo razgovaramo o vašem sluzi.

Izrekao je to ledenim glasom i Rosie osjetila u tim riječima prijetnju. Jer, kakva je ona žena kad ima takve ljude?

»On sumnja! On sumnja!«, govorilo je nešto u njoj.

Osmijehnula se, još se jednom ispričala i, kad ga je ispratila do vrata, reče:

— Bit će mi čast da me posjetite, gospodine Pinkertone!

— Uskoro ću doći, gospodo Greenhow — reče ledeno, stavi cilindar na glavu i ukočeno napusti vilu.

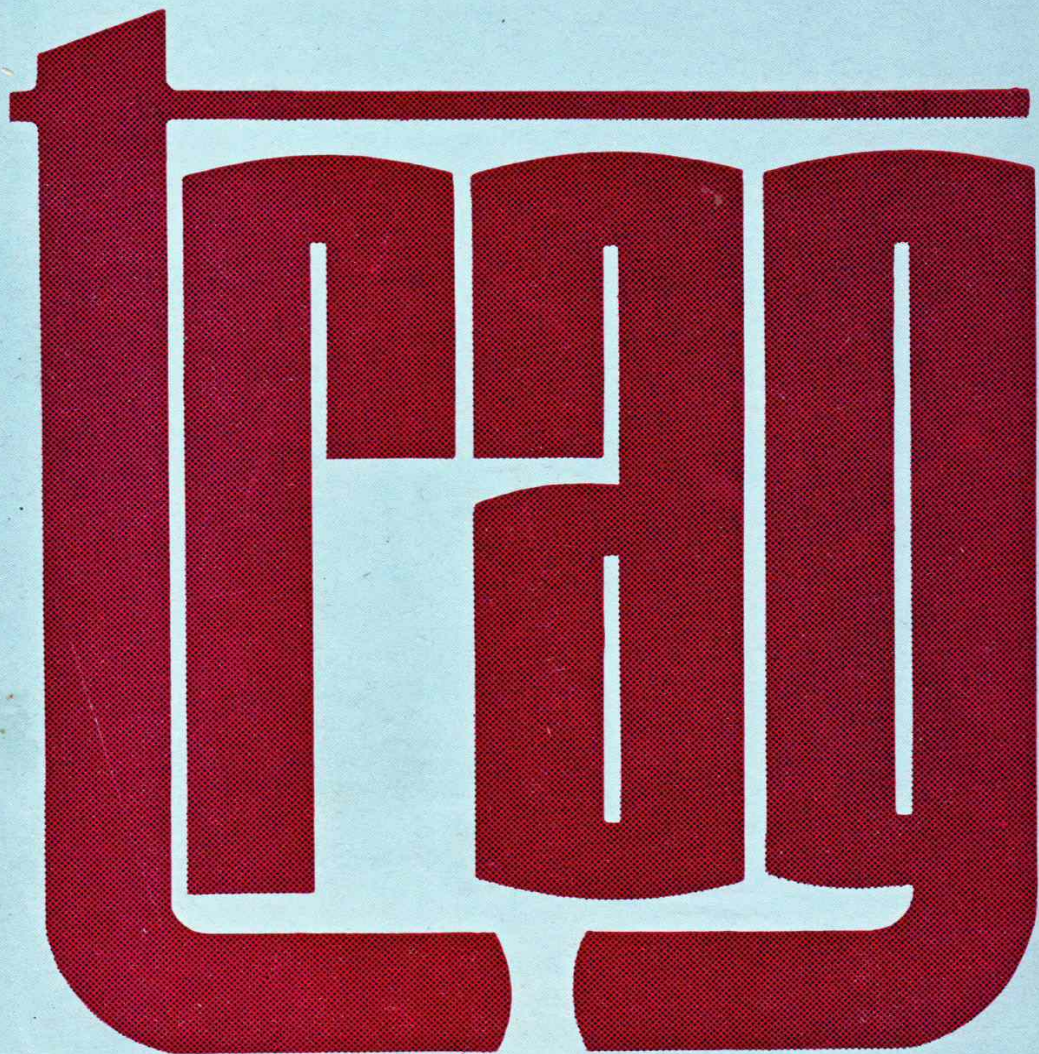
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

44. U. H. Wilken: **PROKLETI ŽIVOT**
45. S. M. Sharon: **NAPAD NA KOČIJU**
46. J. F. Beck: **U IME ZAKONA ...**
47. L. L'Amour: **VISOKI STRANAC**
48. L. L'Amour: **OBRACUN U PRERIJU**
49. S. C. Lawrence: **VRELI DAN U BUFFALU**
50. P. Hangster: **Povratak**
51. J. F. Beck: **Olovo pravde**
52. H. Warner: **Tragovi u pustinji**
53. G. A. Luiz: **PUCNJI U PRAZNO**
54. E. Jones: **NEUSTRASIVI SLADE**
55. L. L'Amour: **ZLATNA PLANINA**
56. H. Hatten: **SMRTONOSNI POKOLJ**
57. T. West: **TEKSAŠANIN**
58. E. Jones: **SMRT SVIM UBOJICAMA**
59. W. O. Connor: **KANJON SMRTI**
60. L. L'Amour: **KLAN SACKETTOVIH**
61. D. Dean: **OSISANA OSVETNICA**
62. D. Dean: **VATRENA OSVETA**
63. J. Gilmoor: **LOV NA SVJEDOKE**
64. C. Hunter: **ALI TADA SE POJAVI SAM**
65. F. Glaser: **VRIJEME OBRACUNA**
66. F. Short: **NI PAKAO ME NEĆE**
67. R. Ullman: **JACKSONOV KLAN**
68. G. Lord: **TAJNI TOVAR**
69. W. O. Connor: **STOTINU DANA PAKLA**
70. F. Short: **SKINITE HULJU IZ SEDLA**
71. A. C. Morgan: **REVOLVERASI SU ČEKALI**
72. L. L'Amour: **BRACA SACKETT**
73. H. Warner: **ZLOČIN OTACA**
74. L. Wallis: **U OLOVNOJ OLUJI**
75. C. Martin: **IZASLANICI PAKLA**
76. R. Macleod: **TEŽAK PUT DO MEKSIKA**
77. R. Hogan: **OVAJ GRAD PRIPADA JESSUPOVIMA**
78. S. C. Lawrence: **TEKSAŠANIN**
79. Paul Evan Lehman: **PAKAO U NOVOM MEKSICU**
80. H. S. Sharon: **DRUZINA SMRTI**
81. L. Ernenwein: **SNJEŽNI JAHACI**
82. L. L'Amour: **UTAH BLAINE**
83. F. Short: **ZASTITNIK IZ TEKSASA**
84. Hal Warner: **LEŠINARI TONTO BASINA**
85. John Gilmoor: **PAKLENA PJESMA PUSTINJE**
86. William O'Connor: **DVOBOJ S PRIJATELJEM**
87. Al Cody: **NA STRANI INDIJANACA**
88. Jim Sheridan: **NAMAMI VUKOVE U ZAMKU**

U PRIPREMI:

89. H. S. Sharon: **SMRTI U SUSRET**

KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA

**BIBLIOTEKA KRIMINALISTIČKO
— LJUBAVNIH ROMANA**